

Hoa Sen Nước Chảy

Contents

Hoa Sen Nước Chảy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4: Chương 4	26
5. Chương 5: Chương 5	32
6. Chương 6: Chương 6	38
7. Chương 7	44
8. Chương 8: Chương 8	52
9. Chương 9: Chương 9	60
10. Chương 10: Chương 10	71
11. Chương 11: Vì Thanh	78

Hoa Sen Nước Chảy

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại Nguồn convert: qttp. wordpress Editor: tunguyetminh Năm đó, người thiếu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-sen-nuoc-chay>

1. Chương 1

“Phó phu nhân muốn dâng hương, người rảnh rồi hãy tránh đường.”

Khi những tiếng quát lớn vang lên, trước cổng chùa Kim Quang Tự ầm ầm đại loạn, người bán hàng rong vội vã thu thập đồ đạc, dân chúng trên đường chạy thẳng sang hai bên đường trốn tránh.

Các vị sư của Kim Quang Tự cũng vội vàng cười làm lành, mời chúng khách hành hương tạm lánh đi một lát.

Kim Quang Tự là một ngôi chùa lớn trong kinh thành, thường xuyên có phu nhân của quan gia đến thăm viếng. Quan gia nhiều quy củ, nữ quyến không thể dễ dàng đụng chạm với nam tử, vì thế lần nào đến cũng phải xua đuổi tất cả những người xung quanh đi.

Loại chuyện này đối với những người sống gần đây không ai là không biết, chỉ là những người khách hành hương hoặc người đi đường lại không hiểu rõ lắm, thấy vậy liền bực bội, người người như ruồi bọ không đầu bần tán loạn cả lên.

Trong đám đông có một tiểu cô nương thân thể yếu đuối, không tránh khỏi cảnh bị đám người xô đẩy, ngã thẳng xuống đất.

Một vị thầy bói nổi tiếng đã gặp không biết bao nhiêu đoàn người của quan lớn, nay thấy khí phái của đoàn người đang tiến đến còn lớn hơn nhiều so với những gì lão biết liền không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, thấp giọng hỏi: “Phó phu nhân, người nào là Phó phu nhân?”

“Còn phải hỏi? Khí phái rầm trời như vậy, thiên hạ còn có người thứ hai sao?”

“Đương nhiên là chính phu nhân của Phó Tể Tướng đương triều. Phó Tể Tướng là hoàng thân quốc thích, trọng thần của quốc gia, quyền lực nhiều không kể xiết, chạm tay có thể bỏng, ai dám không tránh?”

Khi họ đang nói chuyện, đoàn người đã tiến đến gần, mười mấy người đi đầu hô quát tránh đường, mấy chục người đi sau ôm một cái kiệu lớn, đi trước kiệu còn có một con bạch mã không chút tạp sắc, thần thái vô cùng. Ngồi trên bạch mã là một thiếu niên anh tuấn mặc cẩm bào, oai hùng phi phàm, thậm chí từ xa nhìn lại còn khiến người ta hoài nghi đó là một vị thần tiên. Đi theo kiệu có nha hoàn tạp dịch bê trên tay phùng hương, chấp phát, thậm chí còn có cả hoa quả tươi bốn mùa, vàng bạc ngọc ngọan.

Đoàn người hùng tráng sớm đã khiến người xung quanh sợ hãi, cả đoạn đường không có lấy một tiếng động.

Còn mấy bước chân nữa là đến cổng chùa, đại đa số người đi đường đều đã tránh ra xa vì không muốn đụng chạm vào Phó phu nhân, trước cổng chùa chỉ còn độc một tiểu cô nương đang ngã trên mặt đất, không thể đứng lên, vừa vặn ngăn cản đường đi.

Hào nô đi đầu lập tức quát lớn một tiếng: “Tiểu nha đầu, mau đứng dậy, đừng chặn đường của phu nhân.”

Tiểu cô nương sợ hãi kêu lên một tiếng, bối rối muốn đứng lên, nhưng vừa đứng lên lại tiếp tục té ngã.

Hào nô của Tể Tướng gia bình thường vênh váo tự đắc, nào có kiên nhẫn chờ tiểu cô nương này tự mình đứng lên, lại nhìn nàng ăn mặc bình thường, nghĩ nàng là dân thường liền không chút nghĩ ngợi vung roi lên đánh: “Mau tránh ra, làm chậm trễ thời gian của phu nhân nhà ta, ngươi có thể chịu trách nhiệm được sao?”

Roi còn chưa đánh xuống, tiểu cô nương đã sợ đến mức thét chói tai.

Vị công tử ngồi trên bạch mã vừa nhìn thấy vậy liền nhíu mày, thúc ngựa nhanh chóng đi về phía đó.

Hào nô không để ý đến động tĩnh phía sau, thấy tiểu cô nương này không nghe lời lại càng thêm mất kiên nhẫn, tiếp tục giơ roi muốn dọa nàng. Bỗng, một thanh âm non nớt vang lên: “Người xấu, mau dừng tay!”

Hào nô còn chưa kịp sững sốt đã thấy một bóng người nho nhỏ vọt đến, mở rộng hai tay ngăn cản trước người tiểu cô nương kia. Y cẩn thận nhìn xuống, là một tiểu cô nương một thân lăng lã, trên cổ đeo vòng ngọc, vô cùng thanh tú đáng yêu.

Ánh mắt y bỗng sáng lên, lập tức nhìn ra tiểu cô nương này không phải dân chúng bình thường, cái roi cầm trên tay không thể không hạ xuống.

Trái lại, tiểu cô nương đang ngã dưới đất lại kinh ngạc kêu lên: “Tiểu thư!” Nàng vừa kêu vừa luống cuống tay chân, giãy dụa muốn đứng dậy.

Tiểu cô nương mặc cẩm y quay sang tên hào nô, không hề cảm thấy sợ hãi, khuôn mặt nho nhỏ tràn đầy vẻ phần nộ: “Các người là người xấu, không được khi dễ Vận Như!”

Hào nô nhíu mày, tuy tiểu cô nương này xuất thân không bình thường, nhưng y là người của phủ Tể Tướng, căn bản không cần quan tâm đến những người bên dưới, nào có rảnh rỗi nói chuyện với một đứa trẻ con.

Tuy không tiện dùng roi đe dọa nhưng y cũng không chút khách khí nào xuống ngựa, định kéo hai tiểu cô nương sang chỗ khác.

“Tránh ra!” Một tiếng quát khê vang lên, tên hào nô còn chưa định đến bả vai hai tiểu cô nương đã phải dừng lại, cúi người với thiếu niên mặc áo bào trắng ngồi trên lưng ngựa vừa đi đến phía sau y.

Thôi Vĩnh Hạ lần đầu tiên gặp Phúc Khang An vào một ngày ánh nắng mặt trời sáng đến một cách kì lạ.

Năm ấy nàng mười hai tuổi, vừa nhìn đã lập tức để mắt đến thiếu niên kia. Hắn cười bạch mã ngân an, chu anh màu bí, uy vũ như thiên thần. Ánh sáng mặt trời rực rỡ xung quanh, dường như tồn tại chỉ để phụ trợ cho sự uy phong của hắn vậy.

Năm ấy nàng mười hai tuổi, bỗng nhiên hiểu ra, vì sao thuyết thư khi miêu tả những vị anh hùng thiếu niên đều sử dụng kiếm mi tinh mục, hóa ra mày kiếm mắt sáng chân chính lại có thể đẹp đến thế, đẹp như một bức họa, không giống người phàm.

Nàng thấy hắn xoay người, mỉm cười với nàng: “Ngươi là một tiểu cô nương, không nên có lá gan lớn như vậy.”

Khi hắn mỉm cười, phía sau hắn như tỏa ra từng tầng kim quang. Thôi Vĩnh Hạ mở to mắt, nhất thời có chút hoài nghi, người uy vũ như vậy, thật ra chính là một vị thần tiên thực sự.

Khi Phúc Khang An gặp Thôi Vĩnh Hạ, hắn cũng chỉ mới mười tám tuổi. Thân là thiên chi kiêu tử, đã gặp qua vô số trân bảo, mỹ nữ, những chuyện kì lạ mới mẻ, nhưng khi thấy một tiểu cô nương lớn mật như vậy, hắn cũng không nhịn được có chút ngạc nhiên. Tiểu cô nương này hẳn phải là một tiểu thư được nuông chiều mà lớn lên, chưa từng bị người ta mắng mỏ mới đúng, khi bị một nam tử mắng té tát như thế, nàng nên sợ hãi đến mức mặt trắng bệch, hai chân run rẩy. Nhưng kì quái là, nàng vậy mà lại giang hai tay, cản trước mặt người khác, tuy hai chân run rẩy cũng không lùi lại một bước.

Gia đình quan lại nào, nhưng lại có thể dạy dỗ nữ nhi của mình được như thế này?

Phúc Khang An tuy rất muốn mỉm cười nhưng vẫn oai phong ngồi trên ngựa, mặt mày không đổi sắc: “Ngươi là một tiểu cô nương, không nên có lá gan lớn như vậy.”

Thôi Vĩnh Hạ cố gắng ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn vị quý công tử cao cao tại thượng đó, hừ một tiếng: “Các ngươi là người xấu, khi dễ Vận Nhu. Ta không để ý đến ngươi!”

Lúc này, tiểu cô nương phía sau nàng đã đứng lên, lén lút lôi kéo: “Tiểu thư.”

“Vận Nhu, không phải sợ, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ ngươi.” Thôi Vĩnh Hạ di chuyển thân hình bé nhỏ, cố gắng muốn che chở cho thân thể mềm mại nhỏ nhắn phía sau, đôi mắt đáng yêu hung tợn nhìn Phúc Khang An như thể hắn là một con sói độc ác sắp mở miệng cắn người.

Phúc Khang An không biết nên khóc hay nên cười, nhìn Vận Nhu đứng phía sau nàng, ánh mắt khê đối: “Ngươi là tiểu thư, lại vì một nha hoàn mà đứng cản ngăn cản trước hai con ngựa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thôi Vĩnh Hạ nghiêm lại, thở phì phì nói: “Ngươi nói vậy, Vận Nhu là nữ nhi của vú nuôi ta, là tỷ tỷ của ta, nàng không phải nha hoàn đâu, không cho ngươi nói nàng là nha hoàn, không được khi dễ nàng.”

Phúc Khang An như cười mà không cười nhìn tiểu nha đầu lớn mật này: “Ta muốn khi dễ nàng, ngươi định làm gì?”

“Ngươi...” Thôi Vĩnh Hạ chỉ tay vào Phúc Khang An, nàng còn nhỏ tuổi, không nghĩ ra cách nào có thể dùng được để hàng phục kẻ xấu đẹp trai kia nên liền nổi giận, khuôn mặt đỏ bừng.

Vận Nhu đứng phía sau thấy vậy liền tiến lên, cúi đầu chỉnh đốn trang phục, thi lễ với Phúc Khang An: “Công tử, lão gia nhà ta là một học sĩ, hôm nay mang theo tiểu thư đến cầu Phật. Phu nhân của ta đang

dâng hương trong chùa, ta và tiểu thư ra ngoài chơi, ta không cần thận té ngã, tiểu thư làm vậy là vì lo lắng cho ta, mong công tử không tức giận.”

Phúc Khang An ngạc nhiên nhìn Vận Nhu. Những nha hoàn thông minh lanh lợi trong phủ hẳn không thiếu, nhưng nhỏ tuổi mà có trí tuệ như thế này, khi nói chuyện với hắn lễ nghi chu đáo, còn cố ý biểu lộ thân phận quan gia thì thật sự khó gặp, tiểu cô nương này, thân hình mặc dù nhỏ nhắn mềm mại, nhưng luận về đầu óc, sợ rằng so với vị tiểu thư gan lớn lỗ măng trước mặt còn thông minh hơn nhiều.

Tuy hắn thấy ngạc nhiên, nhưng tên hào nô phía sau lại không cho là đúng. Những vị quan nhất phẩm trong triều luôn khách khách khí khí với công tử của y chính là những kẻ học sĩ ăn không ngồi rồi, vì thế nhin không được cười lạnh một tiếng: “ Học sĩ cái gì, chỉ là cấp chức suông để an ủi những kẻ đọc sách mà thôi. Vậy mà còn có lá gan khoe khoang trước mặt công tử nhà ta. Công tử nhà ta là cháu ngoại của Thiên tử, con trai của Phó Tể Tướng, các người còn không tránh ra!”

Vận Nhu cười cười, muốn kéo Thôi Vịnh Hà sang một bên.

Ai ngờ Thôi Vịnh Hà nghe hào nô đó làm nhục phụ thân liền lập tức nổi giận: “ Phụ thân ta là người của Thôi gia, danh môn chi tử. Từ nhỏ phụ thân đã dạy ta, gia tộc Thôi thị trăm viết thay hương, ai cũng đều có cốt khí của người đọc sách. Mặc kệ người là người nào, chỉ cần người là kẻ xấu, ta sẽ không sợ người. Phụ thân dạy học ở Dục Khánh Cung, ngay cả con của Hoàng Đế cũng là học trò của người, không nghe lời sẽ bị phạt đánh bằng roi. Ta là nữ nhi của phụ thân, sẽ không làm xấu mặt Thôi gia.”

“ À, hóa ra phụ thân của người chính là người của Dục Khánh Cung, Thôi...” Phúc Khang An bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ kêu một tiếng, vừa định nói ra ba chữ Thôi Danh Đình lại bất gặp ánh mắt sắc bén của tiểu cô nương, bộ dạng như muốn xông lên liều mạng, vì thế bèn sửa lại, “ Hóa ra phụ thân người là Thôi lão sư, vậy mà ta lại không nhớ.”

Phúc Khang An là cháu ngoại của Thiên tử, con trai của Phó tướng, được Càn Long đại đế yêu quý, từ nhỏ đã sống trong cung, cùng nhau học hành với các công tử hoàng tộc tại Dục Khánh Cung. Đây là hư vinh mà người ngoại tộc không bao giờ được hưởng.

Các sư phụ của Dục Khánh Cung, vì phải phụ trách dạy người trong Vương tộc nên phần lớn đều là những người có kiến thức uyên thâm, danh thần đương triều. Trong đó, những học sĩ phụ trách việc giúp đỡ họ dạy dỗ đệ tử cũng có rất nhiều. Chỉ là những học sĩ đó, phần lớn chỉ có thể giúp đỡ xem thư, sao chép văn bản, ngay cả tư cách dạy học cũng không có, những hoàng tử thường ngày đi học căn bản sẽ không nhớ rõ họ là ai.

Nếu không phải Thôi Vịnh Hà tự mình nói ra, Phúc Khang An tuyệt đối không thể nhớ đến có một học sĩ tên là Thôi Danh Đình, từng ở Dục Khánh Cung giúp đỡ các sư phụ dạy học.

Nhìn ánh mắt kiên định và khuôn mặt nhỏ nhắn của Thôi Vịnh Hà, có thể thấy địa vị của phụ thân trong lòng nàng có bao nhiêu cao cao tại thượng. Thôi Danh Đình này, chỉ sợ hàng ngày luôn khoe khoang rất nhiều với nữ nhi của mình về việc làm lão sư dạy hoàng tử, nếu phá hoại hình ảnh hoàn mỹ của phụ thân trong lòng nàng, thật sự có chút tàn nhẫn. Khi tâm niệm chuyển động, hắn đã mỉm cười nói ra ba chữ “ Thôi lão sư”.

Thôi Vịnh Hà nghe hắn gọi phụ thân mình là lão sư liền lập tức đắc ý đứng lên, kiêu ngạo ưỡn ngực: “ Hóa ra người cũng là đệ tử của phụ thân ta. Ta sẽ về mách phụ thân, bảo phụ thân đánh người, phạt người chép sách, còn...”

“ Vịnh Hà, Vịnh Hà!”

Thôi Vịnh Hà nghe tiếng liền vội vàng quay đầu, kêu lớn với một vị phu nhân đang đi ra từ trong chùa: “ Mẫu thân, con ở đây.”

Thôi phu nhân đưa nữ nhi cùng đi dâng hương, sau khi dâng hương liền đến sương phòng nghỉ ngơi, bảo nữ nhi ra ngoài chơi. Đến khi nghe tăng nhân báo lại, nói Phó phu nhân cũng đến dâng hương, ái nữ nhà mình còn đang đứng phải Phúc Khang An bên ngoài liền sợ đến mức hồn phi phách tán, nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài, ngay cả phong phạm của quan gia cũng đều quên hết, chỉ nóng lòng muốn đi tìm nữ nhi của mình.

Phúc Khang An nhìn thấy Thôi phu nhân lao ra từ trong chùa, trên mặt còn có vô số kinh hoàng và sợ hãi liền xoay người xuống ngựa, tiến lên phía trước vài bước, thi lễ với Thôi phu nhân: “ Sư mẫu, đệ tử có lễ.”

Thôi phu nhân nhìn quý công tử cầm bào ngọc đá, phong nghi như thần trước mặt vậy mà lại gọi mình là sư mẫu liền sửng sốt, kinh ngạc nhìn Phúc Khang An, một câu cũng không nói nên lời.

Thôi Vĩnh Hà tuổi còn nhỏ, không biết Phúc Khang An là loại người nào, nhưng Thôi phu nhân thì biết, thân phận của vị công tử trước mặt này có bao nhiêu cao quý. Ngay cả Thôi gia thế đại danh môn làm quan trong triều, khi so sánh với hắn cũng là một trời một vực, người như vậy, thế mà lại gọi mình là sư mẫu, làm sao có thể?

Thôi Vĩnh Hà như tất cả những tiểu nữ nhi trên thế gian, luôn tin phụ mẫu của mình không gì không làm được, là người vĩ đại nhất thế giới. Nay mẫu thân của nàng đã đứng bên cạnh, nàng đặc ý làm một cái mặt quỷ với Phúc Khang An: “ Sợ hãi đi, hừ, mặc kệ người cầu xin mẫu thân ta thế nào, ta cũng sẽ cáo trạng với phụ thân.”

Phúc Khang An nhìn bộ dạng hờn hờ của nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, thần sắc lại càng trở nên cung kính, tiếp tục thi lễ: “ Sư mẫu, tại hạ là Phúc Khang An, từng học tập tại Dục Khánh Cung, được Thôi lão sư dạy dỗ.”

Thôi phu nhân đến lúc này mới hồi phục tinh thần, cảm thấy thụ sủng nhược kinh, bỗng nhiên lại ý thức được việc nam nữ thụ thụ bất thân, vô luận thế nào cũng không dám nhận lễ của Phúc Khang An, liền vội vàng lui sang bên cạnh.

Thôi Vĩnh Hà đứng bên cạnh không chút đề phòng, bị đâm ngã.

Thôi phu nhân đang rối bời trong lòng, căn bản không chú ý đến việc nữ nhi nhà mình té ngã, bộ dạng tươi cười liên tục nói: “ Công tử quá khách khí rồi, ta làm sao dám nhận?”

Phúc Khang An rũ mắt nhìn Thôi Vĩnh Hà đang ngã dưới đất, nàng mở to mắt, trên mặt là biểu tình cực độ bị thương. Hắn nhíu mày, nhưng cái gì cũng không nói.

Thôi Vĩnh Hà ngã không nặng nên không thấy đau, mà dù có đau, nàng cũng không để ý. Hiện tại, nàng chỉ không thể tin được, không thể tin mẫu thân nàng vậy mà lại coi nàng như không khí.

Mẫu thân là người nàng yêu nhất, là tiểu thư khuê các, là một phu nhân có phong độ. Bà vẫn luôn dạy nàng phải ôn nhu hòa thuận, dạy nàng phong phạm khuê môn, vậy vì sao lại có nụ cười khiến người ta không thoải mái như vậy? Vì sao mẫu thân khi trước luôn nói chuyện nhẹ nhàng, điềm đạm, hiện tại lại lấp bắp như một người mặt dày chạy đi vay tiền thân thích?

Vì sao lại như thế? Vì sao mẫu thân lại như thế?

Vận Nhu vô thanh vô tức bước lên phía trước, nâng tiểu cô nương vừa rồi còn vô cùng dững cảm bảo vệ cho nàng nay lại yếu ớt đến cực điểm đứng dậy, lặng yên đỡ nàng đứng vững.

Thôi phu nhân nói gì, Phúc Khang An không chú ý, cũng không nghe thấy, vì thế duy trì tư thế thi lễ, ánh mắt một mực dõi theo Thôi Vĩnh Hà, thẳng đến khi nàng được Vận Nhu nâng dậy mới ngẩng đầu lên, cười nói: “ Sư mẫu quá lời rồi. Trước kia Thôi lão sư dạy ta ở Dục Khánh Cung, ta còn muốn dâng môn bái phỏng khi có thời gian.”

“ Khang An.” Một thanh âm ôn hòa truyền đến từ phía sau, là kiệu của Phó phu nhân đã đến. Lúc này, Phó phu nhân đang được bốn năm nha đầu đỡ xuống kiệu, mà cổng chùa sớm đã đông nghìn nghịt người của Phó phủ, họ đứng thẳng tắp, không nói một lời, tất cả đều đang đợi mệnh lệnh của nữ chủ nhân.

Khí thế như vậy, sớm đã khiến Thôi phu nhân choáng ngợp. Phong phạm của Thôi môn trong chuyện xưa mà trượng phu kể cho bà, so với khí pháp vương hầu trước mắt thật sự không đáng một đồng.

Phúc Khang An lại mỉm cười: “ Ngạch nương, thật khéo, con gặp phu nhân và tiểu thư của Thôi lão sư cùng đi dâng hương.”

“ Thôi lão sư?” Ánh mắt hoài nghi của Phó phu nhân rơi xuống Thôi phu nhân. Bà biết tất cả những đại nho, danh thần đương triều, nhưng không nhớ có ai mang họ Thôi cả.

Phúc Khang An nói thêm một câu: “ Là Thôi lão sư Thôi Danh Đình, ngạch nương không nhớ rõ sao?”

Phó phu nhân hoàn toàn không biết Thôi Danh Đình là ai nhưng vẫn mỉm cười nhàn nhạt, bình tĩnh nói: “ Hóa ra là Thôi tiên sinh, làm sao có thể không nhớ.” Nói xong, bà quay sang gật đầu với Thôi phu nhân, “ Thôi phu nhân có khỏe không?”

Thôi phu nhân bước đến trước mặt Phó phu nhân, luống cuống tay chân vén áo thi lễ: “ Thỉnh an phu nhân...”

“ Nhi tử của ta được Thôi tiên sinh dạy dỗ nhưng chưa từng cảm tạ, hôm nay gặp phu nhân cũng là có duyên, không bằng chúng ta đi dâng hương, sau đó mời phu nhân đến phủ của ta, ta muốn đáp lễ.”

Thôi phu nhân kích động đến mức giọng nói cũng run rẩy: “ Sao có thể làm phiền đến phu nhân?” Ngoài miệng nói như vậy nhưng người càng tiến lại gần, thần sắc cung kính đến cực điểm.

Phó phu nhân cười cười, không tiếp tục mở miệng nữa. Thần sắc Phúc Khang An bình tĩnh, đối với bộ dạng nịnh bợ quá đáng của Thôi phu nhân cũng không có ý kiến.

Ngay cả nha đầu đi theo kiểu của Phó phu nhân cũng mang sắc mặt giống nhau, tất cả cùng bất động, một mực nở nụ cười thông dong ôn hòa, hoàn toàn không để ý đến sự thất thố của Thôi phu nhân.

Các nàng không để ý nhưng Thôi Vịnh Hà lại để ý, nàng tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng tinh tường cảm nhận được mẫu thân kiêu ngạo của mình đang khoe cái xấu ra cho người khác xem. Nàng thấy có chút nhục nhã, không thể nhịn được nữa bèn kêu lên: “ Mẫu thân, chúng ta đã bái Bồ Tát xong rồi, về nhà đi thôi.”

Thôi phu nhân quay lại mắng: “ Đừng không hiểu chuyện như vậy, mau tới hành lễ với Phó phu nhân.”

Thôi Vịnh Hà bước lên phía trước nhìn Phó phu nhân, sau đó nghi hoặc hỏi: “ Người không phải phu nhân của đại ác bá, đại ác nhân, đại gian thần sao?”

Phúc Khang An giật mình, nhìn về phía Thôi Vịnh Hà.

Người của Phó phủ giận dữ, có người còn bắt đầu xắn tay áo.

Thôi phu nhân sợ tới mức thiếu chút nữa té xỉu, không chút suy nghĩ vung tay tát Thôi Vịnh Hà một cái: “ Con nói bậy bạ gì đó?” Sau đó lập tức xoay người, khuôn mặt giận dữ trong nửa khắc đã chuyển sang bộ dạng tươi cười, “ Phu nhân trăm ngàn lần đừng nóng giận, nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, trở về ta sẽ giáo huấn nó thật tốt.”

Thôi Vịnh Hà đưa tay vỗ lên khuôn mặt đỏ bừng vì bị đánh, trong mắt có ánh lệ, ủy khuất mà phần nộ nhìn mẫu thân rồi lại nhìn sang Phúc Khang An, nhìn Phó phu nhân, thần sắc vẫn quật cường, không hề nhận sai, sợ hãi hay tỏ vẻ hối hận.

Phó phu nhân ngạc nhiên nhìn tiểu cô nương trước mặt, ôn nhu hỏi: “ Vì sao lại nói như vậy?”

Thôi Vịnh Hà trước sau như một khẳng định: “ Các người rất hung hãn, nơi nơi đuổi người. Trong thuyết thư, thanh quan sẽ không làm như vậy, chỉ có gian thần ác bá mới có thể để thủ hạ cưới ngựa đi loạn, tù tiện đánh người.”

Thôi phu nhân gấp đến nỗi giơ tay lên định tiếp tục đánh, Phúc Khang An không nhịn được đưa tay cản lại, đưa mắt nhìn mẫu thân, thấp giọng gọi một tiếng: “ Ngạch nương.”

Phó phu nhân nhìn thấy thần sắc khấn trương trong mắt hắn, mỉm cười: “ Họ làm vậy là vì ta muốn dâng hương, cho nên mới giúp ta đuổi những người rảnh rỗi đi, không có ý muốn ức hiếp dân chúng.”

Thôi Vịnh Hà ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “ Mẫu thân ta cũng dâng hương, người không đuổi người khác đi, vì sao khi người dâng hương lại muốn đuổi người khác đi? Vì sao khi người dâng hương, người khác không thể dâng hương, không thể bán hàng này nọ, cũng không thể mua đồ? Người chính là đang ức hiếp dân chúng, chính là ác bá, người xấu, gian thần.”

Phúc Khang An vừa tức vừa vội, mà khuôn mặt của Thôi phu nhân đã xám như tro tàn, hai chân nhũn ra, cơ hồ muốn quỵ xuống cầu xin.

Phó phu nhân nhìn Thôi Vinh Hà bằng ánh mắt kì quái dị thường, thật lâu sau mới cười nhẹ: “ Thôi phu nhân, nữ nhi của người rất giỏi.”

Thôi phu nhân miễn cưỡng nở một nụ cười: “ Tiểu cô nương không hiểu chuyện, phát ngôn ngây thơ chất phác, phu nhân trăm ngàn lần đừng tưởng thật.”

Phó phu nhân mỉm cười lắc đầu: “ Khó gặp nhất chính là phát ngôn ngây thơ chất phác, không biết bao nhiêu năm không có người nói thật với ta rồi. Nàng nói đúng, ức hiếp dân chúng là ức hiếp dân chúng, không có lí do gì để bào chữa.”

“ Phu nhân!” Có một gia nô không kiềm chế được, kêu lên một tiếng.

Ánh mắt Phó phu nhân đảo qua mọi người, ngữ khí bình thản ẩn giấu sự uy nghiêm: “ Các người đều đã nghe được. Nàng tuy là một tiểu cô nương nhưng cũng biết cái gì là đúng, cái gì là sai, cái gì là ức hiếp dân chúng. Các người là người lớn lại không suy nghĩ được như vậy, cậ là người của phủ Tể Tướng nên kiêu ngạo, bất tri bất giác xem thường dân chúng, tùy ý làm bậy, vì thế, trong mắt dân chúng, các người từ hào nô biến thành chó dữ. Thuyết thư mặc dù là giả, nhưng đạo lý thì lại là thật, cái nhìn của dân chúng không phân thiện ác, mặc kệ triều chính đại sự cái gì, họ chỉ biết, người tốt với họ chính là thanh quan, kẻ ức hiếp họ chính là gian thần. Các người là môn nhân tướng phủ, đáng ra làm việc phải cẩn thận, khoan dung độ lượng, vậy mà lại để chuyện hôm nay phát sinh, bôi xấu danh dự Tể Tướng. Cho dù quốc pháp tha cho các người, môn pháp của ta cũng không tha cho các người.”

Tất cả hạ nhân đều kêu lên xác nhận.

Lúc này, Phó phu nhân mới quay người lại, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Thôi Vinh Hà nhỏ nhỏ, mỉm cười nói với Thôi phu nhân: “ Thôi phu nhân, nữ nhi của người thông minh lanh lợi, ngây thơ chất phác vô ky, dung mạo thanh tú như vậy, ta thật sự càng nhìn càng yêu. Khó được hợp ý, người lại là sư mẫu của con ta, nếu không ngại, chúng ta có thể bàn chuyện, gả ái nữ của người làm nương tử của con ta, tương lai hai nhà cũng sẽ thường xuyên giao hảo.”

Thôi phu nhân chỉ cảm thấy mình như bị ném lên mây, toàn thân khinh phiêu, hoàn toàn như đang nằm mơ ngơ ngác nhìn Phó phu nhân.

Phúc Khang An thất thanh kêu lên: “ Ngạch nương!”

Phó phu nhân như đang nói chuyện về thời tiết, bình thản thông dong mỉm cười nhìn Thôi phu nhân, hỏi thêm một câu: “ Phu nhân nghĩ thế nào?”

Thôi phu nhân trợn mắt há mồm, khó khăn nói: “ Nữ nhi của ta được phu nhân nâng đỡ, vô cùng vinh sủng, ta...” Đại kinh hỉ trước mắt, nhưng lại làm bà ngay cả nói chuyện cũng không thông.

Phúc Khang An nhìn bộ dạng như thuyền nhỏ không chịu nổi trọng tải nặng của Thôi phu nhân, lúc trước hẳn sẽ không để ý, nhưng khi nghĩ dạng người này sẽ làm nhạc mẫu của mình liền bắt đầu cảm thấy đáng sợ, Thôi phu nhân càng ân cần, hẳn càng bị dọa đến mức chảy mồ hôi lạnh: “ Ngạch nương, người đùa gì vậy, người đã quên Mãn - Hán không thông hôn sao?”

“ Chuyện này cũng không có gì, bảo phụ thân con nhờ Hoàng Thượng cử người chuyển tịch cho Thôi gia không phải là được rồi sao.” Phó phu nhân băng quơ nói, “ Thôi phu nhân thấy thế nào?”

Thôi phu nhân đã kinh hỉ đến mức không nói ra lời, chuyển tịch thật sự là đại vinh sủng, bình thường chỉ có đám hoi của công thần quốc gia hay hoàng thất mới nhận được ân thưởng như vậy. Một khi chuyển tịch, toàn bộ tộc nhân đều trở thành người Mãn, đãi ngộ tốt hơn nhiều so với người Hán bình thường, quả thật là chuyện tốt, ngay cả nằm mơ cũng muốn không được.

Thôi phu nhân không có khí lực lo lắng đây không phải nằm mơ, chỉ biết nắm chặt may mắn rơi từ trên trời xuống.

“ Vâng vâng, có thể được phu nhân yêu thích, được phụng dưỡng công tử chính là đại phúc khí của Vinh Hà, hết thấy đều theo ý phu nhân.” Vừa nói xong, Thôi phu nhân đã cười như có một vụn đóa hoa mọc trên mặt.

Phúc Khang An vừa tức vừa vội, tất cả phong phạm của quý công tử cái gì đều không bảo trì được nữa, duỗi tay chỉ Thôi Vịnh Hà: “ Ngạch nương, người không phải thật sự muốn con kết hôn với tiểu hài tử này chứ!”

Thôi Vịnh Hà mười hai tuổi đã có thể miễn cưỡng hiểu được cái gì là kết hôn, cái gì là đính hôn niên niên kỉ kỉ. Đoạn đối thoại của người lớn càng khiến nàng phần nộ, vì sao lại muốn nàng gả cho người này? Tuy rằng hấn đẹp trai, nhưng hấn là người xấu. Ủy khuất cực độ khiến nàng cảm thấy chán ghét, chán ghét nụ cười trên mặt mẫu thân, chán ghét bộ dạng chân tay luống cuống, nịnh bợ nịnh hót của mẫu thân trước mặt Phó phu nhân.

Vì sao mẫu thân lại đột nhiên thay đổi? Trở nên xa lạ như vậy, làm người ta không thích đến như vậy.

Mà lúc này, ngón tay của Phúc Khang An bỗng nhiên chỉ thẳng vào nàng, vì thế ,oán khí tràn ngập rất cực cũng có lí do trào ra. Chính là tên trứng thối này, là hấn gây chuyện, là hấn khiến mẫu thân mặc danh kỳ diệu biến thành bộ dáng đáng sợ như vậy. Đầu sở của hết thảy mọi chuyện đều là hấn! Ta tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối sẽ không gả cho người!

Càng nghĩ càng giận, nàng há miệng, hung hăng cắn vào ngón tay đang chỉ vào mặt nàng một cái.

Phúc Khang An tập võ từ nhỏ, sức lực mạnh mẽ có thể thuận phục cả hổ, lại vạn lần không phòng bị một tiểu cô nương, bị nàng cắn một cái, tay đứt ruột xót, theo bản năng vùng tay ra đánh.

Đánh vào giữa không trung, Phúc Khang An lại đột nhiên ý thức được đối phương chỉ là một tiểu cô nương mềm yếu, chắc chắn không chịu nổi một quyền của hấn, vì thế, quyền chưởng đột ngột dừng lại. Nhìn ánh mắt ôm vụn nổi ghen khuất của Thôi Vịnh Hà, hấn cảm thấy vừa bất đắc dĩ, vừa dở khóc dở cười.

Thôi phu nhân sợ tới mức quát lớn một tiếng, đẩy Thôi Vịnh Hà ra, một bên giơ tay muốn đánh nàng, một bên xoay người liên tiếp cúi đầu xin lỗi Phúc Khang An.

Thôi Vịnh Hà nhìn bộ dạng khúm núm của mẫu thân, trong lòng khó chịu không nói nên lời, mặc cho mẫu thân kéo nàng muốn nàng quỳ xuống xin lỗi, nàng cũng không hề mở miệng, nước mắt ủy khuất vô thanh vô tức chảy xuống.

Phó phu nhân hoàn toàn không giận, ngược lại còn cười thất thanh: “ Quả nhiên là một tiểu nha đầu lớn mật, ta chính là thích dũng khí của nàng, có thể giúp ta quản giáo hỗn thế ma vương này.”

Phúc Khang An nhìn dấu răng trên ngón tay mình, chỉ cảm thấy người xui xẻo nhất trời đất chính là mình: “ Ngạch nương, bất luận người nói thế nào, con tuyệt đối không cưới tiểu nha đầu này đâu.”

Không đợi Phó phu nhân trả lời, Thôi Vịnh Hà đã lớn tiếng kêu: “ Mẫu thân, mặc kệ người nói thế nào, con cũng tuyệt đối không gả cho đại phôi đản này đâu.”

Phúc Khang An nhìn sang tiểu cô nương đột nhiên có lập trường hoàn toàn giống mình, không biết nên khóc hay nên cười.

Phó phu nhân hình như càng cảm thấy thú vị, nhẹ nhàng đưa tay lấy xuống trên chuỗi vòng cổ một viên minh châu: “ Trong khoảng thời gian ngắn như vậy cũng không thể không có bằng chứng, đây là đồng châu cực phẩm mà Hoàng Hậu nương nương ban cho ta, coi như là vật đính ước.”

Thôi phu nhân vươn hai tay, cung kính nhận lấy.

Phúc Khang An thấy viên đồng châu rơi vào tay Thôi phu nhân, coi như chính mắt nhìn rõ tương lai của mình, kêu thảm thiết một tiếng: “ Ngạch nương, người đang đùa gì vậy! Nhìn thuận mắt một tiểu hài tử, sau đó liền dùng một viên minh châu thay con đính hôn?”

Phó phu nhân như cười mà không cười liếc hấn một cái: “ Trước kia ta thường được giảng chuyện xưa mà cổ nhân truyền lại, nhớ có một vị thi nhân nổi danh người Hán, một ngày cũng gặp được một tiểu cô nương, dù chưa trưởng thành nhưng đáng yêu phi thường, vì thế liền lập tức đưa một hạt châu cho mẫu thân của cô nương ấy, ước định tương lai sẽ nên vợ nên chồng. Điển cố phong nhã như vậy được tái hiện trên người con, con nên vui vẻ lên mới đúng.”

(Chuyện xưa là nói đến bài thơ “Tiết Phụ Ngâm”, tác giả Trương Tích:

Quân tri thiệp hữu phu
Tặng thiệp song minh châu,
Cảm quân triền miên ý,
Hệ tại hồng la nhu
Thiếp gia cao lâu liên uyển khởi
Lương nhân trì kích Minh Quang lý
Tri quân dụng tâm như nhật nguyệt
Sự phu thê nghi đồng sinh tử
Hoàn quân minh châu song lệ thù
Hận bất tương phùng vị giá thì.

Dịch nghĩa:

Chàng biết em đã có chồng
Tặng em đôi hạt châu sáng
Cảm động trước tình đeo đẳng của chàng
Em buộc vào áo lụa hồng
Nhà em có lầu cao bên vườn hoa
Chồng em cầm kích túc trực trong điện Minh Quang
Vẫn biết lòng chàng trong sáng như mặt trời, mặt trăng
(Nhưng) em đã thề cùng sống chết với chồng
Trả lại chàng hạt châu sáng, hai hàng nước mắt rờn rờn
Ân hận rằng không thể gặp nhau lúc chưa chồng.”)

Nói xong những lời này, cũng không thèm nhìn đến sắc mặt thê thảm của Phúc Khang An, Phó phu nhân lôi kéo Thôi phu nhân: “ Đi thôi, chúng ta cùng đi dâng hương.”

“ Ngạch nương!” Phúc Khang An rên rỉ.

Phó phu nhân vờ như không nghe thấy, thản nhiên đi về phía trước.

“ Mẫu thân!” Thôi Vịnh Hà liều mạng muốn thoát khỏi tay mẫu thân.

Thôi phu nhân một tay nắm chặt nữ nhi vừa được một bước lên trời, vẻ mặt tươi cười, mãn nhãn nóng bỏng, nhắm mắt theo đuôi Phó phu nhân.

Hai vị mẫu thân cứ như vậy, hoàn toàn không để ý tới ý kiến của con cái, dễ dàng định ra chuyện hôn nhân, chỉ chừa lại hai người trực tiếp bị hại đang không ngừng phát ra những tiếng động kháng nghị trong vô vọng...

“ Con không muốn cưới nàng!”

“ Con sẽ không gả cho hắn!”

2. Chương 2

“Đại tướng quân đại thắng trở về, đại tướng quân đại thắng trở về!”

Chiêng trống rầm trời vang vọng khắp toàn bộ kinh thành. Cách đô thành ba mươi lý, cờ xí giương cao, mấy trăm quân sĩ hào hứng phi ngựa quay về, bụi bay mù mịt.

Ngân Viễn Minh (một loại ngọc) đại biểu cho quyền uy tôn quý cao nhất lóe sáng trong ánh mặt trời, các tướng quân cười bạch mã, ứng dụng hướng về cổng thành chính.

Ngoài cổng thành đã sớm có rất nhiều quan viên đứng chờ để nghênh đón.

Đường phố chật ních những dân chúng tò mò, những người đang ngồi trên lầu cao cũng đều hướng về phía ngoại thành mà nhìn tới.

Đại tướng quân Phúc Khang An chiến thắng trở về, phụng chỉ lập công, chuyện này đối với dân chúng trong kinh thành mà nói đã không còn là chuyện gì mới mẻ.

Hắn mười bốn tuổi đã mang theo các công tử quý giới xông pha chiến trường, bản thân chính là một truyền kì. Thân thể cao quý, dung nhan tuấn mĩ, oai hùng uy nghiêm, chiến công hiển hách không gì sánh nổi.

Vị tướng quân như vậy trong lòng mọi người chính là vị anh hùng hoàn mỹ nhất, cũng là tình lang hoàn mỹ nhất trong mộng của vô số nữ tử. Mỗi lần hắn thắng trận trở về, mọi người đều muốn cướp lấy vị trí tốt nhất để ngắm phong thái và khí thế của hắn, nhiều khi còn vì thế mà đánh nhau đến sứt đầu chảy máu.

Lúc này cũng không ngoại lệ, đội quân của Phúc Khang An còn chưa tiến vào thành, thanh âm hoan hô cuồng nhiệt đã hòa cùng với tiếng cổ nhạc ngoài thành vang cao đến tận trời. Nghi thức hồi kinh mà Phúc Khang An dùng là do vua ban, mấy trăm quân sĩ tiền hô hậu ủng, mười Tham Tướng được khâm phong mặc đồ mới tinh đứng trước cổng thành nghênh đón, theo chân ngựa của Phúc Khang An vào thành.

Dung mạo của Phúc Khang An vốn tuấn tú, vài năm chinh chiến lại càng làm khuôn mặt hắn bớt đi vẻ trẻ tuổi phong lưu, thêm vài phần oai hùng, tuấn mĩ tuyệt luân, uy nghiêm đến đáng sợ.

Hắn vẫn cưỡi một con bạch mã bình thường như xưa, trên đầu đeo kim long hai tầng khảm đông châu Tứ Khảo, mặc áo măng bào thêu Tứ Trảo Đoàn Long (rồng bốn móng), đeo một chiếc dây lưng màu đen khảm bốn khối ngọc bản và đá mắt mèo, dắt trên người thanh đao Huyền Minh được vua ban thưởng, nổi bật hơn hết là một chiếc nỏ nạm vàng, khiến vô số người chú mục bàn tán.

Triều thần chỉ cần nhìn Phúc Khang An một thân cao quý đã có thể suy ra vị tướng quân này được Thánh Thượng vô cùng ân sủng, ngay cả những vị quan nhất phẩm trong triều cũng không thể sánh bằng.

Nhưng trong mắt dân chúng bình thường, hắn chỉ đơn giản là một vị tướng quân đánh đâu thắng đó, oai hùng vô biên. Phía trên lầu cao, có cô nương vụng trộm nấp một bên quan sát, có cô nương gan lớn dựa hẳn vào lan can, nũng nịu trầm trồ khen ngợi, trong lúc nhất thời, yến ngữ oanh thanh vang lên không dứt. Không biết tiểu thư nhà nào bất ngờ thả xuống một cái khăn thêu, ngay sau đó, các cô nương khác cũng cầm những chiếc khăn tay mang theo mùi thơm cơ thể ném về phía Phúc Khang An.

Gió nhẹ thổi qua, khăn lụa tung bay tạo thành một kỳ cảnh.

Ngay cả các quân sĩ đi phía trước phía sau cũng không nhịn được nhảy dựng lên, muốn đi bắt lấy những chiếc khăn đó. Những tiếng kinh hô vui mừng, xầu hổ, buồn rầu vang lên không ngừng, các quân sĩ tranh nhau đoạt thưởng, cười đùa thoải mái. Dân chúng chưa bao giờ gặp qua tình cảnh như vậy, chỉ trở một hồi rồi cao giọng cười to. Kinh thành bây giờ, tất cả đều chìm trong bầu không khí vui mừng náo nhiệt.

Những quan viên nhận thánh mệnh đứng tại cổng thành nghênh đón đội quân của Phúc Khang An cũng không khỏi cười theo.

Không ai chú ý tới, lần này người đứng đầu đoàn nghênh đón – con trai thứ mười lăm của hoàng đế đương triều, Gia Thân Vương Vĩnh Diễm, vốn cũng là một nam tử thập phần tuấn tú xuất sắc, nhưng lại bị Phúc Khang An làm lu mờ mà trên mặt hiện ra biểu tình ảm đạm thất sắc, tuy mang theo nụ cười vui vẻ, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười.

Vận Nhu ôm một chồng sách từ thuyết thư đến thoại bản đi ngang qua, nhìn thấy bộ dáng uy vũ của Phúc Khang An. Nàng nhẹ nhàng cười cười, không cùng người dân xung quanh hô hào kêu to mà chỉ vất vả ôm chồng sách, bỏ qua tiếng chiêng trống vang trời, quay người đi về phía Thôi phủ.

Vừa tiến vào Hà Tâm Lâu, nàng đã thấy hai tiểu nha đầu hoang mang chạy đến.

“ Vận Nhu tỷ tỷ, Vận Nhu tỷ tỷ, lại không thấy tiểu thư đâu.”

“ Lão gia và phu nhân muốn đến Phó phủ chúc mừng, trước khi đi lệnh cho bọn muội giúp tiểu thư rửa mặt chải đầu, nhưng tìm thế nào cũng không ra tiểu thư.”

Vận Nhu không vội, đặt chồng sách xuống cẩn thận rồi mới lên tiếng: “ Đừng lo lắng, tiểu thư hẳn là vì trốn đọc sách nên đang ngủ ở nơi nào đó, quên mất thời gian, các người hãy làm việc của mình đi, ta sẽ đi tìm nàng.”

Sau khi nói với hai nha hoàn đó một câu, Vận Nhu ra khỏi Hà Tâm Lâu, một đường đi vào sâu trong hoa viên, nơi đó có một ao sen đang vào mùa nở rộ. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy một góc áo thấp thoáng trong đám cành lá rậm rạp, cười nói: “ Đang đọc Hồng Lâu Mộng sao? Dù có xem sách thì cũng phải xem trong khuê phòng, dăng hương nghe đàn, không phải trốn trên cây.”

Trên đỉnh đầu Vận Nhu bỗng vang lên một thanh âm lười biếng: “ Đại mộng ai sớm giác ngộ, bình sinh ta tự biết, thảo đường xuân ngủ chân, thế tục ầm ầm.” (một câu trong Hồng Lâu Mộng)

Vận Nhu cười thất thanh: “ Phải phải phải, ta là người trong thế tục, tiểu thư là người phong nhã. Diệu Ngọc nấu tuyết, Tham Xuân làm thơ, Bảo Sai vẽ bướm, Đại Ngọc chôn hoa, tất cả đều phong nhã, chỉ mình tiểu thư phong nhã theo cách riêng, ngồi trên cành cây đọc sách.”

Cành lá trên cao liên tục tách ra, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp có dính vài vết bẩn. Thôi Vịnh Hà nháy mắt với Vận Nhu mấy cái, rung đùi đắc ý nói: “ Tại sao người lại quên chuyện của Sử Tương Vân rồi. Nàng nằm trên đá ngắm hoa, ta ngồi trên cây đọc sách, thuận tiện còn có thể cảm nhận được linh khí trời đất, hít thở cùng cỏ cây, tiếp thu tinh hoa nhật nguyệt, phong nhã như vậy, tục nhân sẽ không hiểu.”

Vận Nhu như bừng tỉnh đại ngộ: “ A, hóa ra tiểu thư đang cảm nhận linh khí trời đất, tiếp thu tinh hoa nhật nguyệt, chuyện cao thâm như vậy mà ta không hiểu, còn tưởng tiểu thư đang ở trên cây trốn người xấu.”

Thôi Vịnh Hà trừng mắt, giả bộ hung ác: “ Người xấu cái gì, chớ quên, tiểu thư của người đã sớm đọc thuộc sách Thánh Hiền, trong lòng đều là hạo nhiên chính khí, còn phải sợ người xấu sao?”

(Hạo nhiên chính khí: tinh thần, phẩm cách cao quý nhất không gì có thể so sánh được, có đặc điểm là khách lệ, nâng cao ý chí con người)

“ Phải phải phải!” Vận Nhu che miệng cười nhẹ, “ Hóa ra tiểu thư người chẳng những ở trên cây hít thở cùng trời đất mà còn ôn lại sách Thánh Hiền, hạo nhiên chính khí, khó trách không nghe được tiếng cổ nhạc bên ngoài, không biết đại tướng quân Phúc Khang An đã đại thắng trở về, đương nhiên cũng không nghĩ đến chuyện tránh mặt hẳn.”

Thôi Vịnh Hà nhanh nhẹn nhảy từ trên cây xuống, hung tợn trừng mắt nhìn Vận Nhu: “ Người nói cái gì?”

Vận Nhu hoàn toàn không e ngại, thản nhiên đánh giá vị tiểu thư xuất thân danh môn trước mặt: mái tóc dài tùy tiện thả xuống vai dính vài cái lá, vì trèo cây mà quần áo có vài chỗ xước, dính một đồng bụi bẩn, hiện tại đang chống nạnh tức giận, nhìn qua quả thực không khác gì một nữ nhân chanh chua.

Vận Nhu lắc đầu cười: “ Hay cho một người đọc đủ thứ sách Thánh Hiền, sợ rằng Thánh Hiền biết được cũng sẽ bị tiểu thư làm cho tức giận đến mức sống lại mất.”

“ Vận Nhu!” Thôi Vịnh Hà uy hiếp cầm quyển sách trong tay làm bộ muốn đánh.

Vận Nhu cười khanh khách nói: “ Tào tiên sinh viết Hồng Lâu Mộng, ‘Tự tự khán lai giai thị huyết, Thập niên tân khổ bất tầm thường’, tiểu thư lại dùng nó để đánh người?”

(Tự tự khán lại giai thị huyết, Thập niên tân khổ bất tầm thường: mỗi chữ xem ra đều là máu, mười năm cay đắng chẳng tầm thường. Hồng Lâu Mộng có thể được xem là toàn bộ những hồi ức đau thương của Tào Tuyết Cần về những ngày vẻ vang và những ngày suy tàn của gia đình mình, của giai cấp mình, vì thế được coi là “chữ chữ đều toàn bằng máu và nước mắt”)

Thôi Vịnh Hà hừ một tiếng, mở cuốn sách trong tay ra, cầm giân ngồi dựa vào cái cây bên cạnh: “ Ta không đánh người không phải vì sợ người đau lòng, mà sợ làm hỏng sách của ta.” Vừa nói, nàng vừa cẩn thận cúi đầu đọc tiếp.

Vận Nhu đứng bên cạnh cũng cúi đầu xuống xem cùng, Thôi Vịnh Hà lật đến một trang, vừa vận viết về cảnh Bảo Ngọc và Đại Ngọc đang ngồi trên một tảng đá dưới cây hoa đào bên cầu Thâm Phương, đọc truyện Tây Sinh, chợt một cơn gió lướt qua, hoa đào rụng quá nửa rơi đầy trên sách, trên đất, tất cả đều là hoa tươi, cảnh đẹp như họa.

Vận Nhu không nhịn được ngẩng đầu lên, ngắm nhìn hoa viên phía sau. Họ đang ngồi bên cạnh hồ sen nở, gió nhẹ thổi qua, cành lá trên cây đại thụ phía sau khẽ lay động, nước hồ gợn sóng, lá sen nhẹ nhàng đung đưa trong gió. Nàng cười cười: “ Đáng tiếc người đang ở đây cùng tiểu thư không phải Phúc Khang An, nếu không thật sự sẽ rất giống trong truyện.”

“ Phì phì, tên kia trong mắt chỉ có công danh bổng lộc, người đừng nhắc đến hắn, ô uest lỗi tai ta.” Thôi Vịnh Hà vừa nghe được ba chữ Phúc Khang An, tâm tình lập tức xấu đi, khẩu khí mười phần ác liệt.

Vận Nhu không nhịn được mà bật cười lớn: “ Lỗi của ta, đều là lỗi của ta. Cho tiểu thư đọc tà thư như vậy, tẩu hỏa nhập ma rồi, nhưng dù sao cũng thật khâm phục Bảo Ngọc, luôn làm chuyện đúng đắn, lại yêu nhất người luôn bị cười ta cười nhạo.”

Thôi Vịnh Hà khép sách lại, than thở: “ Nếu ta là nam nhân, nhất định sẽ không ngại làm Bảo Ngọc, tuy là người vô dụng nhất thế gian, nhưng lại là người vô cùng trong sạch. Đến lúc đó, người cũng có thể làm Đại Ngọc của ta, chúng ta sẽ không cần bởi tên Phúc Khang An kia mà phiền lòng.”

Vận Nhu không biết nên khóc hay nên cười: “ Phiền lòng tiểu thư thôi, chưa bao giờ phiền lòng ta. Ta quả thật chỉ hận tiểu thư không sớm được gả cho hắn, lên làm quý phu nhân, ta cũng được hưởng lợi.”

“ Ai nha, tội gì người luôn phải khẩu thị tâm phi.” Thôi Vịnh Hà kéo dài thanh âm độc thoại, “ Ta chính là một người đa sầu đa cảm, người chính là người có dung mạo khuynh quốc khuynh thành.”

Vận Nhu cười đến đau thắt lưng, còn chưa kịp mở miệng chế giễu nàng vài câu, chợt nghe thấy một âm thanh kinh ngạc, đương nhiên cũng có thể nhận ra sự kinh ngạc đó chỉ là giả bộ –

“ Ô, ta cũng không biết, ta lại có một vị tình địch như vậy?”

Thôi Vịnh Hà “a” một tiếng, cả người nhảy dựng lên, toàn thân lâm vào trạng thái phòng bị, chỉ vào quý công tử mặc cẩm bào không biết đã đi vào đây từ bao giờ đang đứng ngay gần nàng: “ Người vào đây bằng cách nào? Vì sao không thông báo?”

“ Cứ thế đi vào thôi. Dựa vào mối quan hệ của hai nhà chúng ta, còn cần phải thông báo sao?” Phúc Khang An nghiêm trang trả lời, ánh mắt như vô tình bị cánh tay của Thôi Vịnh Hà hấp dẫn.

Vì để tiện cho việc trèo cây, Thôi Vịnh Hà đã xắn tay áo lên đến tận khuỷu tay, làm lộ ra cánh tay trắng như tuyết, da thịt mịn màng, nõn nà như ngọc. Phúc Khang An nhìn mà nội tâm nhảy dựng một cái, vội vàng dời tầm mắt sang nơi khác.

Hắn thân là quý công tử, đã gặp qua vô cùng nhiều tiểu thư nhà cao cửa rộng, dáng vẻ đoan trang lịch sự, nhưng chưa từng gặp qua nữ tử nào ăn mặc hở hang đến phát bực, lộ ra cả cánh tay, vô lễ lại hùng hân như nàng. Nhưng trong lòng hắn không hiểu vì sao lại loạn cả lên, nhất thời không biết làm sao cho phải.

Thôi Vịnh Hà thấy Phúc Khang An ngây người ra liền tiến lên vài bước, ngón tay gần như muốn chạm vào mũi hắn: “ Người tới làm gì?”

Phúc Khang An tinh tường nghĩ được mùi lá cây thơm ngát trên người Thôi Vịnh Hà, hoàn toàn không giống mùi son phấn nước hoa trên người những nữ tử khác, hơn cả chính là ngón tay xinh đẹp của nàng đang cách hắn quá gần, không khỏi cảm thấy có chút chói mắt. Hắn không tự giác lui về phía sau vài bước,

sau đó mới mỉm cười: “ Ta xuất chinh lâu như vậy, trở về rồi đương nhiên phải đến đây thăm lão sư. Cũng đến thăm cả nàng nữa, đúng rồi, ta có mang theo lễ vật.”

Phúc Khang An vỗ tay hai cái, lập tức có mười tám người tiến vào. Họ nâng một cái khay lớn, trên khay chất đầy bảo vật màu sắc rực rỡ, tranh tỏa sáng cùng với mặt trời.

“ Sau khi ta thắng trận, đây là những gì được hoàng cung ban thưởng. Nàng hẳn sẽ thích cung phiến thượng đẳng, hồng xạ hương châu, phượng vĩ la, phù dung tịch, đây đều là đồ cao cấp được dùng trong cung, còn có đá mã não, ngọc như ý, cũng đều là cực phẩm, nàng xem có thích hay không.” Những bảo vật vô cùng trân quý này, vậy mà Phúc Khang An lại nhắc đến một cách vô cùng thản nhiên và tùy ý, khuôn mặt còn tươi cười, cao quý nhã nhặn, thân thiết tự nhiên.

Cố tình đến lượt Thôi Vĩnh Hà nhìn lại chỉ cảm thấy chói mắt, lạnh lùng hừ một tiếng: “ Tốt, rất tốt, ta xác thực rất thích, người tặng chúng cho ta, nghĩa là ta được toàn quyền xử trí, đúng không?”

“ Đương nhiên.” Phúc Khang An cười gật đầu.

“ Được.” Lời còn chưa dứt, Thôi Vĩnh Hà đã ra tay nhanh như bay, cầm bốn năm chiếc cung phiến thượng đẳng bẻ thành mười đoạn tám đoạn. Tiếng kinh hô của đám hạ nhân còn chưa kịp vang lên, hồng xạ hương châu đã bị nàng cầm lấy, ném về phía hồ sen. Những tiếng hít khí lạnh vang lên xung quanh, nàng chỉ coi như không nghe thấy, cầm ngọc như ý dùng sức ném xuống đất. Âm thanh mã ngọc vỡ tan thanh thúy dễ nghe, nhưng nàng vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, lại với tay định lấy đá mã não.

Vận Nhu duỗi tay ra kéo nàng lại, miệng cầu xin: “ Tiểu thư của ta, nếu người không cần thì hãy cho ta đi, giẫm chân giẫm dẫm như vậy làm gì.”

Thôi Vĩnh Hà tức giận: “ Vận Nhu, không được ngăn cản ta làm việc.”

Vận Nhu nhanh tay tóm chặt nàng lại, không hề có ý định buông tay.

Thôi Vĩnh Hà đang muốn lớn tiếng, Phúc Khang An đã cười hiền hòa: “ Vận Nhu, buông tay ra đi, tiểu thư người thích làm gì thì cứ để cho nàng làm, nếu người thích, lần tới ta sẽ mang cho người vài cái.”

Thôi Vĩnh Hà thừa dịp Vận Nhu giật mình mà nhanh tay thoát ra, ngay sau đó, đá mã não vỡ thành ngàn mảnh nhỏ. Lúc này, nàng mới nhàn nhã vỗ tay, đại công cáo thành.

Phúc Khang An như không chút nào bị nàng chọc tức, cười cười gọi một tiếng: “ Cát Bảo!”

“ Dạ!” Theo tiếng đáp vang lên, một nam tử oai hùng, bên hông đeo một thanh đao lớn bước vào hoa viên, cúi người với Thôi Vĩnh Hà, “ Vãn an tiểu thư.”

Thôi Vĩnh Hà không hề để ý đến hắn, mà mở to mắt nhìn về phía sau lưng hắn.

Theo sau Vương Cát Bảo là rất nhiều nha hoàn, mỗi người đều cầm một thứ trong tay, đội ngũ thật dài còn kéo ra tận bên ngoài hoa viên, nhìn không thấy điểm cuối, cũng không biết tổng cộng có bao nhiêu người.

Vương Cát Bảo hơi cúi người giới thiệu: “ Thôi tiểu thư, đây là vải Tô Châu, chẳng những chất liệu bền chắc mà âm thanh xé rách cũng rất thích tai. Hiện tại mới chỉ có ba trăm tấm, nếu tiểu thư cảm thấy không đủ, chúng ta có thể mang đến thêm. Đây là cống châu tốt nhất, mượt mà sáng bóng, thanh âm xé rách thanh thúy dễ nghe, tiểu thư nghe xong nhất định sẽ thoải mái. Tiểu thư thích phá đồ như vậy, nếu thích loại châu, loại ngọc nào thì cứ việc mở miệng, tiểu nhân nhất định sẽ chuẩn bị thật nhiều cho tiểu thư. Còn có, bên này là...”

“ Đủ rồi!” Thôi Vĩnh Hà cắt lời, “ Người chính là người trong nhóm người áp ta đến đây.”

Vương Cát Bảo cung kính thi lễ: “ Tiểu thư nói quá lời rồi. Tiểu thư là chủ mẫu tương lai của tiểu nhân, tuy không biết thiếu phụ nhân tại sao lại thích xé này nọ, đập này nọ, nhưng nếu chủ tử thích, chúng ta sẽ đều vì chủ tử mà làm được. Tiểu thư cứ việc xé, cứ việc đập, chỉ là nên yêu quý thân thể mình, nếu bị tê tay, mỗi vai thì cũng không cần vội, cứ việc phân phó xuống dưới, tiểu nhân thay tiểu thư xé là được.”

“ Các người cần bản chỉ muốn đem ta làm trò cười!” Thôi Vĩnh Hà thuận tay cầm lấy một viên minh châu, định ném về phía Vương Cát Bảo.

Vương Cát Bảo vẫn như cũ đứng yên tại chỗ, đầu cũng không thèm ngẩng lên, vẫn mỉm cười nhìn Thôi Vịnh Hà, cũng nhìn Phúc Khang An giật mình mà lao đến.

Vận Nhu cả kinh kêu lên.

Vương Cát Bảo tuy rằng có thái độ cung kính, nhưng cũng là hạ nhân bình thường. Ba đời Vương gia đều hầu hạ người của Phó gia, gia gia hắn đã từng cứu gia gia của Phúc Khang An, phụ thân hắn đã từng xả thân vì Phó Hằng mà chấn đao kiếm, chính hắn cũng đã từng liên tiếp giúp đỡ Phúc Khang An trên chiến trường. Tuy rằng trước mắt vẫn là hạ nhân Phó gia, nhưng một khi ra làm quan, chức quan nhị phẩm hắn sẽ trốn không khỏi. Thân phận của hắn đặc biệt, không tiện trốn tránh đánh trả, nhưng nếu thực sự đánh hắn, Phúc Khang An nhất quyết sẽ không bỏ qua.

Thôi Vịnh Hà đang giơ tay cao bỗng thay đổi góc độ, ném viên châu thẳng vào Phúc Khang An đang bay người qua.

Phúc Khang An tuy đã tập võ từ nhỏ nhưng không hề phòng bị, thân thể rất nhanh chạy về phía Thôi Vịnh Hà nên nhất thời không tránh kịp, vừa vận bị viên minh châu đập vào người. Viên minh châu nhỏ như vậy bị nữ nhân này dùng hết sức lực ném ra, đánh vào người cũng có chút đau.

Vương Cát Bảo biến sắc: “ Tam gia!” Tay hắn nhanh chóng đặt tay lên thanh đao. Nhiều năm chinh chiến, phần nộ khiến sát khí của hắn lập tức bốc lên cuộn cuộn.

Vận Nhu kêu lên một tiếng, không chút nghĩ ngợi liền chạy đến, muốn dùng thân thể mình che chắn cho Thôi Vịnh Hà.

Phúc Khang An cũng vội vàng nhìn Vương Cát Bảo một cái, nhắc nhở hắn không thể lỗ mãng.

Chỉ duy nhất mình Thôi Vịnh Hà không cảm giác được mình đang gặp nguy hiểm, cười lạnh một tiếng với Phúc Khang An: “ Tất cả đều là chủ ý của người, đúng không?”

Tuy Phúc Khang An thấy hơi đau, nhưng cũng không giận mà cười: “ Ta tặng nàng lễ vật, thấy nàng muốn phá, ta chuẩn bị nhiều hơn một chút để nàng phá vui vẻ, thế cũng không được sao?”

Thôi Vịnh Hà giận dữ, trợn tròn mắt nhìn hắn, ánh mắt hung ác vô cùng: “ Phúc Khang An, người không cần ý vào quyền thế Phó phủ để đi trêu đùa người ta làm trò vui. Thủy mãn tắc dật, nguyệt mãn tắc khuỵ, Phó gia các người hiển hách, dương dương tự đắc, đã hơn hai mươi năm rồi, đừng quên đạo lý cha ông truyền dạy, trèo cao ngã đau.”

Lời mắng này rất ác độc, Vương Cát Bảo nghe vậy nhú mày. Phúc Khang An lại không hề có cảm xúc khác, vẫn cười bình thản ung dung như trước. Thôi Vịnh Hà không chọc giận được hắn, tức đến mức khó thở, hừ một tiếng xoay người bước đi. Vận Nhu không kịp định thần, vén áo thi lễ với Phúc Khang An một cái rồi cũng chạy chân nhanh theo.

Phúc Khang An nhìn Thôi Vịnh Hà nổi giận dưng dưng mà đi, nhin không được thấp giọng bật cười, tiếng cười lúc đầu còn trầm thấp, về sau càng cao hơn, cuối cùng là bật cười thật lớn.

Thôi Vịnh Hà nghe được tiếng cười ngày càng kiêu ngạo của hắn phía sau, tức đến mức cả người run nhẹ, bước chân cũng càng lúc càng nhanh.

Phúc Khang An một bên cười, một bên cúi đầu nhìn châu ngọc nát phỉn đầy đất, khi hắn cúi đầu, không ai có thể nhìn rõ trong đôi mắt đen láy của hắn có một tia đăm chiêu.

Vương Cát Bảo vẫn nhìn Phúc Khang An, chỉ là không phải nhìn ánh mắt của hắn, mà là nhìn một vết đỏ do bị viên châu ném phải đang dần hiện lên trên khuôn mặt của hắn. Có thể thấy được, cú ném vừa rồi của Thôi Vịnh Hà thật sự đã dùng mười phần sức lực.

Hắn có chút tức giận, đây là người hắn đã hầu hạ từ nhỏ, trên chiến trường khốc liệt, hắn dù liều mạng cũng không để chủ nhân phải chịu bất kì thương tổn nào, vậy mà bây giờ lại bị một nữ nhân bốc đồng làm thương tổn thân thể.

Vương Cát Bảo nhú mày, lặng yên không một tiếng động, trong lúc Phúc Khang An cúi đầu không biết nghĩ điều gì, hắn dùng thân thủ cực kì nhanh nhẹn chạy về hướng Thôi Vịnh Hà rời đi.

“ A di đà Phật, tiểu tổ tông của ta ơi, cuối cùng người cũng biết nặng nhẹ, không thật sự xuống tay với Vương Cát Bảo, nếu không chỉ sợ Phúc Tam gia sẽ trở mặt.” Nỗi khiếp sợ trong lòng Vận Nhu vẫn còn, không ngừng thầm oán Thôi Vịnh Hà.

“ Ai, đều là do chuyện năm đó cả, sau khi dính ước, cái tên vô liêm sỉ kia lúc nào cũng chạy đến đây, mỗi lần đến, phụ thân mẫu thân đều đối xử với hắn như kính Bò Tát đến cung, thật sự rất đáng giận. Ta đã dùng hết cách, mặc kệ là đánh hắn hay chế giễu hắn này nọ, nhưng cuối cùng cũng đều không thể khiến cho hắn tức giận. Hắn vĩnh viễn đều mang bộ dáng cười hi hi đáng ghét ấy, vừa nhìn đã biết trời sinh có khiếu làm gian thần.” Nói đến Phúc Khang An, Thôi Vịnh Hà nghiêng răng nghiêng lợi, tính tình đều bộc lộ ra ngoài, “ Làm sao ta không biết Vương Cát Bảo lớn lên cùng hắn từ nhỏ, cùng nhau tác chiến trên sa trường, ngoài mặt là chủ tớ, nhưng lại có tình nghĩa huynh đệ chứ! Ta nghĩ nếu ta đánh hắn, tên gian tặc kia nhất định sẽ trở mặt, đến lúc đó có thể từ hôn, ta có thể thoát khỏi biển khổ, không cần tiếp tục chịu tội.”

“ Nếu đã tức như vậy, vì sao người không đánh?”

Thôi Vịnh Hà thở dài lắc đầu, có chút bất đắc dĩ giải thích: “ Ta không làm được. Cho dù là nô tài thì cũng là người, ta không thể vì bản thân muốn thoát thân mà đánh chửi hắn, làm hắn nhục nhã. Phúc Khang An tuy là thiên hạ đệ nhất đại phôi đản, nhưng những người theo hắn đều vô tội, ta không thể làm như vậy.”

Vận Nhu gật đầu, mặt mày tràn đầy vẻ dịu dàng: “ Phúc Tam gia đối với một nha hoàn như ta đều luôn khách khí tôn trọng, điểm này, thật ra hắn với người đều giống nhau.”

“ Hừ, ta xem thường tên sắc lang kia, trên mặt luôn cười hi hi, không biết có giấu dao sau lưng hay không. Người cho rằng hắn là người tốt thì kẻ người, nhưng đừng đem hắn đánh đồng với ta.” Nhắc tới Phúc Khang An, Thôi Vịnh Hà chưa từng có nửa lời tốt đẹp.

Vận Nhu chỉ cười mà không nói.

Hai người đều không phát hiện, có người đã lặng lẽ tiến đến phía sau họ.

Vương Cát Bảo còn đang suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể đứng mực giáo huấn nữ tử dám can đảm làm chủ nhân bị thương kia, chợt nghe được một câu của Thôi Vịnh Hà, tuy ngữ khí có chút tiếc nuối nhưng tuyệt không hối hận – “ Ta không làm được. Cho dù là nô tài thì cũng là người, ta không thể vì bản thân muốn thoát thân mà đánh chửi hắn, làm hắn nhục nhã.” Đột nhiên, hắn sững sốt, nhất thời quên mất mình đang ở đâu.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn. Vương Cát Bảo nhanh như cắt quay đầu, lập tức nhìn thấy Phúc Khang An không biết đã theo sau từ bao giờ đang đứng đó mỉm cười. Hắn vừa muốn mở miệng nói chuyện, Phúc Khang An đã đưa tay ý bảo hắn đừng lên tiếng, rồi chỉ chỉ hai nữ tử đi trước.

Thôi Vịnh Hà và Vận Nhu hoàn toàn không biết chuyện phía sau, vẫn tiếp tục vừa đi vừa nói chuyện.

“ Chỉ là, lá gan của người thật sự rất lớn. Nam nhân đó đi đánh giấc, khí thế trên người khi tức giận lên vô cùng khủng khiếp, vừa rồi còn làm ta sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài. Vậy mà người lại có thể cư nhiên chỉ vào Phúc Tam gia mắng chửi, còn không hề lắp bắp chút nào.”

“ Tức giận gì cơ?”

“ Ông trời của ta ơi, người một chút cũng không cảm giác được sao? Khi người cầm viên châu đó ném trúng Phúc Tam gia, bộ dạng của Vương Cát Bảo như thật sự muốn đem người cắt thành tám khối.”

“ Có sao?” Thôi Vịnh Hà nhún mày nghĩ nghĩ, sau đó vẫn lắc đầu, “ Ta không hề cảm nhận được. Thật ra chuyện đó cũng không quan trọng, Phúc Khang An sẽ không để hắn chạm vào ta dù chỉ nửa ngón tay.”

Một câu tin tưởng như vậy lại có thể được nói ra từ miệng nữ tử mỗi khi gặp hắn đều không đánh chính là mắng kia, khiến Phúc Khang An nghe được liền cảm thấy có chút sững sốt.

Không chỉ có hắn cảm thấy kì quái, Vận Nhu cũng vậy, thanh âm tràn đầy sự nghi hoặc: “ Phúc Tam gia?”

“ Đương nhiên là hắn.” Thôi Vịnh Hà không chút nghĩ ngợi, cực kỳ tự nhiên trả lời.

“ À, ta hiểu rồi, thật ra người vẫn luôn tín nhiệm hần, chính vì tín nhiệm hần, cho nên mới không chút lo lắng, không chút ngại ngùng bộc lộ suy nghĩ của bản thân, ngay cả sát khí bên cạnh cũng không cảm giác được. Vô luận sát khí đó có đáng sợ thế nào, hần sẽ không để người bị hại, có phải không?” Vận Nhu búng tỉnh đại ngộ.

“ Nào có?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thôi Vĩnh Hà nóng lên, vội vàng biện bạch, “ Người không cần nói hươu nói vượn, Phúc Khang An rất giỏi hoạt, còn vô cùng đáng ghét. Người như thế sẽ không để thủ hạ của hần phạm tội giết người, hần luôn giết người không thấy máu, người không hiểu được đâu. Người lại nghĩ đi đâu rồi.” Một bên vội vàng nói, một bên càng bước nhanh hơn.

Vận Nhu bám theo sau: “ Thật sự không phải sao? Vậy vì sao người lại cố ý câu dẫn hần?”

“ Ta câu dẫn hần?” Thanh âm của Thôi Vĩnh Hà cao vút, “ Vận Nhu, người đang nói cái gì?”

Vận Nhu vừa cười vừa chỉ vào cánh tay của Thôi Vĩnh Hà: “ Trong lòng Bảo Ngọc chỉ có Đại Ngọc, khi ngắm nhìn cánh tay của nàng cũng sẽ vì không thể sờ một cái mà thở dài. Người lại đem tay mình toàn bộ lộ ra, còn chỉ lên mũi người ta lâu như vậy, không phải câu dẫn thì là gì?”

Thôi Vĩnh Hà “a” một tiếng, nhanh tay kéo tay áo xuống: “ Ta đây bụng dạ trong sáng, vì thế mới không câu nệ tục lễ, hóa ra người lại có bụng dạ tiểu nhân như vậy, chuyên môn nghĩ chuyện linh tinh.”

“ Phải không?” Vận Nhu kéo dài giọng, “ Ta là nữ nhân mà còn có bụng dạ tiểu nhân, sợ rằng đại ác bá đại gian thần nào đó là nam nhân cũng sẽ có bụng dạ tiểu nhân như vậy, nghĩ rằng người câu dẫn hần, sau đó...”

Thôi Vĩnh Hà hốt hển, muốn mắng Vận Nhu nhưng lại không tìm được từ để mắng, tức giận đến mức chạy trốn càng nhanh, có ý muốn thoát khỏi Vận Nhu.

Vận Nhu khề cười, cũng không đuổi theo, dừng chân lại. Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Thôi Vĩnh Hà rẽ vào Hà Tâm Lâu, nàng mới từ từ quay người, nhẹ nhàng thì lễ: “ Phúc Tam gia.”

3. Chương 3

Phúc Khang An bị Vận Nhu phát hiện nhưng tuyệt không xấu hổ, tự nhiên cười một tiếng: “ Ta còn đang muốn tìm Vận Nhu cô nương đây.”

Vận Nhu mỉm cười hỏi: “ Không biết ta có thể giúp Tam gia chuyện gì?”

“ Ta muốn hỏi người, tiểu thư nhà người cuối cùng thích thứ gì? Những năm gần đây, mỗi lần ta đến bái phỏng đều đem theo châu ngọc mỹ đoạn tốt nhất trong cung, mỗi lần xuất chinh trở về cũng sẽ mang theo đặc sản quý báu, ngay cả đồng hồ quý giá của Tây Dương cũng mang đến không ít, nhưng tiểu thư nhà người không phá thì cũng là xé, không hề vui vẻ được một lần. Không thể làm thế tử tương lai của mình vui vẻ, nam nhân như ta chẳng phải rất vô dụng sao?” Phúc Khang An cười thông dong, ngữ khí hòa hoãn, một chút cũng không mang theo dáng vẻ của một người theo dõi bị bắt tại trận.

Vận Nhu vẫn mỉm cười: “ Hóa ra là chuyện này. Tiểu thư nhà ta xưa nay không phải là người khom lưng cầu phú quý, lễ vật Tam gia mang đến tuy quý giá nhưng đương nhiên không thể làm nàng vui. Nếu muốn tặng nàng thứ nàng thích, chỉ cần mua một thứ đồ chơi tinh xảo đáng yêu, có ý nghĩa lại không tầm thường bán ở chợ là được. Ví dụ như một chiếc giỏ tre nhỏ, hoặc là hộp trúc, túi thơm, đảm bảo tiểu thư sẽ vô cùng yêu thích.”

Vương Cát Bảo không cho là đúng, nói: “ Những thứ này làm gì có cái gì trân quý? Dùng một viên minh châu là có thể đổi lấy cả xe.”

Vận Nhu liếc hần một cái: “ Tể Tướng phủ giàu có, vạn lượng hoàng kim, ngàn hộp minh châu đều có thể lấy ra được, chỉ là, đó không phải những gì tiểu thư nhà ta muốn. Những vật nhỏ bé đó tuy rằng bán ở khắp mọi nơi, nhưng phải chọn lựa tinh tế mới có thể tìm ra được thứ tinh xảo chân chính, tâm sức dùng

để làm chuyện này, đưa đến cả núi vàng núi bạc cũng không thể bù đắp. Người cho rằng, thiếu phu nhân tương lai của người sẽ là một người dung tục sao?”

Vương Cát Bảo không đoán được việc mình sẽ bị nữ tử ôn nhu tiêm nhục này trách móc một phen, lại còn cay độc như thế, nhất thời không nói nên lời.

Phúc Khang An nhìn Vương Cát Bảo không xuống đài được, cười cười chuyển đề tài: “ Ta chưa bao giờ mua đồ ở những quán xá nhỏ, không biết có thể mua được đồ hợp tâm ý tiểu thư hay không.”

Vận Nhu nói: “ Chuyện này cũng không khó. Gần đây tiểu thư vô cùng yêu thích một thứ, nếu Tam gia có thể mua được, cam đoan rằng tiểu thư sẽ cảm tạ vạn phần.”

“ Đó là thứ gì?”

“ Là một cuốn sách, tên là Hồng Lô Mộng.”

“ Hồng Lô Mộng?”

“ Đúng vậy. Triều đình không cho phép phát hành cuốn sách này, dân gian chỉ có thể viết tay lưu truyền, cho nên không đầy đủ, trên phố cũng chỉ tìm được tám mươi hồi đầu, bốn mươi hồi sau không thể mua được. Tiểu thư yêu thích cuốn sách này, lúc nào cũng không thể quên, nếu Tam gia có thể tìm được bốn mươi hồi sau, tiểu thư nhất định sẽ cảm động và nhớ nhung vô cùng, không bao giờ nổi giận với Tam gia nữa.”

“ Hồng Lô Mộng? Đó là sách gì? Có phải vì phẩm giá tình hình chính trị đương thời nên mới bị cấm đoán? Viết về anh hùng mỹ nữ, tài tử giai nhân gì đó đúng không, vậy mà tiểu thư nhà người lại để ý?”

Vận Nhu uốn chuyển cười: “ Tam gia hiểu lầm rồi, Hồng Lô Mộng không hề viết về anh hùng tài ba, lại càng không có tài tử giai nhân nào cả. Nó chỉ viết về vài nữ tử khác người, hoặc tình hoặc si. Văn tự như vậy, Tam gia là một anh hùng, đương nhiên khinh thường để ý, không biết cũng không ngạc nhiên. Về phần tại sao triều đình muốn phong cấm, ta lại không biết rõ.”

“ Hồng Lô Mộng?” Phúc Khang An nhíu mày suy ngẫm, “ Hình như ta đã từng nghe qua.”

Vương Cát Bảo đột nhiên kêu lên một tiếng: “ Ta nhớ ra rồi, vài ngày trước, ta thấy có hai người đánh nhau trong tiệm cơm, nghe người bên ngoài nói, hình như họ tranh cãi vì hai nha đầu trong Hồng Lô Mộng, rốt cuộc ai mới là người tử tình trước.”

“ À, đó hẳn là Tập Nhân và Tình Văn.” Ánh mắt Vận Nhu bỗng sáng lên.

Phúc Khang An gật đầu, nhưng nhìn ánh mắt kỳ dị của Vận Nhu, trong lòng hắn bỗng nhiên có dị nghị, Hồng Lô Mộng này rốt cục là người nào muốn? Tại sao hắn lại thấy, nữ tử này muốn lợi dụng hắn để tìm cuốn sách thất lạc đó, hoàn thành tâm nguyện của chính nàng?

Vận Nhu thấy Phúc Khang An suy nghĩ sâu xa, nụ cười càng trở nên ôn nhu, tiếp tục thi lễ: “ Tam gia đã hỏi ta xong, nên đến lượt ta hỏi Tam gia rồi?”

“ Ồ, cô nương cũng có vấn đề gì cần giúp đỡ sao?”

Vận Nhu ôn tồn mở miệng: “ Xin hỏi Tam gia, Tam gia định làm gì với tiểu thư nhà ta?”

“ Ta không hiểu câu hỏi của cô nương.”

“ Được, nếu Tam gia không hiểu, ta sẽ giải thích thật kĩ.” Vận Nhu vẫn cười như cũ, nhưng ánh mắt bỗng nhiên trở nên lợi hại hơn, “ Chuyện Tam gia và tiểu thư nhà ta đính hôn, vốn đã là một đại sự. Phó gia là Tương Hoàng Kỳ chủ, có quan hệ thông gia với Thiên Tử, làm Tể Tướng đương triều, chỉ vì phu nhân nhất thời yêu thích mà đã ngay lập tức tạo ra một hôn lễ, mà khi đó, Tam gia mười phần không muốn, sau đó lại vui vẻ tiếp nhận, tự mình dâng môn bài phỉ phỏ, càng thêm cung kính với lão gia và phu nhân, thường xuyên mang lễ vật đến tặng tiểu thư. Nếu nói chuyện này không có nửa điểm cổ quái, chỉ sợ không ai tin tưởng.”

“ Cô nương nói như vậy, ta lại càng thêm không hiểu.” Ánh mắt của Phúc Khang An bỗng nhiên trở nên sâu không lường được, tuy vẫn đang mỉm cười, nhưng cho dù tươi cười nhưng cũng âm trầm lãnh đạm.

Vương Cát Bảo bước lên từng bước, lạnh lùng nói: “ Vận Nhu cô nương, mong người nhớ kỹ thân phận của mình.”

“Đương nhiên ta phải nhớ rõ thân phận của ta.” Thanh âm của Vận Nhu bỗng nhiên lạnh như băng, ánh mắt ôn nhu cũng biến thành sắc bén, không chút nào e ngại nhìn về phía Vương Cát Bảo, nói một cách rành mạch, “Từ nhỏ ta đã lớn lên cùng tiểu thư, thân thiết như tỷ muội, tiểu thư yêu quý ta, ngay cả đọc sách tập viết chữ cũng cho phép ta học cùng, nhờ đó mới có ta của ngày hôm nay. Đây là thân phận của ta, làm sao ta có thể quên được.” Trách móc xong, nàng không thêm để ý đến sắc mặt khó coi của Vương Cát Bảo, quay người nói với Phúc Khang An, “Phúc Tam gia, ta không biết vì sao khi đó các người lại muốn định một môn thân như vậy, nhưng qua nhiều năm, có lẽ, giá trị lợi dụng của cuộc hôn nhân này cũng đã không còn nữa rồi. Tuy rằng Thôi gia được hưởng hào quang của Phó phủ, nhưng từ xưa đến nay vẫn luôn khác Phó gia một trời một vực. Phó gia thật sự sẽ cưới tiểu thư vào cửa sao? Phó gia thật sự sẽ tuân theo hôn ước lúc trước sao?”

Phúc Khang An tĩnh lặng nhìn nữ tử mọi khi luôn ôn nhu mà nay lại sắc bén bức người, ánh mắt đen huyền thâm trầm như biển cả, thật lâu sau mới từ từ hỏi: “Người nghĩ Phúc Khang An ta là loại người nào?”

Vận Nhu nghe vậy, uyển chuyển nở một nụ cười: “Có câu nói này của Tam gia là đủ rồi, Vận Nhu tin tưởng cách làm người của Tam gia. Xin cáo lui.” Nàng lại nhẹ nhàng thi lễ, dứt khoát quay người rời đi.

Vương Cát Bảo vẫn không nguôi giận: “Nha đầu này gan thật lớn, ngay cả Tam gia cũng dám chất vấn.”

Phúc Khang An mỉm cười: “Đây là điểm bất phàm của Thôi Vĩnh Hà, có thể khiến một nữ tử không màng địa vị, vì nàng mà dám đầy khí phách chất vấn ta. Điểm này ngay cả đến trọng thần triều đình cũng không phải tất cả đều có thể làm được, Thôi Vĩnh Hà, tuyệt đối không như người nghĩ, tuyệt đối không phải một tiểu nha đầu chỉ biết trèo cây, tính tình trẻ con dễ nóng giận.”

Trong lòng Vương Cát Bảo không đồng ý nhưng cũng không thể tranh cãi với Phúc Khang An, đành khẫu phục tâm không phục gặt đầu.

Phúc Khang An đương nhiên biết hẳn nghĩ gì nhưng cũng lười giải thích, ánh mắt nhìn về phía Hà Tâm Lâu, đột nhiên nhớ tới chuyện của vài năm trước, vào một ngày nào đó, ngạch nương mạnh mẽ thay hẳn đính hôn, hẳn không thể khuyên được, hết cách nên đành hồi phủ bẩm báo với phụ thân, khi đó...

“Phụ thân, việc này người nên quan tâm, ngạch nương cứ thế cứng rắn định cho con một nương tử.”

“Nói bậy bạ gì đó, hôm kia ta vừa nói với nàng, Thành Gia Thân Vương Hoàng Sướng có ý muốn gả công chúa thứ mười lăm của Hoàng Thượng, Cùng Anh công chúa cho con. Ngạch nương con không thể định cho con một nương tử khác được.” Thanh âm của Phó Hằng vì cực độ khiếp sợ mà vang lên có chút quái dị.

“Cái gì? Cùng Anh công chúa? Không, không được, phụ thân, con không thể cưới công chúa, con cũng không muốn kết hôn với công chúa.” Phúc Khang An ngắt ra, sau đó lập tức kêu lên.

“Vì sao? Đại ca con, Phúc Linh An là phu quân của Đa La công chúa, nhị ca Phúc Long An cũng là người cùng nhà, vì sao con lại không muốn cưới công chúa? Đây chính là đại vinh quang.”

“Cái gì mà đại vinh quang, chỉ có những nam nhân thích xem kịch mới muốn làm trạng nguyên, cưới công chúa, từ xưa đến nay, phò mã có vô số, đã có bao nhiêu người được lưu tên? Trở thành hoàng thân quốc thích, bất quá cũng chỉ là làm một vị đại thần mà thôi. Cho dù thật sự có tài, cũng sẽ vì bị treo trên cái danh phận phò mã mà làm bất cứ điều gì cũng đều bị nói là dựa vào hào quang của công chúa. Huống chi, lấy nữ nhi hoàng gia về nhà như rước Bồ Tát vào cửa, trên giường là vợ chồng, xuống giường là quân thần, nào có thứ tình cảm gì đó. Con thấy, đại ca, nhị ca mỗi ngày đều cung kính hiền lành trước mặt các công chúa, nửa chữ cũng không dám nói, can đảm lớn tiếng một chút cũng không có. Nam nhi đại trượng phu, rơi vào tình cảnh đó chỉ bằng chết đi cho rồi. Trong tương lai, con muốn dùng chính năng lực của mình để kiến công lập nghiệp, lưu danh đời sau, tuyệt đối không thích nương nhờ hoàng tộc. Phụ thân, nếu nói đến hôn lễ với hoàng gia, đại ca nhị ca đã là đủ rồi, cần gì phải thêm cả con vào nữa?”

“Nhưng...”

“Phụ thân, người đã chủ trì bao nhiêu trận chiến, lập công danh hiển hách, vì quốc gia mà bệnh tật quần thân, nhưng không phải bên ngoài luôn có người nói người là ngoại thích, dựa vào hào quang của hoàng hậu, dựa vào tư sủng bất công của Hoàng Thượng nên mới có ngày hôm nay sao? Người đời sau, đương nhiên sẽ có người nhắc đến phụ thân, nói phụ thân lưu danh chính trực, kiêu quân tài hoa, nhưng tất sẽ có người nói

một chữ ngoại thích, đem cả đời vất vả của phụ thân ra mặt sát. Con không hề muốn trong tương lai, khi người ta nhắc đến con đều sẽ chỉ nói, hóa ra hẳn là phò mã của thập lục công chúa, chẳng trách trận đánh nào cũng thắng, thăng quan tiến chức rất nhanh. Phụ thân...”

Phó Hằng thấy Phúc Khang An càng nói càng kích động, trong lòng chua xót, thở dài một tiếng: “ Con nhìn thấu mọi chuyện, không bị tôn vinh hoàng gia mê hoặc, thật đúng là hơn xa hai ca ca của con. Chỉ khó cho một thân chí khí hào hùng của con, hết lòng muốn dựa vào chính mình để thành lập công lao sự nghiệp, con nói với phụ thân thì được, nhưng khi ta nói với người ngoài, lấy gì để cự tuyệt ý tốt của Hoàng Thượng đây?”

“ Không cần cự tuyệt, phụ thân chỉ cần thông cáo với bên ngoài rằng con đã đính hôn, mở đại yến hồi mời khách, việc này tự nhiên sẽ không thành.”

“ Đính hôn?”

“ Đúng, đính hôn với nữ nhi của học sĩ Thôi Danh Đình, ngách nương rất thích nàng.”

“ Hoang đường, Thôi Danh Đình chỉ là một tiểu học sĩ, còn là người Hán, hai nhà đột nhiên đính hôn, chỉ sợ ngay cả Hoàng Thượng cũng thắc mắc.”

“ Hoàng Thượng vài ngày trước chẳng phải có ý hòa giải tranh chấp Mãn – Hán giữa các đại thần hay sao? Phụ thân để con đính hôn với một nữ tử người Hán, đường đường là Tể Tướng tôn sư, luôn bày tỏ thiện ý như vậy, từ đó có thể quán triệt ý chí của Hoàng Thượng. Khi đó, Hoàng Thượng sẽ chỉ tin tưởng và khen ngợi phụ thân, tuyệt đối không hỏi nhiều.”

Phó Hằng ngạc nhiên nhìn Phúc Khang An, thật lâu sau mới cười ra tiếng: “ Tiểu quỷ nhà ngươi, trong lòng lại có suy tính tinh vi như vậy. Nhưng mà...” Sắc mặt ông bỗng trở nên nghiêm trọng, “ Đối với con mà nói, đây đơn giản chỉ là một sách lược trốn tránh hôn lễ hoàng cung mà thôi, nhưng đối với một nữ nhi, đây là đại sự cả đời, thanh danh nhất thế. Phó gia ta tuy là nhất phẩm đương triều nhưng không thể ý thế hiếp người, làm hại gia đình trong sạch của nữ nhi đó.”

Phúc Khang An bình tĩnh cười cười: “ Phụ thân, con biết mình phải làm gì, nhất định sẽ là một nam nhân có trách nhiệm. Vô luận thế nào, con cũng sẽ không phụ nàng.”

“ Vô luận thế nào, con cũng sẽ không phụ nàng.”

Lời hứa năm đó, dường như vẫn luôn vang vọng bên tai Phúc Khang An. Tuy khi đó, Thôi Vịnh Hà chỉ là một tiểu hài tử, tuy khi đó, Phúc Khang An chỉ vì không muốn làm phò mã hoàng gia nên mới biết thời biết thế, đáp ứng cuộc hôn nhân này.

Nhưng, đính hôn chính là đính hôn, lời hứa đã ưng thuận, cả đời cũng không thể thay đổi.

Đường đường là một đấng nam nhi, há có thể thất tín với một nữ tử.

Ngay cả khi lúc trước chỉ là lợi dụng, nhưng ta đã chọn nàng làm thê tử của ta, cưới nàng vào cửa, vì thế nhất định sẽ thương yêu nàng, bao dung với nàng, cho dù lời hứa đó, nàng chưa từng nghe đến.

Phúc Khang An dùng sức lắc đầu, xua đi những tâm tư rối loạn, không để ý đến ánh mắt mang theo nghi vấn của Vương Cát Bảo: “ Chúng ta về thôi.”

Vương Cát Bảo gật đầu, theo sau Phúc Khang An đi ra khỏi hoa viên, mới đi chưa được mấy bước, cổng hoa viên đã mở tung, một đoàn người bước vào, đi đầu là một đôi vợ chồng mặc trên mình trang phục hết sức long trọng. Vừa nhìn thấy Phúc Khang An, đôi vợ chồng vui vẻ tươi cười, nhanh chóng bước đến.

Phúc Khang An mỉm cười thản nhiên: “ Thỉnh an lão sư và sư mẫu.”

Thôi phu nhân mặt mày hớn hở: “ Đều là người một nhà cả, khách khí như vậy làm gì?”

Thôi Danh Đình không hề có dáng vẻ rụt rè của bậc danh sĩ, tiến đến kéo tay Phúc Khang An: “ Ta vừa nghe tin ngươi đại thắng hồi kinh liền cùng sư mẫu của ngươi đi đến Tể Tướng phủ chúc mừng, ai ngờ vừa đến đó, lại biết ngươi đã một bước tới quý phủ của ta trước. Vốn định nhanh chóng quay về đón tiếp ngươi nhưng Phó phu nhân khách khí, kiên quyết phải chiêu đãi vợ chồng chúng ta nên mới về trễ, làm ngươi phải đợi.”

“ Lão sư sao lại nói vậy, hai nhà chúng ta đâu còn xa lạ đến mức đó.”

“ Nói đúng nói đúng, đứa nhỏ này thật trọng tình nghĩa, những năm gần đây, phàm là đến ngày lễ tết, sinh nhật hay xuất chinh, hồi kinh đều mang theo lễ vật, người tốt như vậy thật khó tìm.” Ngữ khí của Thôi phu nhân vô cùng thân thiện, “ Mau đến đây, đến tiền viện cùng nhau giúp người tẩy trần khánh công.”

“ Sư mẫu, ta...”

“ Trăm ngàn lần đừng từ chối, không cần khách khí.” Thôi Danh Đình ngắt lời Phúc Khang An, lôi kéo hắn, nhanh như bay chạy đi.

Thôi phu nhân lên tiếng thúc giục: “ Mau, đến Hà Tâm Lâu, gọi tiểu thư đến gặp khách.”

Phúc Khang An giật mình, làm sao Thôi Vịnh Hà có thể cho hắn sắc mặt hòa hoãn được, sợ rằng sẽ cầm cốc ném hắn cũng nên, nhanh chóng ngăn cản: “ Không cần khách khí, vừa rồi ta đã gặp qua tiểu thư.”

“ Thế thì tốt, thế thì tốt, Vịnh Hà không hiểu chuyện, người tha thứ được mới là lạ.” Thôi Danh Đình cười vui vẻ.

Phúc Khang An hiểu bữa tiệc này chạy không được, liền cũng cười cười đi theo Thôi Danh Đình đến tiền viện, chợt nhớ ra điều gì, quay đầu vẫy tay với Vương Cát Bảo. Đợi hắn tiến lên rồi, Phúc Khang An mới nhẹ giọng nói: “ Người đi hỏi Kỉ học sĩ một chút xem ‘Hồng Lâu Mộng’ là sách gì. Hắn quản lí tứ khổ toàn thư, chỉ cần hắn hỗ trợ, hẳn là có thể tìm được bốn mươi hồi sau của cuốn sách đó.”

Wang Cát Bảo dạ một tiếng, xoay người rời đi.

Vận Nhu nhẹ nhàng ôn nhu bước vào Hà Tâm Lâu, còn chưa vào cửa đã nghe tiếng mắng nhỏ của Thôi Vịnh Hà: “ Người và tên hỗn đản kia nói với nhau cái gì?”

Vận Nhu cười khanh khách, đưa tay kéo tấm rèm đi vào lầu các, nhìn ra phía lan can bên ngoài rồi nói: “ Vừa rồi người bỏ trốn cũng nhanh, ta không thấy người để ý, tại sao lại biết ta nói chuyện cùng Phúc Tam gia?”

Thôi Vịnh Hà tức giận hừ một tiếng, tròn mắt nhìn nàng.

Vận Nhu nhún mày suy nghĩ, một lúc sau mới như hiểu ra tất cả: “ Hóa ra người trốn sau rèm, lén lút nghe chuyện.”

Thôi Vịnh Hà nhảy dựng lên che miệng nàng: “ Người đang nói hươu nói vượn cái gì?”

Vận Nhu vừa trốn vừa cười: “ Cũng không có gì ngạc nhiên lắm, người không biết mỗi lần Phúc Tam gia hồi kinh, đầy đường đều là các cô nương quan vọng sao? Có các tiểu thư khuê các, không tiện xuất đầu lộ diện nên toàn trốn trên lầu cao ngấm nhìn, nhìn không được còn vứt khăn tay, túi hương, vương bội xuống dưới. Thấy Phúc Tam gia như vậy ta mới hiểu, cổ nhân nói ‘Phan Nhạc xuất môn, trịch quả doanh xa’, tất cả đều là thật.”

(Phan Nhạc xuất môn, trịch quả doanh xa: thành ngữ - Phan Nhạc là mỹ nam nổi tiếng, được sánh với ngọc, thiếu thời dạo chơi Lạc Dương, phụ nữ phát hiện, kéo nhau vây quanh, ném trái cây đầy xe. Đường thời các nhà văn nổi tiếng nhưng xấu trai là Trương Tải, Tả Tư cũng học theo Phan Nhạc mà dạo chơi, lại bị người đời sỉ vả, ném đá đến nỗi không thể ngẩng đầu lên.)

Sắc mặt Thôi Vịnh Hà ngày càng khó coi, đứng dậy: “ Người không cần so sánh ta với người khác. Ta thấy mắt nữ nhân khắp thiên hạ đều mù cả rồi, tốt nhất họ cứ xông ra trước mặt hắn, khiến hắn mau mau từ hôn với ta thì hơn.”

Vận Nhu thở dài lắc đầu: “ Đáng tiếc Phúc Tam gia đối với tiểu thư luôn si tình, chỉ sợ không dễ dàng từ hôn như vậy.”

“ Hắn đối với ta luôn si tình?” Thôi Vịnh Hà cười lạnh.

“ Nếu không si tình, vì sao hiện tại hắn lại chỉ đứng đó, nhìn về phía Hà Tâm Lâu ngăn người?” Vận Nhu chỉ ra bên ngoài, cười như một con mèo đang trêu đùa một con chuột.

Thôi Vĩnh Hạ đứng lên đi đến đó, cẩn thận nhấc tấm rèm lên nhìn thoáng qua bên ngoài, nhú mày: “ Tên kia muốn làm gì, không phải lại đang suy nghĩ quỷ kế hại người gì đó chứ...”

Vận Nhu lắc đầu thở dài: “ Ai, người nhìn bộ dạng ngây ngốc của hấn đi, người không thấy cảm động chút nào sao?”

Thôi Vĩnh Hà hừ một tiếng, không muốn để ý đến Vận Nhu nữa, nhưng vừa quay đi, nàng lại nghe thấy những âm thanh náo nhiệt vô cùng bên dưới. Thần sắc hơi đổi, không hề cố kỵ việc bị người dưới lầu phát hiện, nàng tiến lên vài bước, trực tiếp đi đến lan can nhìn xuống đám người bên dưới.

Không ai phát hiện ra nàng. Phụ thân của nàng, mẫu thân của nàng, phó dịch hạ nhân nhà nàng, nô tì của nàng, tất cả đều đang vây quanh Phúc Khang An, lực chú ý hoàn toàn đặt trên người hấn.

Tiếng cười vui vẻ truyền đến trên lầu.

Thanh âm quen thuộc của phụ thân và mẫu thân vang lên, nhưng nàng nghe lại thấy chói tai vô cùng.

“ Từ khi ngươi xuất chinh, ta ngày ngày đều cầu trời khấn Phật mong ngươi chiến thắng trở về, cuối cùng thành tâm cũng có hồi đáp.”

“ Sư mẫu ngươi thân là nữ nhân, kiến thức ít ỏi, ngươi văn võ song toàn, xưa nay bách chiến bách thắng như vậy, ta chưa hề lo lắng qua, chỉ nghĩ nên làm tiệc tẩy trần cho ngươi thế nào.”

“ Vĩnh Hà của chúng ta mới là điều chúng ta lo lắng nhất. Ngươi đừng nghĩ nàng thẹn thùng, thấy người đều né tránh, không muốn nhiều lời, thực ra, nghe tin người vừa ra trận, nàng liền cả ngày ăn không ngon ngủ không yên, khuyên như thế nào cũng không được, thẳng đến khi nghe nói người thắng trận, trên mặt nàng mới lộ ra một nụ cười. Vĩnh Hà nhà chúng ta... nàng thật ra...”

Theo đoàn người đang dần đi xa, thanh âm của mẫu thân vì cảm xúc kích động mà đặc biệt cao vút cũng loáng thoáng dần, cuối cùng biến mất.

Thôi Vĩnh Hà lẳng lặng dựa vào lan can nhìn về phương xa, ánh mắt luôn mang theo nỗi tức giận giờ này chỉ còn một mảnh yên lặng.

Vận Nhu thở dài. Vì sao họ vẫn không hiểu được? Vì sao, hậu nhân của danh môn uyên bác lại lộ ra dáng vẻ nịnh nọt quá đáng như vậy trước mặt người quyền quý? Nhiều năm đã trôi qua như vậy, họ vẫn luôn vì nữ nhi đỉnh hôn làm gia môn thăng chức mà cảm thấy vui vẻ, nhưng chưa từng để ý qua, nữ nhi mà họ vẫn luôn cho rằng nàng hoàn mỹ, trong lòng phải chịu bao nhiêu khổ sở, đau xót.

Khi họ a dua trước mặt Phúc Khang An, lại càng không để ý, chính mình đã làm nữ nhi của mình trong lòng cảm thấy hổ thẹn bao nhiêu.

Nhiều năm như vậy, họ khi ở trước mặt Phúc Khang An luôn như một trò hề, cũng không hề tự giác nhận ra, người của Phó phủ luôn có phong phạm của môn đệ Tể Tướng gia, chưa bao giờ lộ ra vẻ khinh thường thái độ của Thôi phu nhân, Phúc Khang An lại càng tạo nhã lễ phép, khách khí chu đáo. Nhưng, vợ chồng Thôi Danh Đình càng cung kính với Phúc Khang An, Thôi Vĩnh Hà lại càng cảm thấy tức giận. Nàng đối xử với hấn càng vô lễ, càng tùy hứng, càng cố tình gây sự, hấn lại càng nhã nhặn lễ độ, không hề nổi giận. Hấn càng ôn hòa, Thôi Vĩnh Hà càng không phục, thái độ đối với Phúc Khang An càng thêm ác liệt.

Một vòng luẩn quẩn kì dị, cứ như vậy lặng lẽ hình thành.

Mà hấn và nàng vẫn luôn không hề phân cao thấp, không biết đến khi nào mới có thể chấm dứt hoàn toàn.

“ Tiểu thư.” Thanh âm của nha hoàn coi cửa nhẹ nhàng truyền đến, “ Phúc Tam gia sai người mang đến tặng tiểu thư một món lễ vật.”

“ Lại là thứ gì, ném đi cho ta.” Thôi Vĩnh Hà không thèm ngẩng đầu một chút nào.

Nha hoàn bên ngoài dạ một tiếng, bước chân dần dần đi xa.

Trong lòng Vận Nhu đột nhiên thấy kì lạ, lớn giọng hỏi: “ Đó là cái gì?”

“ Là một cuốn sách tên là Hồng Lôu Mộng.”

“ Cái gì?” Vận Nhu kinh hô một tiếng.

Thôi Vĩnh Hà bất ngờ đứng lên, chân va vào một bàn một tiếng lớn. Nhưng nàng cũng bắt chập đầu gối đang đau, nhanh nhẹn xông ra ngoài.

Vận Nhu vẫn còn đứng ở chỗ cũ, thì thào tự nói: “ Quyền lớn thế lớn quả nhiên có chỗ tốt, mới chỉ nửa canh giờ đã tìm ra.”

Nàng vừa dứt lời, Thôi Vĩnh Hà đã như cướp được chí bảo, cầm một cuốn sách vọt trở về, thần sắc vui vẻ không kìm được: “ Vận Nhu, người tin được không? Đây vậy mà lại là Hồng Lôu Mộng toàn thư, là toàn thư đó.”

Vận Nhu cười yếu ớt: “ Lần này người đã hiểu ra tình nghĩa của hắc chủ, vẫn còn luôn miệng nói hắc chủ dẫn?” Nàng vừa nói vừa tiến lại gần, vội vàng cùng Thôi Vĩnh Hà đọc sách.

Hai người tâm tình hưng phấn lật nhanh vài tờ, bỗng Thôi Vĩnh Hà cúi đầu “hả” một tiếng, trong thanh âm tràn đầy ngữ khí ngạc nhiên, tốc độ lật xem đột nhiên nhanh hơn, sắc mặt cũng ngày càng khó coi. Cuối cùng, nàng giận dữ đứng lên, cầm cuốn sách chạy thẳng tới tiền viện.

“ Phúc Khang An!”

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên, dễ dàng phá vỡ không khí vui mừng trong tiền viện.

Phúc Khang An đang bị Thôi Danh Đình quán quýt mời rượu, không từ chối được, đang nghĩ xem có thể thoát thân bằng cách nào mới không thất lễ, nghe thấy tiếng gầm bất ngờ này, chén rượu đưa đến bên môi liền dừng lại, ngược mắt nhìn lên.

Vì phẫn nộ cực điểm, khuôn mặt Thôi Vĩnh Hà đỏ lên một cách khác thường, mái tóc vốn đã được chải chuốt cẩn thận lại bởi chạy nhanh mà rối lên, thở hổn hển, hô hấp hỗn loạn.

Phúc Khang An không biết là do say hay do nguyên nhân khác, nhìn nữ nhân gương mặt trắng nõn ửng đỏ, hai mắt mở to, mồ hôi lấm tấm trên trán, ngực không ngừng phập phồng, hung tợn nhìn mình trước mắt, trong lòng cũng rối loạn. Ngay sau đó, một cuốn sách thật dày bay đến, đập vào đầu hắn. Hắn vội có thể tránh đi, không có lí do gì lại không tránh được, nhưng cuối cùng vẫn không tránh.

Có lẽ là do uống nhiều rượu quá, một luồng nhiệt bốc lên, cảm giác kì dị bao phủ toàn thân, Phúc Khang An trúng một trọng kích, theo bản năng lui về phía sau vài bước, tay đưa lên xoa mặt, nhưng không hiểu tại sao ánh mắt vẫn lưu luyến tại mái tóc dài của nữ nhân đó, hơi thở cũng dồn dập hơn.

Cuốn sách đập vào Phúc Khang An, sau đó rơi xuống làm vỡ bộ trà kỷ trên bàn, cũng phá tan không khí vui vẻ hòa thuận.

Thôi phu nhân hét lên một tiếng, vội vàng chạy đến kiểm tra vết thương cho Phúc Khang An.

Sắc mặt Thôi Danh Đình đại biến, vỗ bàn đứng dậy: “ Con vừa làm gì?”

Thôi Vĩnh Hà giận ngút trời, căn bản không để ý đến chỉ trích của phụ thân, oán hận trừng mắt nhìn Phúc Khang An: “ Cho dù người và ta có cừu oán, nhưng vì sao lại muốn làm bẩn Đại Ngọc, vì sao muốn vũ nhục Hồng Lôu Mộng?”

Phúc Khang An ngạc nhiên cúi đầu nhìn cuốn sách đã bị ướt vì dính rượu: “ Hồng Lôu Mộng?” Khi hỏi, hắn nhìn không được nhìn về phía Vận Nhu đang đứng gần đó, chẳng lẽ nữ nhân kia trêu đùa hắn?

Vận Nhu hiếm khi không cười, lạnh lùng hừ một tiếng, cũng nhìn hắn bằng vẻ mặt tức giận.

“ Hồng Lôu Mộng? Người dám làm ô nhục Hồng Lôu Mộng, cái tên này sao đến lượt người gọi? Đại Ngọc muốn khuyên Bảo Ngọc đọc bát cổ, người lại dám vũ nhục Đại Ngọc!” Thôi Vĩnh Hà tức đến mức toàn thân đều run lẩy bẩy.

“ Kỉ học sĩ nói, Hồng Lôu Mộng có nhiều tình tiết trái với thánh đức, vạn dân giáo hóa gì đó, bốn mươi hồi sau là do một tài tử tên Cao Ngạc sửa chữa, sau đó đã bị triều đình tiêu hủy. Có gì không ổn sao?” Phúc Khang An mặc danh kỳ diệu, thật sự không rõ cuốn sách có vấn đề gì.

“ Các người ý mình là người có quyền có thế, nghĩ trên tay có quyền mà cái gì cũng có thể sửa loạn sao? Ngay cả văn tự người khác dốc hết tâm huyết ra viết, các người cũng muốn sửa đổi, nhưng... cho dù các người có thể đổi trắng thay đen, các người vĩnh viễn không thay đổi được nhân tâm!” Thôi Vĩnh Hà càng thêm phần nộ, nhin không được xông lên phía trước, định tiếp tục động thủ với Phúc Khang An.

Thôi phu nhân gắt gao giữ chặt nàng lại: “ Vĩnh Hà, con đừng hồ nháo!”

Thôi Danh Đình xanh mặt, đập lên bàn một tiếng vang trời: “ Làm càn! Làm càn! Con xem con còn giống một tiểu thư khuê các không! Mặt mũi tổ tông Thôi gia đều vì con mà mất hết!”

“ Người nào mới thực sự có lỗi với tổ tiên? Phụ thân, người cảm thấy con được gả cho hần, Thôi gia được chuyển tịch trở thành người Mãn mới có thể khiến tổ tiên tự hào sao?” Quá đối phần nộ, đau khổ tích tụ nhiều năm của nàng toàn bộ bùng phát.

Cả đại sảnh bỗng nhiên tĩnh lặng, không khí tĩnh lặng, lòng người cũng tĩnh lặng.

Thôi Danh Đình tím mặt nhìn nữ nhi từ năm mười hai tuổi bỗng nhiên trở nên lỗ mãng không nghe lời của mình, không biết vì phần nộ hay xấu hổ mà đôi môi run lên nhẹ nhẹ, không nói được một lời.

Thôi phu nhân kinh hoàng nhìn Phúc Khang An, lại nhìn Thôi Danh Đình đang đờ đẫn đứng tại chỗ, cười gượng một tiếng: “ Đứa nhỏ này, đứa nhỏ này, vẫn luôn thích nói hươu nói vượn.”

“ Con không nói sai.” Thôi Vĩnh Hà nhìn phụ thân đang ngây ra như phỗng, nhìn mẫu thân đang cố tươi cười muốn hòa giải, lại nhìn Phúc Khang An đang có chút khiếp sợ nhìn nàng, đột nhiên quay đầu chạy nhanh ra khỏi tiền viện.

Phúc Khang An nhìn nàng không chớp mắt, trong mắt hiện lên một chút suy ngẫm, ánh mặt trời chiếu xuống, dường như có gì đó trong lòng hần đang lặng lẽ tan ra.

Hần lập tức chạy theo nàng.

Thôi phu nhân kêu lên một tiếng, rất sợ có chuyện xảy ra, cũng muốn theo chân Phúc Khang An.

Vận Nhu vội vàng ngăn lại: “ Phu nhân!”

Thôi phu nhân ngẩn ra.

Vận Nhu mỉm cười tiến lên: “ Phu nhân, những năm gần đây tiểu thư vẫn luôn như vậy, nhìn thấy Phúc Tam gia liền cãi nhau âm ỉ, khúc mắc giữa hai người nên để chính họ hòa giải, có trưởng bối ở đó sẽ không ổn, không bằng để họ một mình đi.”

“ Nhưng là...”

“ Phu nhân, nhiều năm như vậy, tiểu thư nhìn thấy Phúc Tam gia luôn giận dữ, nhưng Phúc Tam gia chưa bao giờ nổi giận với nàng.”

Thôi phu nhân nghe những lời đó liền cảm thấy hợp tình hợp lý, lại nhìn trượng phu vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, thần sắc khó coi khiến người ta lo lắng, cuối cùng đành gật đầu.

Phúc Khang An đuổi theo Thôi Vĩnh Hà thẳng đến hồ sen, cuối cùng cũng đuổi kịp nàng, đuổi tay ra giữ nàng lại: “ Vĩnh Hà!”

Thôi Vĩnh Hà vừa rồi thật sự rất tức giận, nàng đã nói hết những gì tích tụ trong lòng, làm rõ những xấu hổ và sỉ nhục nhiều năm qua trước mặt Phúc Khang An, lúc này trong lòng khó chịu cực độ, căn bản không để ý đến hần, vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Mùa hè nóng nực, nàng chỉ mặc xiêm y đơn giản, người chạy về phía trước người kéo về phía sau, y phục trên người nàng dường như sắp bị xé rách.

Xiêm y của nàng trượt xuống, lộ ra da thịt trắng mịn như tuyết làm Phúc Khang An cảm thấy chói mắt vô cùng, nhất thời không để ý đến chuyện gì khác, theo bản năng buông tay ra.

Lực kéo đột ngột mất đi khiến Thôi Vĩnh Hà mất cân bằng, loạng choạng ngã xuống mặt đất.

“Vĩnh Hà!” Phúc Khang An bước lên phía trước muốn đỡ nàng dậy.

Thôi Vĩnh Hà giãy dụa: “Ngươi tránh ra, mau tránh ra!” Thanh âm của nàng mang theo tiếng nức nở không thể kìm nén.

Phúc Khang An dừng lại, kinh ngạc nhìn nàng. Nữ tử này, từ khi gặp hần vẫn luôn hung hãn, hần chưa từng thấy bộ dạng yếu đuối của nàng khi rơi nước mắt bao giờ.

Thôi Vĩnh Hà ngồi dưới đất, ngẩng đầu lên nhìn hần: “Đủ rồi, đã đủ rồi, ta không đánh lại ngươi, ta nhận thua. Ngươi không thể buông tha cho ta sao? Rốt cuộc đến khi nào ngươi mới chịu từ hôn? Khi nào mới chấm dứt tất cả mọi thứ? Ngươi nhất định phải đùa giỡn người khác, biến gia đình ta thành trò hề mới cảm thấy vui vẻ sao?” Nàng vừa dứt lời, những giọt nước mắt uất ức lặng lẽ chảy xuống, “Phúc Khang An ngươi là hậu duệ của Thiên hoàng, chẳng lẽ người trong thiên hạ này đều phải để ngươi trêu chọc sao?”

Trong lòng có chút đau khổ nhẹ nhàng, hơi hơi không đành lòng, còn có cảm giác dịu dàng kì dị, rốt cục là vì sao? Phúc Khang An nhẹ nhàng nâng tay chạm lên ngực mình, trong lòng đột nhiên trở nên mềm mại, ngồi xuống trước mặt nàng, thanh âm nhu hòa: “Vì sao lại nói như vậy? Nàng vẫn luôn cho rằng, ta đang trêu chọc nàng sao?”

“Không cần nói với ta ngươi đang thật tình, sẽ không ai tin đâu. Phó gia là gia tộc thế nào, vì sao lại muốn kết thông gia với Thôi gia ta? Thôi gia từ khi Chiến quốc thành lập cho đến Tề quốc, Cư Lỗ quốc, Kinh Tần quốc, cho đến nhà Hán, Đường vẫn luôn làm quan, là danh môn vọng tộc một phương, nhưng đến nay cũng chỉ là một gia đình đạo nho bạc hoạn, không đáng nhắc tới.” Thôi Vĩnh Hà cúi đầu cười, nước mắt vẫn không ngừng rơi, nàng không muốn Phúc Khang An nhìn thấy bộ dạng nhu nhược lúc này nên tận lực cúi đầu, mái tóc dài buông xuống che khuất đi nụ cười đau xót.

“Vì thế mới có thể vì được Phó gia thông hôn mà vui vẻ quên hết mọi thứ, cũng vì thế mới có thể vì vứt bỏ thân phận người Hán, trở thành người Mãn mà cảm thấy đắc chí, chuyện gì cũng không nghĩ nhiều, chuyện gì cũng không chịu nghĩ nhiều, không có gì hơn.” Thôi Vĩnh Hà tiếp tục cười, tiếng cười càng lúc càng lớn. Phúc Khang An không nhìn được khuôn mặt nàng lúc này, chỉ thấy được bùn đất phía dưới ngày càng trở nên ảm ảm ướt.

Tim bỗng nhói đau, không hiểu tại sao, hần vươn tay ôm nữ nhân đang run nhẹ vào lòng, có lẽ, chỉ khi ôm chặt thân thể ấm áp này mới có thể giảm bớt đau đớn, co rút trong lòng hần.

Người trong lòng như muốn giãy dụa, hần theo bản năng thắt chặt hai tay: “Vĩnh Hà, Vĩnh Hà, không cần như vậy, không ai khinh thường nàng, thật sự không có.”

“Không có, đương nhiên không có.” Thôi Vĩnh Hà ngẩng đầu, lệ quang lóe lên trong mắt, “Ta là thê tử tương lai của Phúc Khang An ngươi, người khác hâm mộ còn không kịp, nào ai dám chê cười ta, nhưng ta không xuẩn ngốc đến mức cảm thấy kích động như sắp bước vào long môn. Bất luận vì sao lúc trước các ngươi muốn đính hôn, hiện tại cũng nên lợi dụng xong rồi. Nhiều năm như vậy, ngươi nhìn đủ, ta cũng chịu đủ. Mỗi lần ngươi đến đều kinh thiên động địa, phụ thân ta, mẫu thân ta phụng dưỡng ngươi như tổ tông, nam nữ thụ thụ bất thân không để ý, lễ pháp tôn nghiêm cũng không cần, chỉ hận không thể vứt ta vào lòng ngươi để bảo trụ vinh hoa của Thôi gia. Một lần lại một lần, ta phải chịu đựng cảnh họ toàn tâm toàn lực cung phụng ngươi, chịu đựng cảnh bản thân bị mang ra làm công cụ nịnh nọt, bất luận Phó gia của ngươi cao quý thế nào, bấy giờ cũng đã đủ rồi, rõ ràng ngươi không thích ta, vì sao còn muốn tiếp tục? Ngươi khiến ta cảm thấy bản thân đang sắm vai một kỹ nữ nức cười...”

“Vĩnh Hà!” Phúc Khang An bị nàng làm giật mình đến nỗi lần đầu tiên sử dụng khẩu khí mang theo phần nộ nói với nàng, “Làm sao có thể tự so sánh bản thân dễ tiện như vậy, tại sao phải suy nghĩ nhiều vậy, ta đã khi nào khinh thường nàng, đã khi nào cười nhạo nàng...”

“Ngươi chưa từng khinh thường ta, cũng chưa từng cười nhạo ta, nhưng so với người khác còn quá đáng hơn.” Thôi Vĩnh Hà cắn chặt môi khiến đôi môi nhỏ nhắn hần sâu một dấu răng.

“ Người luôn cười như vậy, người luôn cười như vậy. Cười gọi lão sư, cười gọi sư mẫu. Nhưng người hãy nói thật xem, người đã bao giờ thực sự kính trọng phụ thân ta, thực sự coi ông là lão sư chưa? Phó gia các người luôn cao quý như vậy, đối với người nào cũng cười, chưa bao giờ thất lễ, vĩnh viễn từ bi cao cao tại thượng, vô luận phụ thân mẫu thân ta cung kính với người hay ta vô lễ với người, người vẫn luôn cười. Trong mắt người, chúng ta chỉ giống mấy con kiến, làm gì đi chăng nữa cũng không đáng để người quan tâm, vì thế người luôn bảo trì nộ cười cao quý, mặc cho người khác cúng bái khẩn cầu trước mặt người, trở thành trò hề trước mặt người.” Hai tay Thôi Vịnh Hà nắm thành quyền, muốn đánh thẳng vào khuôn mặt tươi cười đó, nhưng quyền đầu tiên vừa giơ lên, nàng lại phát hiện, Phúc Khang An không hề cười.

Nụ cười tao nhã, cao quý mà nàng đã nhìn quen, giờ khắc này lại hoàn toàn không thấy.

Về mặt Phúc Khang An như vừa buồn vừa vui, ánh mắt có tia sáng kì dị khiến Thôi Vịnh Hà không nói thêm được câu nào, bàn tay giơ lên cũng bất động, quên cả hạ xuống.

“ Ta xin lỗi.” Thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai nàng, trong lúc nhất thời, nàng cảm thấy dường như mình đang ở trong mộng, không ngờ thật sự có thể nghe được Phúc Khang An nói ra ba chữ như vậy.

“ Xin lỗi, Vịnh Hà, thật xin lỗi!”

“ Rõ ràng ta biết tất cả, lại vẫn mặc cho tất cả phát sinh, rõ ràng ta biết nàng phải chịu khổ, lại vẫn làm bộ không biết ta là người đã mang đến thống khổ cho nàng.”

“ Người...” Thôi Vịnh Hà kinh ngạc đến mức chỉ có thể thốt ra được một chữ. Trên khuôn mặt nam nhân trước mắt nàng hiện lên vẻ đau khổ và tự trách, nàng run rẩy, càng thêm nghi ngờ đây là một giấc mơ.

“ Phải, ta biết tất cả. Ta biết, nàng trước khi lên tuổi mười hai vẫn luôn thông minh nhu thuận, được phụ mẫu yêu thương, ‘Liệt Nữ Truyện’, ‘Hiếu Nữ thư’, ‘Nữ tứ thư’ đều có thể ngâm nga, nhưng sau mười hai tuổi liền không chịu đọc những cuốn sách đó, không nguyện ý nghe lời phụ mẫu, không chịu làm một nữ nhi nhu thuận nữa, còn cố ý không tin chuyện xưa, thậm chí đọc sách cấm, cố ý hành động lỗ mãng, tùy hứng nổi giận, khắp nơi làm trái ý bề trên, khắp nơi chọc ta tức giận. Tất cả tất cả ta đều biết, nhưng rõ ràng ta biết, ta lại vẫn không chịu đặt mình vào vị trí của nàng để suy nghĩ, không chịu thừa nhận, không chịu để ý đến chuyện nàng đã bị đả kích và tổn thương như thế nào mới dẫn đến thay đổi lớn như vậy.” Phúc Khang An không nhịn được ôm nàng chặt hơn, “ Nhưng, Vịnh Hà, ta không cố ý làm tổn thương nàng, không có ý định trêu đùa nàng. Ta thừa nhận, lúc trước đính ước với nàng đúng là còn nguyên nhân khác, nhưng từ khi đính ước, ta đã không có nửa điểm trêu đùa, thật tình muốn nàng là thê tử của ta, tâm ý này chưa bao giờ thay đổi. Lão sư và sư mẫu có lẽ hơi vội vàng muốn công danh, nhưng chuyện này không có gì cả, ta đã gặp trong phủ nhiều lắm rồi. Nàng xưa nay luôn tự tôn tự cường, vì thế mới cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng ta xác thực chưa từng nghĩ đến chuyện muốn nhạo báng và khinh thị bất kì ai.”

Mỗi câu Phúc Khang An nói ra, hẳn lại cảm thấy tâm tình nặng nề của Thôi Vịnh Hà thoải mái hơn một chút, nàng nhìn hẩn ngẩn người, khuôn mặt khéo léo mà tinh xảo tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Phúc Khang An bất tri bất giác nở một nụ cười, mang theo sự thương tiếc và cưng chiều nâng tay, dùng tay áo lau sạch khuôn mặt vì ngã mà dính bụi bẩn của nàng.

Thôi Vịnh Hà bối rối rồi mất nhìn về phía hồ sen, không dám nhìn thẳng vào hẩn nữa: “ Người không cần lại trêu đùa ta. Vì sao người có thể thích ta? Ta không phải tuyệt sắc giai nhân, không thấu tình đạt lý, không hiền lương ôn nhu, lại còn rất bần thủ...”

Phúc Khang An không để ý đến sự kháng cự nho nhỏ của nàng, tỉ mỉ lau sạch những vết bẩn trên mặt nàng, khẽ cười: “ Người nào nói nàng bần thủ, ta chưa từng gặp qua nữ tử nào sạch sẽ hơn nàng.”

“ Người, người lại muốn cười nhạo ta.” Thôi Vịnh Hà theo bản năng muốn nâng tay đánh hẩn, nhưng không hiểu sao, tay hẩn vừa siết chặt, sức lực của nàng liền biến mất không còn một chút.

Phúc Khang An ôn nhu mỉm cười, không hề cao quý, không hề xa cách: “ Nàng nói ta luôn cười, đúng vậy, nhưng ta cười không phải vì khinh thường gia đình nàng, chỉ là chốn quan trường chính là như thế, phải vĩnh viễn mang theo khuôn mặt tươi cười này đối mặt với người khác. Cho tới bây giờ, ta chưa từng thấy qua nơi nào dơ bẩn bằng quan trường, nhưng cũng chưa bao giờ biết, nơi này lại có một nữ tử sạch sẽ như nàng, như một đóa hoa sen, sinh ra từ bùn nhưng không bị nhiễm bẩn, cũng chưa bao gặp qua nữ tử nào

thuần khiết hơn, có dũng khí hơn so với nàng. Cho nên, đồng ý với ta, không bao giờ, không bao giờ được suy nghĩ về bản thân mình như vậy.”

Đôi mắt Thôi Vịnh Hà mở to, nhưng khi Phúc Khang An nở một nụ cười kì lạ chưa từng thấy, nàng như không nhìn thấy gì nữa. Có phải do ánh nắng mùa hè quá chói mắt không? Vì sao trước mắt nàng lại có nhiều ánh sáng như vậy, toàn bộ thế giới đều như được bao phủ bởi ánh sáng màu vàng? Mà tất cả chuyện này, chẳng qua chỉ vì nàng lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười chân thành của Phúc Khang An...

Nghe giọng nói dịu dàng của hắn vang lên bên tai, nàng lại càng không thể tin được, tên trướng thối vĩnh viễn mỉm cười cao quý kia, làm sao có thể nói được những lời như thế?

Khẳng định hắn có ý xấu, lại muốn trêu đùa nàng đây.

Không, có lẽ đây chỉ là một giấc mơ, chỉ có trong mơ mới nhìn thấy ánh sáng màu vàng rực rỡ như thế, mới có thể nghe được những câu nói dễ nghe, không có khả năng truyền ra từ miệng hắn được.

Nhất định là mơ, nhất định là nàng đang nằm mơ.

Thôi Vịnh Hà dùng sức cắn chặt môi dưới.

Phúc Khang An cau mày, nhìn nàng cố gắng chà đạp đôi môi của chính mình, trong lòng bỗng cảm thấy ngứa ngáy.

Đôi môi mềm mại, nhỏ nhắn xinh đẹp rất nhanh xuất hiện một dấu răng rất sâu.

Phúc Khang An càng nhú chặt mày, trong lòng nhẹ nhàng nhói lên, đôi môi đẹp như vậy, sao có thể để nàng chà đạp, ngăn cản nàng lại, là ý nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu hắn lúc này.

Hai tay hắn theo bản năng muốn che chở thân thể mềm mại của nàng, nhất thời luyến tiếc không buông ra, mắt thấy nàng một lần nữa cắn môi, hắn trầm thấp rên rỉ một tiếng, không biết vì bất đắc dĩ hay vui mừng, nhanh chóng cúi người xuống.

Đôi môi của nàng ấm áp mà ngọt ngào khiến hắn khẽ kinh ngạc.

Không cảm giác được sự chống cự, hắn tiếp tục hôn xuống thật sâu.

Có lẽ ngay từ đầu, Phúc Khang An hắn chỉ là muốn ngăn cản nàng không tra tấn đôi môi của chính mình mà thôi, chỉ là muốn ức chế sự đau đớn nhẹ nhàng trong lòng mình mà thôi, nhưng sau khi cảm nhận được sự thơm ngọt kì dị ấy, hắn lại không thể dứt ra, không thể thanh tỉnh.

Chưa bao giờ hắn cảm nhận được hơi thở ấm áp như vậy, chưa bao giờ hắn không kháng cự được sự hấp dẫn của nàng như vậy, hắn ngửi được mùi cỏ xanh quen thuộc trên cơ thể nàng, nụ hôn này trở nên ngọt lành, hạnh phúc không gì có thể so sánh nổi.

Hóa ra, thế gian này lại có một thứ kì diệu mà tốt đẹp như vậy.

4. Chương 4: Chương 4

Thôi Vịnh Hà vẫn mở to mắt, nhưng căn bản chuyện gì cũng không nhìn thấy, cho dù có nhìn thấy, nàng cũng không thể hiểu được. Hành động của Phúc Khang An khiến toàn thân nàng run lên, hơi thở xa lạ mà mãnh liệt của hắn hoàn toàn bao phủ lấy nàng. Đã xảy ra chuyện gì? Nàng không rõ. Cảm giác ấm áp, ôn nhu dị thường đó khiến máu toàn thân nàng chảy nhanh hơn, trái tim đập mãnh liệt như đang muốn đánh vỡ lồng ngực để chui ra ngoài.

Cuối cùng... cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Đáng sợ như vậy, lại tốt đẹp như vậy... tốt đẹp đến mức khiến nàng không thể dứt ra được.

Tốt đẹp đến mức làm nàng mất đi năng lực tự hỏi, tốt đẹp đến mức rõ ràng nàng biết đây là chuyện đáng sợ nhất thế gian, nhưng lại yếu đuối không thể động dậy một chút, không thể phân biệt rõ rốt cuộc là vô lực phản kháng hay là cam tâm tình nguyện.

Ôn nhu như vậy, hơi thở ấm áp như vậy, từ người hấn truyền vào cơ thể nàng, hơi thở giao nhau mang theo nhiệt độ cơ thể hai người, lặng lẽ nóng lên. Chính vì hơi thở vô hình ấy, lại khiến hai người hoàn toàn bất đồng hòa thành một thể.

Cuối cùng... cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng nàng loáng thoáng hiểu được, nhưng nàng lại không cam lòng, không muốn hiểu.

Vì sao nàng lại bất động? Vì sao nàng lại không đẩy hấn ra? Vì sao nàng lại không tức giận, không động thủ muốn đánh người?

Không không không, đây không phải nàng.

Đây chính là mơ, nhất định là mơ, chỉ có thể là mơ.

“ Tam gia!” Vương Cát Bảo không nhìn thấy cảnh sắc ôn nhu bên trong, trầm trọng chạy đến.

Không phải mơ!

Đây không phải là mơ!

Thôi Vịnh Hà đột nhiên bừng tỉnh, dùng hết sức đẩy mạnh hấn ra, vung tay tặng hấn một cái tát, sau đó nhảy dựng lên xoay người bỏ chạy.

Phúc Khang An không hề cảm thấy đau, ánh mắt vẫn còn bị bao phủ bởi một tầng sương mù, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn của Thôi Vịnh Hà dần dần chạy xa, hấn theo bản năng đứng dậy, nhắc chân muốn đuổi theo.

“ Tam gia!” Tiếng gọi quen thuộc ngày càng tiến đến gần.

Phúc Khang An thở dài, bất giác nhíu mày, trầm mặt nhìn Vương Cát Bảo không biết điều phá hoại chuyện tốt của hấn vừa chạy vào hoa viên: “ Chuyện gì?”

“ Nội phủ truyền tin đến, nói đại nhân đã quay về, có việc gấp muốn gặp Tam gia.”

Phúc Khang An nặng nề thở dài, xoay đầu nhìn về phía Hà Tâm Lâu, nhin không được lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trên môi thấp thoáng xuất hiện ý cười vui vẻ. Hấn không chú ý đến ánh mắt kinh dị của Vương Cát Bảo bên cạnh, xoay người cất bước đi ra ngoài.

Vương Cát Bảo đi theo sau hấn, ngạc nhiên phát hiện, vị công tử mà hấn hầu hạ từ nhỏ này, ngay cả bóng dáng hiện tại dường như cũng lộ ra ý tứ vui mừng.

Tâm tình của Phúc Khang An thật sự rất vui vẻ, khi ngồi trên ngựa còn cảm thấy cơn gió thổi đến đặc biệt ôn nhu, thiên thượng dương quang đặc biệt sáng ngời, ngày hè oi bức cũng đặc biệt đáng yêu, không hề phát hiện bản thân trên suốt dọc đường đi đều vô thức ngâm nga vài câu ca dao, khiến Vương Cát Bảo sợ tới mức miệng há to hơn cả cái chậu.

Tâm thanh thoải mái, khoái trá như vậy vẫn được bảo trì đến khi hấn tiến vào phủ, nhìn thấy Tể Tướng đương triều, phụ thân của mình, Phó Hằng mới dừng lại.

“ Phụ thân?”

Sắc mặt của Phó Hằng đặc biệt trầm trọng, khiến tâm tình của Phúc Khang An cũng dần trầm xuống.

Phụ thân hấn từng là thủ lĩnh của nhiều đại quân, chấp chương đại sự cử quốc, chuyện gì đều có thể xử lý ổn thỏa, chưa bao giờ có biểu tình tối tăm như thế này.

“ Về rồi thì đi chuẩn bị một chút, nghỉ ngơi mấy ngày, người sắp phải rời kinh tác chiến.” Phó Hằng chỉ thần nhiên liếc hấn một cái, nhưng ngay cả ánh mắt cũng trầm trọng.

“ Lại xuất binh? Nhanh như vậy?” Giọng nói của Phúc Khang An lộ rõ vẻ bất mãn, lần xuất binh này không biết sẽ kéo dài bao lâu, đến khi trở về, không biết nữ nhân tính tình nóng nảy kia sẽ đối xử với hắn như thế nào nữa đây? Aiz, thật vất vả mới có được một chút tiến triển như vậy.

“ Là do Bạch Liên tà giáo gây chuyện. Tuy rằng người vừa hồi kinh, bắt người xuất binh nhanh như vậy có chút không thích hợp, nhưng lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của Hoàng Thượng sắp đến rồi, đô thành đã rầm rộ chuẩn bị từ lâu, chỉ có thể phái người xuất mã mới có thể cam đoan bất bại, cũng miễn khiến Hoàng Thượng mất hứng.” Ngữ khí của Phó Hằng đều đều, trong ánh mắt đều là vẻ mệt mỏi.

“ Phụ thân? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phúc Khang An cuối cùng cũng phát hiện ra biểu tình kỳ quái của phụ thân.

“ Hoàng Thượng quyết tâm thiện vị, ta không có cách nào khuyên can được, chỉ sợ sau ngày mừng thọ, Đại Thanh sẽ có Tân quân lên ngôi.”

“ Tuổi tác Hoàng Thượng đã cao, lúc này thiện vị hẳn phải là chuyện tốt, phụ thân, tại sao người lại mất hứng như vậy?”

Phó Hằng nhìn con trai của mình, miễn cưỡng nở một nụ cười: “ Phụ thân rất vui, người đi đánh giặc nhiều năm như vậy, tạo dựng công lao sự nghiệp cho chính mình, không màng chức vị, vẫn có thể bảo trì tâm tư quang minh sáng sủa, không giống phụ thân người, trong lòng tràn đầy tâm tư và quyền mưu, cơ mưu.”

Phúc Khang An chưa từng thấy qua bộ dạng uể oải thê lương như vậy của Phó Hằng, thanh âm trở nên vội vàng hơn: “ Phụ thân, rốt cuộc là làm sao? Có phải con quá mức vụng về, không làm người hài lòng hay không?”

Phó Hằng nhẹ nhàng thở dài: “ Từ xưa vua nào triều thần nấy, chỉ sợ...” Ông chậm rãi hướng mắt ra ngoài, nhìn quanh tường phủ nguy nga tráng lệ, “ Phó gia ta khó thoát khỏi đại nạn.”

“ Phụ thân? Phó gia luôn trung thành với đất nước, làm sao có thể...”

“ Cũng là vì thế, một khi có họa tức sẽ đại nạn ngập trời. Người ngẫm lại xem, quan viên trong thiên hạ có bao nhiêu người môn sinh là gia nô Phó gia, đại thần trong triều, có bao nhiêu là do một tay ta đề bạt. Ngay cả trong quân binh, bất kì sớm đã thối nát, nhìn khắp nơi cũng chỉ có mình người có khả năng thống lĩnh quân đội, các tướng lĩnh nổi danh, phần lớn đều do phụ tử ta huấn luyện. Kể bẻ tôi, một khi đạt được vinh hoa phú quý, cũng chính là thời khắc họa diệt tộc xảy ra. Cũng là vì, đương kim Thánh Thượng và ta có tương giao từ nhỏ, tình nghĩa thâm hậu, ngài còn luôn nhớ đến tình nghĩa với cố Hoàng Hậu, Hiếu Hiền Hoàng Hậu, hơn nữa nhiều năm qua người luôn chinh chiến bất bại, cho nên vẫn ưu sủng Phó gia. Nhưng một khi tân quân kế vị, thiên địa sẽ một lần nữa đổi thay. Tân quân đăng cơ, quân chủ thần tử có khả năng uy hiếp, đó là điều tối kỵ đối với hắn. Huống chi...” Nhìn Phúc Khang An, Phó Hằng trầm giọng cười cười, “ Mặc dù từ nhỏ người đã cùng học hành đọc sách với các vương tử, nhưng trời sinh tâm tính quang minh, không muốn leo lên làm người trong hoàng tộc, đối với họ xưa nay không đủ kính thuận, vì thế có vài vị thân vương, đối với người không thực sự yêu thích. Mấy năm nay, người lập nhiều chiến công, là một viên ngọc quý trong thế hệ cùng tuổi, hào quang vạn tượng, cho dù là hoàng tử sợ rằng cũng có tâm tư ghen ghét với người, một khi nắm trong tay thiên hạ, ghen ghét tích tụ nhiều năm bộc phát, tiền đồ của Phó gia cũng đáng lo ngại.”

Nghe thanh âm ử rũ của phụ thân, Phúc Khang An ngạc nhiên mà bị ai phát hiện, phụ thân vốn dưới một người trên vạn người, trên đầu nay đã không còn một sợi tóc đen. Mười mấy năm trước, phụ thân vẫn luôn lối lạc phong lưu, tuấn tú phiêu dật, không ngờ nay đã già đi nhanh như vậy.

Nhiều năm trước đây, Phúc Khang An không ngừng chinh chiến trên sa trường, tích lũy công huân, hóa ra chẳng qua cũng chỉ là nỗ lực của phụ thân, không muốn hắn vì âm mưu chính sự mà phân tâm, không muốn hắn bất trí vì âm mưu ám sát.

Uống cho hắn tự cho mình là thiên chi kiêu tử, hóa ra, hắn thậm chí còn không hiểu được sự đáng sợ của quyền mưu, càng không thể giúp đỡ phụ thân vào lúc này.

Tâm tình của hắn chìm xuống, nghĩ đến chuyện Gia Thân Vương Vĩnh Diễm nhiều lần đã nói rằng hắn “ tiêu xài xa xỉ”, người của Bộ Binh tư nghị rằng hắn huấn luyện ra “ kiêu binh hãn tướng”; nghĩ đến một

đám gia nô Phó gia đều trở thành tướng quân, phó tướng; nghĩ đến chuyện mỗi khi trong nhà có chuyện mừng, những tướng quân đến dự tiệc đều mang áo giáp vàng rờng sáng lấp lánh...

Trong một ngày mùa hè nóng bức như thế, Phúc Khang An đột nhiên rùng mình, sống lưng lạnh toát.

“ Aiz!” Sau khi thở dài lần thứ hai trăm lẻ sáu trong ngày hôm nay, Thôi Vịnh Hà lười biếng không muốn động dậy, miễn cưỡng dựa vào lan can, hai mắt không có tiêu điểm nhìn xuống dưới, chuẩn bị há miệng thở dài lần thứ hai trăm lẻ bảy.

Vận Nhu bất đắc dĩ cười một tiếng: “ Tiểu thư của ta, Phúc Tam gia lãnh binh đi đánh giặc rồi, người không cần giả bộ lười biếng như vậy nữa đâu.”

Thôi Vịnh Hà hữu khí vô lực xoay mặt nhìn nàng: “ Aiz!”

Vận Nhu cố nén cười, đoan chính ngồi xuống: “ Khi ngồi phải nghiêm chỉnh.” Rồi nàng đứng dậy, lượn lờ xung quanh vài bước: “ Đi đường đừng tung váy”, hai tay cầm khăn tay, đưa lên che mắt, thản nhiên nở một nụ cười: “ Mỉm cười đừng nhe răng. Đây mới là dáng vẻ mà một tiểu thư khuê tú nên có. Người trước kia ngoại trừ luôn cố tình tỏ ra lỗ mãng trước mặt Phúc Tam gia thì ngày thường vẫn luôn giống một tiểu thư, tại sao hiện tại lại lười thành ra như vậy, ngâm thơ cũng không thèm, ngay cả Hồng Lâu Mộng cũng không muốn tranh luận cùng ta.”

Thôi Vịnh Hà buồn bã ỉu xiu rồi mắt, không chút khí lực, không chút hưng trí dụi dụi, thậm chí cả hứng thú cãi nhau cũng không có.

Những ngày đầu thu thật không thú vị, vừa buồn vừa nóng, thái dương nàng còn rất đau, cái gì cũng không muốn làm, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Tốt nhất là nhắm mắt lại, ngủ một giấc, vứt tất cả ra khỏi đầu.

Vận Nhu thấy nàng không để ý cũng không sốt ruột, nhẹ nhàng ngồi xuống tự châm cho mình một ly trà, vừa uống vừa nói: “ Trời nóng như vậy, không biết Phúc Tam gia chiến đấu thế nào rồi?”

Thôi Vịnh Hà lười biếng rút khăn tay ra, nhắm mắt, lại thở dài một tiếng.

“ Không biết lần này đắc thắng trở về, Phúc Tam gia sẽ mang lễ vật gì tới tặng tiểu thư?”

Hai tay Thôi Vịnh Hà không tự giác sử dụng lực, một tiếng rách thanh thúy truyền đến khiến Vận Nhu phải liếc nhìn. Thế nhưng, ngay cả mắt nàng cũng không thèm mở, ngay cả âm thanh chói tai ấy cũng hoàn toàn không nghe được.

“ Vô liêm sỉ, ngu xuẩn, trướng thối, vương bát đần, thích cái gì, xin lỗi cái gì, tất cả đều là giả, đều là trêu đùa người ta. Nói những lời như vậy xong, cứ thế không nói một tiếng đã chạy ra ngoài đánh giặc, vương bát đần.” Thôi Vịnh Hà bất tri bất giác lại bắt đầu dùng răng ngược đãi môi mình, “ Ngu ngốc, Thôi Vịnh Hà, người lại còn tin tưởng hần, bị hần trêu đùa nhiều như vậy còn tự nguyện tin tưởng hần.”

Vận Nhu nhìn chiếc khăn tay bị xé thành hai nửa kia, lông mi cũng không thèm nhúc nhích, chậm rì rì nói tiếp: “ Chỉ là, nói không chừng, vạn nhất lần này, Phúc Tam gia thua thì sao?”

“ Thua là tốt nhất!” Cuối cùng cũng không nhịn được nữa, Thôi Vịnh Hà nổi giận gầm lên một tiếng.

Vận Nhu nhăn mày, hai tay đưa lên bịt tai lại.

Thôi Vịnh Hà đột nhiên đứng lên, cảm giận đi tới đi lui tại chỗ: “ Mỗi ngày ta sẽ đều cầu thần bái phật, cầu cho tên hồn đản kia thua trận, tốt nhất là chết trên chiến trường, vĩnh viễn không trở về luôn.”

Vận Nhu nhìn tiểu thư của mình toàn thân bốc hỏa, nhẹ nhàng lên tiếng: “ Cũng không phải không có khả năng, nghe nói người của Bạch Liên tà giáo nơi nơi nói cái gì mà Bạch Liên là thánh mẫu hạ phạm, muốn cứu thế, thay đổi nhân gian, sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền siêu thoát, đạt tới cảnh giới nhân cực lạc chí thiện, vì thế giáo đồ đều lấy thánh mẫu Bạch Liên chết trận làm vinh dự, lâm chiến không sợ chết. Cũng bởi vậy, mỗi lần chúng đi qua, tất cả quan binh đều trở thành bại tướng, Phúc Tam gia tuy lợi hại, khi gặp gỡ địch nhân như vậy sợ cũng khó tránh khỏi nguy hiểm.”

“ Nào có đáng sợ như ngươi nói. Những thứ quái lực loạn thần căn bản không thể tin, tất cả đều là gạt người, một nắm tà giáo đồ, há có thể làm dao động sĩ khí chiến đấu của quan quân chứ.” Thôi Vịnh Hà phản bác, một chút cũng không ý thức được bản thân vừa rồi còn cố gắng chờ đợi Phúc Khang An chết trận sa trường.

“ Tiểu thư, người chớ quên cuộc khởi nghĩa Khăn Vàng chống lại nhà Hán năm đó. Không phải do tà giáo, không phải do quái lực loạn thần, chính là do nhân dân khởi nghĩa, giết bao nhiêu danh tướng và anh hùng của triều đình. Vạn nhất Phúc Tam gia mã thất tiền đề, mã cách khóa thi, đó cũng là chuyện có thể xảy ra được.” Vận Nhu vừa nói vừa nhợt nhạt cười.

(Mã thất tiền đề: ngựa mất móng trước – ý nói vô tình phạm phải sai lầm; mã cách khóa thi: có nghĩa một phải khi bỏ thân nơi chiến địa, nên lấy da ngựa bọc thây)

Sắc mặt Thôi Vịnh Hà có chút biến đổi, không hề nổi trận lôi đình hay đi tới đi lui nữa mà chỉ đứng tại chỗ ngẩn ngơ, một lúc sau mới rầu rĩ lên tiếng, thanh âm nhỏ hơn trước rất nhiều: “ Vừa vận hợp với tâm nguyện của ta, về sau ta có thể thoát khỏi biển khổ, quay lại cuộc sống tự do rồi.”

Nàng một lần nữa ngồi xuống dựa vào lan can, nhìn về ngọn núi, nhìn về phía tường thành cao vút phía xa, hai tay bắt đầu vịn về mép áo.

Vận Nhu nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài thương thay cho xiêm y của tiểu thư. Bỗng, nàng nhìn thấy một nha hoàn đang lặng lẽ vẫy tay với mình.

Nàng nhẹ nhàng đi qua, nha hoàn nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng một câu nói.

Nụ cười nhẹ nhàng ôn nhu trên khuôn mặt Vận Nhu lập tức biến mất, xoay người nhìn về Thôi Vịnh Hà đang ngơ ngác nhìn về phía tường thành xa xa, thần sắc trở nên trầm trọng.

“ Tiểu thư!”

Thôi Vịnh Hà không đáp lại, hồn phách không biết đã bay đến góc ngách nào rồi.

“ Tiểu thư!”

Vận Nhu gọi lần thứ hai, trực tiếp cúi người nói vào tai nàng, nhưng dù Thôi Vịnh Hà nghe thấy được, nàng vẫn ngồi yên nhìn về phương xa.

“ Tiểu thư!” Gọi đến lần thứ ba, thanh âm của Vận Nhu đã lớn hơn rất nhiều.

“ Ủ?” Thôi Vịnh Hà theo bản năng đáp lại một tiếng nhưng bản thân cũng không biết là có người đang gọi mình, cũng không biết mình đã đáp lại.

“ Phúc Tam gia hồi kinh.”

Thanh âm so với ba tiếng gọi vừa rồi của Vận Nhu còn trầm thấp hơn, nhưng ba chữ “Phúc Tam gia” lại chọc đúng nơi mẫn cảm nhất trong lòng Thôi Vịnh Hà, nàng “a” một tiếng, ngẩng đầu tìm người nói chuyện.

“ Phúc Tam gia hồi kinh.”

“ Cái gì?” Đầu óc nàng cuối cùng cũng hiểu được nội dung câu nói vừa rồi. Thôi Vịnh Hà kêu lên một tiếng, đưa tay gỡ chiếc trâm trên đầu xuống, xoa tóc loạn lên, luống cuống tay chân làm nhàu váy, xắn tay áo, “ Ai nha, sao không nói sớm, mau, mau giúp ta lau hết son phấn đi.”

Thôi Vịnh Hà vừa kêu vừa khua loạn, không biết làm thế nào cho phải: “ Còn thất thần làm gì, tên kia đánh trận trở về, việc đầu tiên muốn làm sẽ là chạy đến đây. Bộ dạng xinh đẹp thực nữ này của ta không thể để hần thấy, ta muốn xem hần có thể chịu đựng đến khi nào. Hần không từ hôn một ngày, ta sẽ lấy bộ dạng một nha đầu chanh chua đối phó với hần một ngày, cũng không tin hần không hết kiên nhẫn.”

Thôi Vịnh Hà gọi tới gọi lui, thúc giục nha hoàn, một chút cũng không để ý, trong thanh âm căm giận lại có rõ ràng một tia vui sướng.

Vận Nhu nghe được rành mạch, cũng vì thế, ngữ khí của nàng càng trở nên trầm thấp: “ Tiểu thư, không cần cải trang.”

“ Cái gì mà không cần, nếu để hần nhìn thấy bộ dạng đứng đắn, thiên kiều bá mị này của ta, ta đây dừng mơ trông cậy hần từ hôn nữa.” Thôi Vịnh Hà không thèm ngẩng đầu, nhìn gương lau mặt, liều mạng biến mình thành một con trâu.

“ Tiểu thư, người hãy cẩn thận nghe một chút, có nghe thấy gì không?”

Thôi Vịnh Hà liếc Vận Nhu một cái, cau mày cố gắng nghe, thật lâu sau mới trừng nòng: “ Làm gì có cái quỷ gì, âm thanh gì cũng không có.”

“ Đúng vậy, tiểu thư, âm thanh gì cũng không có.” Vận Nhu lẳng lẳng nói.

“ Vận Nhu, rốt cuộc người muốn nói cái gì, người...” Thôi Vịnh Hà mới cười mắng một câu, thanh âm bỗng nhiên toàn bộ biến mất trong cổ họng.

Âm thanh gì cũng không có?

Không có tiếng hoan hô, không có tiếng hò hét, không có tiếng chiêng trống kinh thiên động địa, âm thanh gì cũng không có?

Mỗi lần Phúc Khang An hồi kinh, nàng đều có thể nghe được tiếng hỉ nhạc chấn động toàn bộ kinh thành, nhưng lúc này, nàng hoàn toàn không nghe được gì hết.

“ Tiểu thư, Phúc Tam gia... đã bại trận!”

Bại trận?

Bại trận!

Thắng bại từ xưa vốn là chuyện thường, làm tướng quân khó tránh khỏi việc bị thương vong. Bại trận thực ra không hề là chuyện đáng ngạc nhiên.

Nhưng đối với Phúc Khang An mà nói, đây là trận đánh đầu tiên hần bại trận.

Thôi Vịnh Hà tỉnh ngộ, hiểu chuyện rất nhanh, vì thế nàng nở một nụ cười: “ Thật tốt quá, cuối cùng hần cũng bại trận, cuối cùng cũng mất hết nhuệ khí, đáng đời.” Nàng vừa nói vừa tỉ mỉ vuốt lại váy áo, buông tay áo xuống, mỗi động tác đều tự nhiên vô cùng, không hề có chút trì trệ.

“ Aiz, lần này bại trận, trở thành gà trống mất đầu, chắc sẽ không vội đến tìm ta đâu.” Nàng thì thào tự nói, vừa cười vừa cầm lược lên chải lại đầu.

Nhưng tóc nàng vô cùng tán loạn, chải thế nào cũng không búi lên được.

Rõ ràng nàng vừa búi xong một bên, bên kia lại trượt xuống.

Thôi Vịnh Hà hoàn toàn không nhớ đến việc mình còn có thể gọi nha hoàn, chỉ không ngừng nhìn gương cười liên tục, thì thào lầm bầm: “ Thật tốt quá, thật tốt quá, thật tốt quá...” Bàn tay nàng một lần nữa kiên nhẫn đưa lên búi tóc, nhưng lại một lần nữa không làm được, ảm đạm cúi đầu.

Vận Nhu không hề có ý định tiến lên hỗ trợ, chỉ lẳng lẳng nhìn tiểu thư của mình chải tóc, không biết nàng có nhìn nhầm hay không, đôi mắt đen huyền của tiểu thư, lại giống như vừa xuất hiện một tia lệ quang?

“ Ba” một tiếng, cuối cùng chiếc lược liền rơi xuống đất.

Thôi Vịnh Hà không cúi đầu xuống nhặt, chỉ nhẹ nhàng đưa tay phải lên, nhìn bàn tay không ngừng run rẩy của mình mà cảm thấy sợ hãi, tay trái đưa lên nắm thật chặt, nhưng vẫn không thể ngăn lại sự run rẩy kịch liệt đó được.

Cuối cùng, nàng đứng dậy, dường như muốn buông tha cho tất cả: “ Vận Nhu, ta mệt rồi, muốn ngủ một lát.” Nàng không quay đầu nhìn Vận Nhu đến một lần, cũng không dám quay đầu để Vận Nhu nhìn thấy sắc mặt của mình lúc này, thẳng tắp đi về phòng ngủ, động tác cứng nhắc khiến Vận Nhu nhìn mà nhíu mày thật lâu.

5. Chương 5: Chương 5

Phúc Khang An bại trận hồi kinh, toàn bộ Thôi phủ âm u như cha mẹ mất.

Thôi Danh Đình nghe tin, sắc mặt ngày càng đen, lông mày nhăn càng chặt, Thôi phu nhân cũng đứng ngồi không yên.

Khách nhân đăng môn Thôi gia cũng ngày càng ít, từ từ trở nên lạnh lùng.

Chẳng qua, Thôi Vĩnh Hà không hề để ý có bao nhiêu khách nhân, nàng chỉ chờ đợi một người, mà người kia, đến giờ vẫn chưa xuất hiện.

Mỗi một ngày, nàng đều ngồi trong Hà Tâm Lâu, cố ý lẳng lặng chờ đợi, nhìn người ta ra ra vào vào, nhưng vẫn chưa hề thấy nam tử oai hùng tú nhã, cao quý nhàn dật, đến ánh mặt trời cũng chỉ có thể làm nền cho hắt xuất hiện.

Một ngày rồi lại một ngày, thời gian chậm rãi trôi qua, những tin tức không tốt cứ như vậy thông qua Vận Nhu, thông qua nha hoàn, thông qua cuộc nói chuyện của phụ thân và mẫu thân mà đến tai Thôi Vĩnh Hà.

“Hoàng Thượng rất tức giận, danh vị của Phúc Tam gia ở Bộ Binh đã không còn nữa rồi.”

“Làm sao có thể? Hoàng Thượng sủng ái Phúc Tam gia như vậy, chỉ vì một trận bại chiến nhỏ mà nổi giận?”

“Chớ quên, đại thọ sáu mươi tuổi của Hoàng Thượng sắp đến, cả nước chỉ chờ trận đại thắng này để ăn mừng, ai ngờ Phúc Tam gia lại phá hoại niềm vui của Hoàng Thượng, sao Hoàng Thượng có thể không tức giận!”

“Thật ra cũng không thể tính là bại, hình như Phúc Tam gia khinh địch liều lĩnh, lâm vào vòng vây, mắt thấy sẽ đại bại, một thiên tướng không biết từ đâu mang theo nhân mã đuổi tới, chẳng những cứu Phúc Tam gia, còn đánh tan Bạch Liên tà giáo.”

“Biết biết, thiên tướng kia chính là Gia Thân Vương. Gia Thân Vương xưa nay không hợp với Phúc Tam gia, lần này linh công lớn, đương nhiên phải cáo trạng.”

“Không rõ Phúc Tam gia đã đắc tội với Gia Thân Vương khi nào?”

“Aiz, các người không hiểu rồi, mối thù này, thực ra đã có từ lâu. Trước kia, khi cùng nhau học tập ở Dục Kháng Cung, những con quan đều theo vài vị hoàng tử, ngoan ngoãn phục tùng, chỉ có Phúc Khang An là không làm thế, chẳng những học vấn không nhường, luận về võ công cũng đánh thắng mấy vị hoàng tử đó. Hắn là người có thiên phú, trời sinh can đảm hơn người, cộng thêm được Hoàng Thượng yêu quý, không ai dám nói hắn sai. Ngay cả khi một nhóm hoàng tử tập hợp lại định giáo huấn hắn cũng bị hắn đánh cho ngã trái ngã phải, từ đó đều phải sợ hắn ba phần. Nhưng nay đã không còn là trước kia, Hoàng Thượng già đi, các hoàng tử đều đã trưởng thành, Hoàng Thượng có ý thiện vị, mặc kệ vị vương gia nào lên ngôi hoàng đế, sợ rằng cũng sẽ không thích Phúc Khang An.”

“Lão gia, tại sao người không nói chuyện này trước kia? Xong rồi xong rồi, hôn sự của chúng ta với Phó gia nay chẳng phải là tai họa ngập trời sao? Quan hệ của chúng ta và Phó gia thâm sâu như vậy, Phó gia sụp đổ, chúng ta ắt phải chịu liên lụy.”

“Aiz.”

“Hoàng Thượng đâu? Hoàng Thượng luôn yêu quý Phúc Khang An, lần này tại sao không che chở cho hắn?”

“Lần này Hoàng Thượng cũng tức giận rồi. Người hạ chiếu thư trách móc Phúc Khang An, ngữ khí vô cùng nghiêm khắc, chức vị của Phúc Khang An đều bị phế bỏ, thậm chí ngay cả Phó Tể Tướng cũng phải đứng lên xin lỗi. Tuy rằng Hoàng Thượng không định thêm tội, nhưng Phó Tể Tướng đã cáo ốm ở nhà, không hề gặp người ngoài, rất nhiều kẻ đang muốn đoạt quyền của Phó gia.”

“Trời ạ, vậy phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Từ trên xuống dưới Thôi gia, ngoại trừ Thôi Vịnh Hà đều như kiến bò trên chảo lửa, vội vàng lo âu. Thôi Vịnh Hà dường như chưa từng ý thức được danh vọng, vinh hoa của Thôi gia đều dựa vào Phó gia mà có, Phó gia gặp rủi ro, Thôi gia tất phải chịu đả kích.

Nàng không oán thán, không lo âu, hàng ngày đều ngồi trên lầu nhìn trời ngấm mây, thường ngoạn non giả, hồ nước.

Chỉ có Vận Nhu biết, ánh mắt của nàng, vô luận nhìn thứ gì cũng đều không có tiêu cự. Ngay cả khi lật xem Hồng Lô Mộng mà nàng vốn yêu thích, nàng cũng không hề để ý đến chuyện cuốn sách đã rơi xuống đất từ lúc nào.

Vận Nhu cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi, không chủ động lên tiếng, không chủ động hỏi thăm.

Ngày ngày trôi qua, Phúc Khang An không một lần đăng môn bái phỏng. Ngược lại, Thôi Danh Đình mỗi ngày đều bồn bồn ba ba, không biết là đi đến nơi nào, chỉ là, mục đích của ông cũng dần dần biểu lộ.

Thôi phủ vốn vắng vẻ lại bắt đầu trở nên náo nhiệt, khách nhân lui tới không ngừng, ồn ào đùa giỡn không dứt.

Sinh nhật bốn mươi bảy tuổi của Thôi Danh Đình sắp đến, Thôi phủ bận rộn không ngờ, bản thân Thôi Danh Đình cũng chân không chạm đất, chỉ huy một đám người đi phát thiệp mời.

Cho dù là Thôi Vịnh Hà nhiều năm qua luôn không nghe lời cũng bị ảnh hưởng bởi không khí vui mừng chúc thọ của phụ thân, bận rộn ra ra vào vào, không biết cố ý hay vô tình, khi đang phân phát thiệp mời, nàng nhẹ nhàng cầm lấy tấm thiệp lớn nhất, giấy đỏ chữ đen: “ Phó phủ”.

Vào ngày mừng thọ của Thôi Danh Đình, trời không đẹp, mưa tuôn xối xả.

Cũng may, sau chuyện của Phó gia, Thôi phủ nhanh chóng được thăng chức, tân phủ đã sớm được xây thêm.

Thời gian tiệc rượu còn chưa tới, khách mời đều ngồi trong đình các, vừa nói cười, vừa xem kịch. Họ đều là quan lớn, hoa phục mệnh phụ, mặc trên người những món đồ quý hiếm.

Trên sân khấu kịch, vở kịch ‘Túi Khóa Lân’ đang được biểu diễn, nơi nơi đều là màu đỏ, chiêng trống vang trời.

Không khí vui mừng náo nhiệt như vậy, so với những năm Thôi gia còn được Phó phủ che chở còn hoành tráng hơn vài phần.

Vận Nhu lẳng lặng đứng bên cạnh Thôi Vịnh Hà, nhìn không khí náo nhiệt vui mừng trước mặt, trong lòng cảm thấy nghi ngờ.

Thôi Vịnh Hà là nữ quyến, ngồi dựa vào một hòn giả sơn trò chuyện cùng vài vị biểu tỷ biểu muội, nhưng trong lòng lại có chút hoảng hốt.

Nàng đang suy nghĩ về những lời dặn dò của mẫu thân, nhưng nghĩ thế nào cũng chỉ có một sự mờ mịt, khó hiểu.

“ Vịnh Hà, chúng ta đã gửi thiệp mời cho Phó phủ, Phúc Khang An đến đây, con hãy đối xử với hắn như bình thường nhé.”

Đây rốt cục là có ý gì? Mẫu thân vì sao lại đặc biệt dặn dò nàng chuyện này? Vì sao?

“ Phúc Tam gia, Phó Tể Tướng gia đến!” Hạ nhân tiếp khách kéo dài thanh âm hô lớn.

Mãn viên vẫn ồn ào như trước, tất cả mọi người đều đang nói chuyện, dường như không ai nghe thấy tên người đã từng lập bao chiến công hiển hách, Phúc Tam gia mới đến.

Thôi Vịnh Hà ngồi đó, dùng hết thị lực mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ một người đang bước vào từ bên ngoài hoa viên.

Cầm y như trước, dung nhan tuấn dật như trước, dáng người oai hùng, thậm chí ngay cả thuộc hạ bên người cũng vẫn như trước.

Nhưng là, có gì đó bất đồng.

Thân ảnh ngọc thụ lâm phong ấy mang theo một chút âm đậm thê lương, không biết là vì trời mưa hay đầu thu đã gần kề mà trời đất bỗng xuất hiện một luồng khí lạnh lạnh.

Phúc Khang An bước vào hoa viên Thôi phủ.

Thôi Danh Đình từng chỉ là một học sĩ chuyên giúp đỡ nho nhỏ, nay đã được thăng làm đại học sĩ, hoa viên của Thôi phủ cũng vì vinh quang của Phó gia mà không ngừng được xây thêm, nhờ đó mới có được sự phồn hoa, vô số quan lớn như hiện tại.

Nhưng, hần bước tới, người xung quanh vẫn cười nói như trước, không ai liếc hần một lần.

Xung quanh hần đều là tiếng hoan hô nói cười, nhưng hết thảy đều không có quan hệ gì với hần.

Thôi Vịnh Hà cảm thấy, họ đều đã đem hần ngăn cách ra khỏi thế giới đầy tiếng cười, không khí vui mừng dào dạt kia.

Người đã từng là thiên chi kiêu tử, từng lúc nào cũng là tiêu điểm của chú ý, vậy mà lúc nào, sự xuất hiện của hần lại hoàn toàn không ai để ý đến.

Bàn tay của Thôi Vịnh Hà không biết đã nắm chặt lại từ khi nào, đầu ngón tay lạnh buốt, cái lạnh lẽo đó dường như đã xông thẳng vào trái tim nàng. Ánh mắt nàng vẫn dán chặt vào Phúc Khang An đang bước đến gần, chỉ cảm thấy mưa gió và hỉ nhạc quanh thân hần đều trở nên vô cùng giá lạnh.

Hần vẫn nở một nụ cười thản nhiên, nhưng ngay cả khi hần cười, hần cũng khiến người ta cảm giác được sự lạnh lùng thê tuyệt.

Thôi Danh Đình nghiêng người, đang cùng một vị quan viên nói chuyện, hai người họ lại cực kì hợp ý, hoàn toàn không phát hiện ra Phúc Khang An đã đi tới bên cạnh.

Phúc Khang An khom người thi lễ: “Đệ tử chúc mừng sinh nhật lão sư.”

Hoa viên huyền ảo, Thôi Danh Đình như đang toàn tâm toàn ý nói chuyện cùng người bên cạnh, hoàn toàn không để ý đến thanh âm của Phúc Khang An, ngay cả đầu cũng không chuyển.

Cả hoa viên, nhìn như không ai để ý đến tình cảnh lúc này của Phúc Khang An, nhưng hần lại cảm giác được, sau lưng hần có bao nhiêu ánh mắt đang chuyên chú nhìn.

Hần vẫn như cũ xoay người thi lễ, nhẹ nhàng dâng lên hai thanh đao sắc bén đang lóe sáng cùng một đóa hoa màu đỏ. Nhưng, vẫn không ai thèm để ý.

Vương Cát Bảo luôn theo sau hần cũng không tìm được lộ ra vẻ mặt phẫn nộ, hai tay đưa lên hông, nhưng vì phát hiện mình không mang theo bội đao mà ôm nỗi hận nắm chặt tay thành quyền.

Thôi Vịnh Hà không dám tin nhìn chuyện đang xảy ra trước mắt.

Phụ thân vẫn còn cùng người ta nói chuyện, vừa nói vừa cười, nụ cười thật châm chọc.

Thôi gia vốn là vọng tộc đang xuống dốc, ý vào thanh danh của tổ tiên và một chức quan nhàn tản trong triều đình mới bảo trì được danh tiếng, cũng chỉ vì sau lễ đính hôn của Phó gia mới từng bước thăng chức, gia môn thịnh vượng, tương giao khắp nơi. Thôi Vịnh Hà nghĩ, khách quý nhất ngày hôm nay của phụ mẫu, chắc chắn phải là Phúc Khang An. Nhưng vậy mà, phụ thân lại có thể ăn cháo đá bát, sỉ nhục người đã mang lại vinh quang cho Thôi gia như thế.

Hai tay nàng run rẩy, không đành lòng mím chặt môi. Nàng không chịu nổi những gì đang phát sinh trước mắt, nhưng thế nào cũng không thể dời mắt đi được.

“Là người đó à, ngồi đi.” Được một thời gian, Thôi Danh Đình giống như mới phát hiện ra Phúc Khang An, thản nhiên nói một câu, sau đó tiếp tục nói chuyện phiếm với một vị quan viên khác, không thèm liếc mắt đến hần một cái.

Phúc Khang An chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng, ngồi xuống một chỗ còn trống gần đó. Xung quanh hắn là những quan viên, nếu là khi xưa, họ đã sớm trưng ra bộ mặt tươi cười chạy đến tiếp đón, nhưng hôm nay, không người nào đặt hắn trong mắt, tựa như hắn chưa từng tồn tại.

Vương Cát Bảo đã tức đến run cả người, mà Phúc Khang An, hắn chỉ lẳng lặng ngẩng đầu, xem kịch.

Trong gió trong mưa, trên sân khấu, nơi đâu cũng là màu đỏ, xiêm y màu đỏ, khăn voan màu đỏ, kiệu hoa màu đỏ, hỉ nhạc vang trời, một bên là không khí vui mừng, tiếng cười không dứt, một bên là tiếng khóc ai oán, thê lương.

Phúc Khang An một bên xem kịch, một bên bắt giắc cười giễu một tiếng, lơ đãng ngẩng đầu đảo mắt nhìn qua những người xung quanh, sau đó, trong mấy trăm người, hắn tìm được bóng hình xinh đẹp của nàng. Nàng vẫn như vậy, đôi mắt vẫn trong sáng tinh thuần, không dính chút bụi bẩn của chốn quan trường.

Bên cạnh hắn không có ai, một mình ngồi trong không khí náo nhiệt này, hắn là người thê lương nhất. Việc duy nhất hắn có thể làm chính là ngẩng đầu lên, chuyên tâm tiếp tục xem kịch.

Trên sân khấu là một màu đỏ tươi, hắn cảm thấy chói mắt, rồi cuộc trước mắt cũng mờ đi. Hắn nghe hỉ nhạc xung quanh, đám đông cười nói, lướt qua những con người vô tình, bắt gặp những ánh mắt lạnh khốc băng hàn, vui sướng khi người khác gặp họa, ác ý ngoan độc, càng đứng ngồi không yên. Nụ cười đang cố gắng duy trì cuối cùng cũng không duy trì được nữa, hắn nhanh tay cầm chén trà trên bàn lên, cố gắng muốn che đi biểu tình của mình, sự âm u trong ánh mắt của mình, sự phẫn hận, không cam lòng của mình.

“Vĩnh Hà, Phúc Tam gia đến, tại sao con còn ngồi đó bất động? Mau giúp mẫu thân tiếp đón đi!”

Thôi phu nhân rốt cục gọi lên một tiếng, tiếng gọi này đối với người của Thôi phủ đều vô cùng quen thuộc, trước kia, mỗi lần Phúc Khang An đến bái phỏng, bà đều vội vàng ân cần kêu gọi nữ nhi như vậy.

Nhưng hôm nay, nghe thấy âm thanh nhiệt tình đó, trong lòng Phúc Khang An bỗng nhiên xuất hiện một tia lạnh ý.

Hắn nhíu mày, chén trà trong tay vỡ vụn, mảnh vỡ cắt vào da, dòng máu đỏ tươi chảy xuống. Xung quanh liền tĩnh lặng ngay lập tức.

Thôi Vĩnh Hà cũng cảm thấy lạnh lẽo đến cực độ.

Tiếp đón?

Ra là vậy. Từ khi đính ước đến nay, cách thức tiếp đón của nàng đối với Phúc Khang An, không đánh thì cũng là mắng.

Mà hôm nay, mẫu thân lại muốn nàng trước mặt bao nhiêu người, trước mặt bách quan đương triều ‘tiếp đón’ hắn?

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua xung quanh, không biết từ khi nào, tiếng nói cười huyền ảo đã lắng xuống, đại đa số ánh mắt đều tập trung lên người nàng.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được, vì sao vị phụ thân thông minh của nàng lại gửi thiệp mời đến Phó phủ, vì sao Phó gia xuống dốc, Thôi phủ lại mời nhiều khách như vậy.

Mọi người, chẳng qua chỉ vì muốn xem diễn viên chính là nàng diễn như thế nào mà thôi.

Những người này đều là sĩ phu, những người này đều là quan viên trong triều, tất cả đều là thư nhân đã đọc đầy bụng sách Thánh Hiền.

Thôi Vĩnh Hà bật ra một tiếng cười mà người khác khó nghe được, nhẹ nhàng nâng tay cầm một chén trà, đem tàn trà hất đi, đổ đầy rượu vào đó, sau đó ngẩng đầu, uống hết sạch.

Chén rượu nóng bỏng vừa nuốt xuống, thân thể nàng đã nóng lên, đôi mắt bỗng trở nên sáng ngời, khuôn mặt dần trở nên đỏ ửng. Nàng hoàn toàn không ngượng ngùng đưa mắt quét qua xung quanh, phần lớn quan viên trong triều, uy thế hiển hách đều vì ánh mắt thanh lệ bức người của nàng mà cảm thấy bất an, vội vàng dời mắt.

Nàng không chần chờ, đứng dậy đi về phía Phúc Khang An.

Vô thanh vô tức, tất cả mọi người đều vô tình tránh ra tạo thành một con đường, ánh mắt đổ dồn vào hắn. Hoa viên huyền ảo lập tức trở nên tĩnh lặng, dù vở kịch trên sân khấu vẫn tiếp tục, nhưng giờ phút này không ai để ý đến nó. Vở diễn trước mặt họ bây giờ, so với vở diễn trên đài còn phần khích hơn gấp trăm lần.

Vương Cát Bảo không chút nghĩ ngợi, nghiêng người chắn trước mặt Phúc Khang An.

Nữ nhân này luôn bất kính với Tam gia, trước kia còn đánh chửi không ngừng, huống chi nay Phó gia đã gặp chuyện, làm sao nàng có thể bỏ qua cơ hội khiến Tam gia phải chịu nhục nhã?

“Cát Bảo, tránh ra.” Phúc Khang An nhẹ nhàng lên tiếng, nhưng tiếng quát lại mang theo một sự uy nghiêm không thể kháng cự.

Vương Cát Bảo không thể nề nà mà tránh ra, trừng mắt nhìn Thôi Vịnh Hà, ánh mắt tràn đầy vẻ uy hiếp.

Nhưng, Thôi Vịnh Hà cho dù có thấy được ánh mắt của hắn cũng không để ý tới, huống chi, nàng căn bản còn chưa từng nhìn về phía hắn.

Ánh mắt nàng chỉ hướng về Phúc Khang An, trong mắt nàng, cũng chỉ có Phúc Khang An.

Trên khuôn mặt Phúc Khang An đã không còn một nụ cười nào cả.

Nụ cười thản nhiên không hề thay đổi, tấm mặt nạ không gì phá nổi trước kia, nay lại không còn gì nữa.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Thôi Vịnh Hà.

Trong đôi mắt tối tăm của hắn, là vô vàn những điều muốn nói.

Nhưng trong đó không có phần nộ, không có nao núng, hắn không cười nữa, chỉ lẳng lặng nhìn vị thê tử tương lai nhiều năm như vậy chưa từng cho hắn một sắc mặt hòa hoãn.

“Vì sao lại không cẩn thận như vậy?”

Thanh âm ôn nhu chưa từng có vang lên, như một làn gió nhẹ thổi qua, xua tan đi không gian u ám.

Bàn tay nhẹ nhàng đưa lên lấy đi chén trà đã vỡ trong tay hắn, máu của hắn dính vào tay nàng, khiến nàng cảm thấy đau lòng không thôi.

Bên cạnh có không biết bao nhiêu ánh mắt bỗng trở nên kinh ngạc vô cùng, còn có một hai tiếng kinh hô, nhưng Thôi Vịnh Hà không nghe thấy, cũng không muốn nghe thấy.

Ánh mắt của nàng chưa từng rời khỏi Phúc Khang An, mặc kệ có bao nhiêu ánh mắt đang chiếu về phía nàng, nhưng đường ta ta đi, nàng tuyệt không thay đổi.

Nàng đứng gần hắn như vậy, cuối cùng cũng có thể tỉ mỉ ngắm nhìn hắn, trong lòng chưa bao giờ bình tĩnh như lúc này.

Dung mạo của hắn vẫn anh tuấn như thường, nhưng dường như đang phải chịu hết thảy những gánh nặng vô hình của trời đất. Ánh mắt hắn vẫn tinh anh như xưa, nhưng nàng không tìm ra được tia sáng sáng sủa trong ánh mắt ấy.

Không hề tươi cười, cũng không hề đau khổ, nhưng lại làm nàng cảm thấy vô cùng thê lương.

Là nàng nhìn nhầm sao? Vì sao nàng lại cảm thấy dưới lớp cảm bào, thân hắn đã gãy, cả người đã trở nên... tiêu tụy?

Xung quanh ngồi đầy y quan, hỉ nhạc truyền đến.

Quan lại mãn kinh hoa, tư nhân độc tiêu tụy. (“Trường An mũ lọng rành rành, riêng mình tiêu tụy gánh phân đầy vơi.” Trích bài Mộng Lí Bạch – Lại Quảng Nam dịch)

Một cảm giác đau đớn tràn ra trong tim, nhưng không biết tại sao, nàng muốn khóc, nửa tiếng nước mắt cũng không thể phát ra.

Hắn không nên như vậy, không nên như vậy.

Hắn trời sinh là thiên chi kiêu tử, hắn vốn phải là người chói mắt nhất trong vạn người.

Hắn nên là người lần đầu tiên nàng gặp, bạch mã ngân an, phong nghi như thần, đoạt đi tất cả những tia sáng trong thiên địa, làm ánh mặt trời cũng chỉ chiếu sáng làm nền cho hắn.

Nàng không thể tha thứ cho việc ánh mắt hắn xuất hiện những tia ảm đạm, người tiều tụy là hắn, người đau lòng là nàng. Người chịu nhục là hắn, người phần nộ cũng là nàng.

Không biết xung quanh đang có bao nhiêu ánh mắt dừng lại trên người nàng, lẳng lặng chờ đợi vở kịch này hạ màn, hoa viên bỗng nhiên trở nên yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió tiếng mưa cùng xướng từ mềm mại bay bổng trong không trung: “ Nhân tình ấm lạnh do thiên tạo, ai thay đổi hắn nửa phần hào...”

Nhân tình ấm lạnh do thiên tạo, ai thay đổi hắn nửa phần hào.

Nàng đọc lại câu nói này một lần trong lòng, nhẹ nhàng mỉm cười, toàn bộ thế giới vì nụ cười này mà trở nên sáng lạn. Gió thu lạnh lẽo, cứ như vậy bị nụ cười sáng ngời xua tan.

Thôi Vịnh Hà không coi ai ra gì cầm lấy bầu rượu, rót đầy vào chiếc chén mình vừa dùng vẫn đang cầm trong tay, dùng hai tay đưa lên trước mặt Phúc Khang An.

“ Trời vào thu, trà đã lạnh, không cần uống nữa.” Nàng nói với hắn rồi ngẩng đầu, lạnh lùng liếc nhìn những quan viên đứng xung quanh, đôi mắt trong veo ánh lên tia nhìn sắc bén, “ Chẳng nên uống một chén rượu nóng thì hơn, cũng nên quên hết những gì xảy ra hôm nay, quên cả những tiểu nhân gian ác ti bỉ, tặc đồ gian nịnh.”

Phúc Khang An đã dự đoán nàng sẽ không gây chuyện, nhưng vạn lần không nghĩ tới, trước mặt nhiều người như vậy, nàng lại bộc lộ tài năng ăn nói của mình, toàn thân không tự chủ được hơi chấn động, so với Thôi Vịnh Hà, hắn còn cảm nhận rõ hơn địch ý phát ra từ vô số người đứng xung quanh.

Địch ý đáng sợ khiến người ta lạnh tới tận xương cốt ấy, hắn hiểu rõ hơn bất cứ người nào.

Cho dù là trên chiến trường, một người độc đối ngàn vạn nhân mã, cũng không khiến hắn cảm thấy nguy hiểm như bây giờ.

Nữ nhân điên cuồng này, dám tùy tiện gây xích mích với quan lớn triều đình như vậy. Ngay cả Tế Tướng đương triều, quan nhất phẩm cũng không dám làm loại chuyện ngu xuẩn đó, vậy mà nàng lại to gan lớn mật, làm mọi thứ để bảo vệ hắn.

Phần nộ mãnh liệt khiến ánh mắt hắn như có thể bắn ra lửa, không khắc chế được cơ thể run run.

Lần đầu tiên, Phúc Khang An nhìn Thôi Vịnh Hà bằng ánh mắt hung hăng tức giận.

Nàng rốt cục có biết nàng đang làm gì không?

Địch ý đáng sợ xung quanh, ánh mắt phần nộ của nam tử trước mắt, nhưng Thôi Vịnh Hà, nàng lại thần nhiên, kiêu ngạo mỉm cười.

Khoảnh khắc nàng cười, Phúc Khang An có thể cảm nhận được một cảm giác quyết tuyệt chưa từng có.

Nàng cười tự tin, kiêu ngạo, bình tĩnh, kiên quyết, cũng cười như bao người, nhưng xinh đẹp đến cực điểm.

Phúc Khang An nén giận nhìn chằm chằm cũng không khiến nàng cảm thấy nửa điểm bất an, vẫn cười tươi sáng lạn như trước, ánh mắt trong sáng chiếu rọi toàn thiên địa, xua tan đi sự âm u hắc ám. Hai tay nàng vẫn cầm chén rượu đưa lên, yên tĩnh chờ đợi, như thể nàng có thể vì hắn mà tiếp tục chờ đợi thêm một ngàn năm, không thay đổi, không hối hận, không oán trách.

Phúc Khang An kinh ngạc nhìn nàng, nhìn dung nhan xinh đẹp, nụ cười dịu dàng ảm áp, ánh mắt kiên định của nàng, dần dần, trong cơ thể hắn có một ngọn lửa bốc lên, nhưng không phải vì phần nộ.

Hắn từ từ nâng tay, chậm rãi vươn tới, cuối cùng liền chạm vào đôi tay đang cầm chén rượu giữa không trung, đột nhiên cảm thấy, hắn chắc chắn sẽ không hề hối hận.

Một khắc khi chạm vào tay nàng, hắn không kìm nén được liền run lên, sự ảm áp từ ngón tay truyền thẳng tới lồng ngực.

Thôi Vĩnh Hà không hề cử động, hai tay vẫn vững vàng như cũ, không một giọt rượu nào bắn ra, chỉ có ánh mắt kiên định trong suốt bỗng nhiên hơi bối rối, không biết cố ý hay vô tình rời đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Phúc Khang An nữa.

Chỉ một chén rượu nho nhỏ này, Phúc Khang An lại phải dùng toàn bộ tâm lực, toàn bộ sinh mệnh mới có thể tiếp lấy.

Chén rượu vì được Thôi Vĩnh Hà cầm trong tay nên trở nên ấm áp, hần đưa lên môi, cảm giác nóng bỏng của rượu theo cổ họng, truyền xuống tận đáy lòng.

Sau đó, Phúc Khang An đứng dậy, nhìn về phía Thôi Danh Đình mặt mày xanh mét đang ngơ ngác nhìn hần, bình tĩnh mà cao quý tươi cười thì lễ, động tác tiêu sái thông dong.

“ Thôi lão sư, đệ tử còn có việc quan trọng phải làm, xin cáo từ trước.”

Thôi Danh Đình đã sớm bị hành động của Thôi Vĩnh Hà dọa sợ đến mức toàn thân lạnh buốt, hận không thể đuổi Phúc Khang An đi cho xong việc: “ Được, người đi đi.”

Ánh mắt thâm sâu của Phúc Khang An liếc nhìn Thôi Vĩnh Hà một cái, sau đó mới mỉm cười, xoay người đi vào màn mưa vô tận.

Vương Cát Bảo đang ngơ ngẩn nhìn Thôi Vĩnh Hà, bỗng nhiên ôm quyền cúi người thi lễ, nhanh chóng bước theo chủ nhân ra ngoài.

Đôi mắt sáng trong của Thôi Vĩnh Hà vẫn nhìn theo thân ảnh ngọc thụ lâm phong của Phúc Khang An cho đến khi hần bước ra khỏi hoa viên, một lúc sau, nàng mới xoay người, thản nhiên đối diện với những ánh mắt mang đầy địch ý.

“ Vĩnh Hà!” Thôi phu nhân cuối cùng không chịu nổi không khí ngột ngạt hiện tại, run run lên tiếng.

Thôi Vĩnh Hà nhìn về phía mẫu thân, khuôn mặt không hề biến sắc: “ Nam nữ thụ thụ bất thân, nơi nơi đều là khách lạ, nữ nhi xin cáo lui.”

Nàng cũng không đợi Thôi phu nhân đáp lại, nhanh chóng bước về phía con đường dẫn về Hà Tâm Lâu, thân ảnh mờ đi trong mưa gió.

6. Chương 6: Chương 6

Phúc Khang An bại trận hồi kinh, nhận thánh chỉ trừng phạt, phải ở nhà cảnh tỉnh, vì vậy lần mừng thọ này của Thôi gia, để tránh rêu rao, hần không dùng một đoàn binh mã hoành tráng mà chỉ ngồi một chiếc kiệu nhỏ mà đến.

Hần vừa bước ra khỏi Thôi phủ, kiệu lập tức được đưa đến trước mặt.

Phúc Khang An ngẩng đầu nhìn vào màn mưa, khoát tay: “ Ta muốn đi một mình, các người về trước đi.”

Kiệu phu đáp một tiếng, Vương Cát Bảo không nhịn được nói: “ Tam gia, bên ngoài đang mưa.”

“ Không sao, so với đấu đá quyền lực trong triều, chút mưa gió này đã là gì, còn có thể thuận tiện thanh tỉnh hơn một chút.”

“ Tam gia!”

“ Người cũng đừng đi theo.” Tùy ý lắc tay, Phúc Khang An lững thững bước vào trong màn mưa nặng hạt.

Vương Cát Bảo nhìn cơn mưa đang có dấu hiệu to dần, nhíu mày, không chút nghĩ ngợi định chạy theo.

Chợt, một bàn tay nhỏ nhắn giữ chặt vạt áo hần lại: “ Đừng đi.”

Vương Cát Bảo quay đầu, không biết Vận Nhu đã đứng cạnh hần từ khi nào.

“ Vì sao?” Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, hắn đã thấy một thân ảnh xinh đẹp bước ra từ phủ môn, vội vàng chạy xuống bậc thang, căn bản không nhìn về phía hai người bọn họ, cứ thế chạy thẳng về phía trước.

Vận Nhu cười cười, kêu lên một tiếng: “ Tiểu thư.”

Thôi Vinh Hà giật mình quay người, ánh mắt kiên nghị không hề dao động: “ Vận Nhu, không được ngăn cản ta.”

Vận Nhu nhẹ nhàng đưa cho nàng một chiếc ô: “ Tiểu thư, chuyện nên làm, ta ngăn cản người làm gì?”

Thôi Vinh Hà sững sốt, sau đó lập tức vui vẻ cười với Vận Nhu một cái, một tay nhận cái ô, cũng không mở ra luôn để có thể chạy tiếp, tay kia nhắc tà váy dài, cấp tốc đuổi theo Phúc Khang An.

Vận Nhu không hề nề nà nói với theo: “ Tiểu thư, đừng chạy nhanh quá, nhớ kỹ phải bảo trì phong phạm thực nữ.” Đáng tiếc, không biết là do gió thu quá lớn hay Thôi Vinh Hà không nghe thấy, hoặc có nghe thấy nhưng không thêm để ý tới, nàng ngay cả đầu cũng không quay lại, bước chân càng nhanh hơn.

Vận Nhu than thở lắc đầu: “ Ai, thật vất vả mới có một lần chinh tề trước mặt Phúc Tam gia, cuối cùng lại biến thành bộ dạng chật vật thế này.”

“ Này, Vận Nhu cô nương...” Vương Cát Bảo đứng một bên, chậm chạp hoài nghi lên tiếng.

Vận Nhu cười hỏi: “ Chuyện gì? Có phải muốn mắng tiểu thư nhà ta không biết tốt xấu, cực kì lỗ mãng, vô lễ thích gây náo loạn?”

Mặt Vương Cát Bảo đỏ bừng, cười gượng vài tiếng, nói không ra lời, một lúc lâu sau mới như bỗng nhớ ra chuyện gì, kêu lên một tiếng: “ Không được, ta còn phải đuổi theo Tam gia.”

“ Làm sao vậy?”

“ Mưa càng ngày càng lớn, Thôi tiểu thư chỉ có một cái ô, vậy sao được, ta phải chạy theo đưa cho Tam gia...” Vương Cát Bảo vừa nói vừa chuẩn bị hành động, đột nhiên thấy cả người mất tự nhiên, cẩn thận giương mắt nhìn lên, hóa ra là Vận Nhu bình thường vẫn luôn dịu dàng đang lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Không biết vì sao, Vương Cát Bảo ngay cả tác chiến trên sa trường cũng không e ngại lại bị ánh mắt hung dữ của Vận Nhu làm cho chột dạ, ấp úng hỏi: “ Cô nương, có gì không đúng sao?”

Vận Nhu nhún mày cười khổ, thở dài một tiếng: “ Ai, ta thật sự chưa từng gặp qua người nào ngu ngốc hơn người.”

Mưa mùa thu luôn mang theo một chút lạnh lẽo, gió mùa thu luôn tạo nên cho không gian một cảm giác hiu quạnh.

Phúc Khang An đi bộ chậm rãi trong màn mưa, không hề quan tâm đến việc quần áo đang dần bị ướt đầm.

Hắn chỉ mới hồi kinh nửa tháng mà thôi, trong nửa tháng đó, cam khổ chua xót hắn đều đã chịu đủ, khiến hắn như già đi thêm mười tuổi.

Vô luận đi đâu ở đâu, hắn trước giờ luôn tự cho rằng bản thân là chúng tinh phủng nguyệt, bạn bè tri giao khắp nơi, nay lại hoàn toàn quay lưng trở mặt. Phó phủ trước kia mỗi ngày đều chật ních mệnh quan triều đình đến bái kiến, nay lại lạnh lẽo, thê lương đến cực điểm; những quan viên năm đó từng chịu ân nghĩa của Phó gia, thường xuyên dâng môn, miệng nói cả đời không quên ân đức của họ, nay lại chẳng những không hề dâng môn, mà còn vội vàng muốn chiếm đoạt quyền quý của Phó gia, hoang mang rối loạn viết tấu chương buộc tội Phó gia với đủ các loại tội danh, nộp lên triều đình. Họ đều cho thấy thái độ rõ ràng, lập trường vững vàng, cô lập Phó gia đang trong cơn hoạn nạn, đau khổ chống đỡ, liên tục phải chịu giày vò.

(chúng tinh phủng nguyệt: trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, là cái rốn của vũ trụ)

Hắn tinh tường hiểu được rằng mình không được hoan nghênh, vì thế luôn tận lực không ra khỏi phủ, khi nhận được bái thiếp của Thôi phủ cũng chỉ định đến ứng phó tạm thời một chút, không ngờ Thôi Danh

Đình lại khôn khéo như thế, đã nhanh chóng tìm được chỗ dựa mới, hơn nữa còn đặc biệt dùng lễ trọng để hạ bầy hắn, chỉ tiếc là, ông ta đã quên không tính đến nữ nhi của mình.

Phúc Khang An nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, một tiếng thở dài bất lực và lo lắng. Ngẩng đầu nhìn những giọt mưa lạnh lẽo rơi xuống người, hắn không thể áp chế được sự lo lắng và lạnh lẽo trong lòng mình.

Một chén rượu của nàng mang theo hơi ấm, đã hoàn toàn làm trái tim lạnh như băng của hắn tan chảy.

Cơn mưa bỗng nhiên ngừng lại, nhưng tiếng gió vang lên bên tai vẫn chưa dứt, trong đó dường như còn mang theo tiếng chuông nhẹ nhàng. Nhưng Phúc Khang An không quay đầu lại nhìn, vẫn tiếp tục đi về phía trước, hắn đang nhớ đến hình ảnh nàng cầm chén rượu đưa lên giữa không trung, ngừng định bất động, dường như ngàn năm cũng sẽ không thay đổi.

Nhìn thấy nàng đến gần, trong một khắc đó, hắn vô lo vô giận, vô kinh vô ngại.

Hắn chưa từng có chút bất an nào, trong lòng biết rõ, cho dù người trong thiên hạ đều đã bỏ đá xuống giếng, họa đơn vô chí, nhưng nàng, tuyệt đối là ngoại lệ.

Vì thế mới ra lệnh cho Vương Cát Bảo lui xuống, vì thế mới thân nhiên đối diện với nàng, vì thế mới không thể duy trì được nụ cười trước ánh mắt sáng ngời của nàng.

Nhưng, hắn vạn lần không thể ngờ, biểu hiện của nàng lại lớn mật như thế, quyết tuyệt như thế, thậm chí còn không chừa cho chính mình một đường lui.

Hắn muốn bảo vệ nàng, rất muốn bảo vệ nàng, nhưng chưa khi nào, hắn lại cảm thấy mình bất lực như thế.

Thật đau, hắn nghĩ. Gió thu thổi qua, khiến hô hấp của hắn có chút khó khăn.

Phúc Khang An hít sâu một hơi, cố gắng áp chế đau khổ trong lòng, thấp giọng hạ lệnh: “Cát Bảo, đừng đi theo ta, ta muốn yên lặng một chút.” Vừa nói, hắn vừa tiếp tục đi.

Mưa gió đầy trời, vậy mà không giọt mưa nào bắn vào người hắn. Tiếng chuông dễ nghe và tiếng bước chân như muốn đuổi theo vẫn tiếp tục vang lên.

“Cát Bảo.” Phúc Khang An có chút tức giận quát lên một tiếng, quay đầu lại nhìn, sau đó, cả người hắn chững lại tại chỗ.

Trong cơn mưa, Thôi Vĩnh Hà cầm trong tay chiếc ô màu xanh, cố gắng che mưa che gió cho hắn. Mà chính nàng, vì cố gắng che chở cho hắn mà cả người bị mưa làm ướt, nhưng vẫn nở nụ cười rạng rỡ như ánh sáng ban mai.

Phúc Khang An cả đời sẽ không thể quên, trong ngày mưa ấy, nàng là người đã đem ánh sáng đến cho hắn. Mỉm cười với hắn khi hắn bị làm nhục, vì hắn mà nổi giận với quan viên triều đình, đôi tay trắng nõn mềm mại nâng chén rượu nóng ấm kia, vẫn cố gắng che mưa cho hắn, vì hắn mà mở ô, ngăn cản gió thu lạnh lẽo, dùng thân thể mềm mại như vậy, vì hắn mà chống đỡ địch ý từ chốn quan trường, cuồng phong bạo vũ.

“Nàng...” Phúc Khang An bật lên một chữ, sau đó, tất cả những lời muốn nói còn lại đều hóa thành sự ngạc nhiên. Hắn muốn trách cứ, muốn phẫn nộ, muốn quan tâm đến nàng, nhưng kết quả là, những lời nói đó, khi ra khỏi miệng đều không còn ý nghĩa.

Vô thanh vô tức, đưa tay lên cầm lấy chiếc ô trong tay nàng, vô thanh vô tức, bước chân tiến đến gần nàng, hai tay nắm chặt, một chiếc ô nhỏ, che mưa che gió cho cả hai người.

Kinh thành phồn hoa náo nhiệt hơn xa những thành trấn bình thường khác, đại thọ sáu mươi của Hoàng Thượng đang tới gần, toàn bộ kinh thành sớm đã vui vẻ, giăng đầy hỉ hoa và đèn lồng, dù trời đang mưa, người đến người đi trên đường cũng không ít.

Một nam một nữ, dám giữa thanh thiên bạch nhật cầm tay nhau sóng vai mà đi, thu hút rất nhiều ánh mắt của người đi đường, tiếng nghị luận ngạc nhiên vang lên không dứt.

Nhưng hắn và nàng, lại hoàn toàn không biết.

Mưa gió đầy trời, những người đi đường, hỉ nhạc sâu bi, đều là chuyện của thế giới khác.

Hắn và nàng, tự tạo cho mình một mảnh trời đất riêng, rời xa phong vân chốn quan trường, thế sự hung hiểm nhân gian, sâu trong lòng cảm thấy thật sự yên tĩnh.

Mưa chưa dứt, hai người cùng nhau im lặng, lắng lắng sóng vai dưới chiếc ô.

Bất tri bất giác, mỗi một bước chân đều trở nên vô cùng hài hòa. Tiếng mưa rơi bên tai, bùn đất bắn tung tóe dưới chân sớm đã khiến vạt áo hai người trở nên ướt đầm, nửa người lộ ra bên ngoài, mặc cho gió mưa tàn sát bừa bãi.

Nhưng, trong tim lại yên tĩnh đến cực điểm.

Thôi Vịnh Hà không nói lời nào, chỉ lặng lẽ rúc vào lòng hắn, cùng hắn đi từng bước từng bước. Vô luận phía trước có bao nhiêu con đường lầy lội, bao nhiêu mưa gió, nàng cũng sẽ không dừng bước, cũng sẽ không để hắn phải bước đi một mình.

Phúc Khang An cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm ô che đi mưa gió đầy trời, muốn mang đến cho nữ nhân bên cạnh một chút ấm áp. Lẫn trong tiếng mưa, tiếng chuông nhỏ vang lên không dứt, thanh âm thanh thúy dễ chịu.

Không gian ấm áp và yên tĩnh, xuân phong phát liễu, khiến lòng hắn mềm mại nhẹ nhàng.

Phúc Khang An đột nhiên có một loại khát vọng, chỉ mong khoảnh khắc này có thể trở nên vĩnh hằng, chỉ mong con đường trước mắt không bao giờ có điểm dừng, cứ như vậy để họ làm bạn đồng hành, sóng vai bên nhau cả đời, cùng nhau ngăn trở mưa gió. Mặc kệ chuyện gì xảy ra, nếu có thể cùng nhau sóng vai như vậy một lần nữa, chuyện gì cũng không còn có thể khiến hắn e ngại.

Nhưng, con đường không thể dài hơn, ngược lại còn có cảm giác ngắn hơn nhiều so với khi trước.

Đứng trước đại môn Phó phủ, hai chân Phúc Khang An không muốn di chuyển, chỉ ngẩn nhìn đôi mắt chứa đầy ý cười của Thôi Vịnh Hà, vẫn cảm thấy, từ ngữ nào cũng đều không có ý nghĩa.

Thôi Vịnh Hà cười nhợt nhạt, cầm lấy chiếc ô trong tay hắn: “ Vào đi thôi.” Nói rồi, nàng xoay người cầm ô bước đi, một bước, hai bước, quay đầu lại nhìn, thấy Phúc Khang An vẫn đang bất động tại chỗ, không nhìn được liền bật cười nhẹ nhàng.

Chiếc chuông nhỏ đeo bên hông nàng cũng theo tiếng cười đó mà vang lên, đinh linh linh, đinh linh linh, tiếng chuông trong trẻo dễ nghe vang lên khắp trời.

Nàng đứng trong mưa, thân thể mảnh mai bừng sáng.

Phúc Khang An bỗng nhiên đi nhanh về phía trước, đến bên cạnh Thôi Vịnh Hà, duỗi tay ra, lại đem chiếc ô trong tay nàng đoạt mất: “ Ta đưa nàng về nhé?”

“ Đưa ta về?” Thôi Vịnh Hà mở to mắt nhìn hắn, lại nhìn đại môn Phó phủ.

Nàng tự mình đuổi theo, một đường đưa hắn về, hắn lại muốn mặc kệ mưa gió đầy trời, đưa nàng về.

Nhưng, nàng không cười, cũng không chối từ, cứ như vậy không một tiếng động xoay người, tự nhiên như đang đi dạo cùng hắn, quay lại con đường vừa rồi họ mới đi qua.

Theo mỗi bước chân, tiếng chuông vang lên không dứt, hòa cùng tiếng mưa tạo thành một bản nhạc hay hơn bất cứ thứ gì.

Hắn và nàng, dường như đều đang chuyên tâm lắng nghe tiếng chuông, vẫn duy trì sự im lặng. Chỉ là, về mặt của hắn, dịu dàng như nước mùa xuân, còn đôi mắt của nàng, mang theo ý cười nồng đậm.

Con đường trở về dường như lại càng ngắn, cơ hồ mới chỉ trong nháy mắt, đại môn Thôi phủ đã hiện ra trước mắt.

Vì thế, Phúc Khang An và Thôi Vịnh Hà đứng trước Thôi phủ, giống như có chút không thể tin được, trái tim đập loạn nhịp, ai cũng không động đậy.

Vận Nhu luôn đứng chờ trước cửa, thấy hai người quay về liền mỉm cười chào đón: “ Làm sao vậy, Tam gia lại trở lại rồi?”

“ Cát Bảo?”

“ Hắn ở trong này đứng ngồi không yên, ta đã đuổi hắn về rồi.”

Phúc Khang An gật đầu, lui về sau vài bước, nói với Thôi Vịnh Hà: “ Ta về đây.”

Thôi Vịnh Hà mỉm cười, nhìn hắn xoay người đi vào trong làn mưa bụi mênh mông.

“ Tiểu thư, hai người vừa rồi...” Vận Nhu gấp gấp kéo nàng hỏi thăm tình hình cụ thể.

Thôi Vịnh Hà quay lại nhìn Vận Nhu, bỗng nhiên đột ngột quay lưng, chạy thẳng về phía Phúc Khang An.

Vận Nhu không giữ được nàng, mắt thấy nàng lại vọt vào mưa gió, nhin không được nâng cao thanh âm: “ Tiểu thư!”

Thôi Vịnh Hà đã bỏ nhào vào lòng Phúc Khang An, ngoái đầu nhìn lại cười tươi rói.

Khuôn mặt nàng dính đầy nước mưa, nhưng lại nở một nụ cười vô cùng đắc ý và khoái hoạt.

Phúc Khang An nghe được một tiếng “tiểu thư” truyền đến từ phía sau, còn chưa kịp quay đầu đã thấy một thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại chạy đến, kinh ngạc giang tay ôm lấy: “ Nàng!”

Thôi Vịnh Hà đầy ý cười: “ Ta từ nhỏ đã là người biết điều, hiểu rõ có qua có lại mới toại lòng nhau, chàng đưa ta về, đương nhiên ta cũng phải đưa chàng về.”

“ Đừng làm loạn.” Phúc Khang An trầm giọng mắng nhỏ, nhưng trong mắt tràn đầy sự vui mừng.

“ Làm loạn?” Thôi Vịnh Hà nhướn mày, giả vờ phụng phịu nhìn hắn, vẻ mặt vô tội đáng yêu làm lòng hắn mềm nhũn.

Phúc Khang An không thể dời ánh mắt của mình khỏi nàng.

Hắn đành lắc đầu: “ Thật tùy hứng!” Thanh âm nghe qua như bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại vui mừng thật sâu.

Vận Nhu kinh ngạc nhìn đôi nam nữ đang dần đi xa, nhin không được gọi với theo: “ Tiểu thư, người đi đâu thế?”

Thôi Vịnh Hà quay đầu xua tay cười: “ Ta đưa chàng trở về.”

“ Đưa hắn trở về?” Vận Nhu mở to hai mắt, cười khổ.

Nàng đưa hắn trở về, sau đó hắn đưa nàng trở về, hiện tại nàng lại muốn đưa hắn trở về, vòng luẩn quẩn này khi nào mới kết thúc đây?

Thôi Vịnh Hà mặc kệ Vận Nhu có đang oán thăm hay không, chỉ một mực muốn làm bạn đồng hành cùng Phúc Khang An.

Không biết vì sao, nàng bỗng nhiên cảm thấy rất muốn cười, vì thế liền bật cười.

Tiếng cười thanh thúy hòa cùng tiếng chuông, vọng xa trong làn mưa lớn.

Nàng vừa cười, vừa sôi nổi bước nhanh hơn, thậm chí còn nhảy vào những vũng nước làm bọt nước văng khắp nơi, khiến hai người toàn thân đều dính đầy bùn đất.

Phúc Khang An lúc đầu còn cười khổ, nhưng khi nghe được tiếng cười vui mừng của nàng cũng không nhin được cảm thấy vui vẻ. Hắn nhìn nàng làm loạn chỉ khẽ lắc đầu, cẩn thận không ngừng di chuyển chiếc ô trong tay, muốn che mưa cho nàng. Chiếc ô bé nhỏ không thể che chắn cho cả hai người, nhưng lúc này, cho dù toàn thân có ướt đầm, Phúc Khang An cũng thật sự không thể che giấu được tâm tình vui mừng.

Điều đáng buồn duy nhất là, đường đi càng ngày càng ngắn.

Khi một lần nữa đứng trước đại môn Phó phủ, Phúc Khang An không nhịn được thở dài một hơi, đồng thời, bên tai cũng nghe thấy một tiếng thở dài thật mạnh. Hắn nghiêng đầu nhìn, bắt gặp Thôi Vĩnh Hà cũng đang ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt có sự chờ mong vô tận.

Phúc Khang An ngẩng đầu nhìn mưa gió phía trước, quay đầu nhìn đại môn Phó phủ, lại cúi đầu nhìn quần áo đang ướt đầm, dính bẩn trên người mình, nhịn không được cười nhẹ một tiếng: “ Nàng phải về rồi?”

“ Vâng.” Thôi Vĩnh Hà nhẹ nhàng đáp lại, hai mắt mở to, trong tròng nhìn Phúc Khang An.

Phúc Khang An vội ho một tiếng: “ Nàng là một vị tiểu thư.”

Trong mắt Thôi Vĩnh Hà hiện lên ý cười, tiếp tục gật đầu.

Phúc Khang An hắng giọng, tiếp tục nói: “ Tiểu thư không nên một mình xuất môn hành tẩu.”

Ý cười trong mắt Thôi Vĩnh Hà càng sâu: “ Cho nên...”

“ Cho nên...” Phúc Khang An trịnh trọng tuyên bố, “ Ta vẫn nên đưa nàng về thôi.”

Nói xong, hắn nghiêm trang nhìn Thôi Vĩnh Hà, Thôi Vĩnh Hà cũng im lặng nhìn hắn.

Ngay sau đó, hai người cùng nhau bật cười.

Tiếng cười của họ cùng nhau vang lên, xua tan đi không khí se lạnh trời thu, đánh tan mưa gió đầy trời, vang vọng khắp các ngõ đường ngõ xóm.

Người đi đường đều kinh ngạc nhìn qua, trong lòng nghĩ, vị Tam gia mặc cẩm bào và vị tiểu thư xinh đẹp đang cười kìa, không biết có phải mắc bệnh rồi hay không.

Hộ vệ đang đứng trước đại môn Phó phủ cũng sợ đến mức mặt không còn chút máu, chẳng lẽ Tam gia nhà họ chịu đả kích quá lớn, thần kinh trở nên không bình thường rồi?

Nhưng Phúc Khang An và Thôi Vĩnh Hà hoàn toàn không phát giác ra những tiếng than nhỏ sợ hãi cùng những ánh mắt kì dị xung quanh, vẫn nhìn nhau cười lớn, phiền muộn trong lòng cứ thế theo gió bay đi, tan thành mây khói, trong lòng bỗng cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Vận Nhu đứng chờ trước đại môn Phó phủ cũng đã lâu, bị gió thổi lạnh buốt cả người, nhịn không được thầm oán không dứt.

Nàng nhìn thấy một đôi nam nữ cùng đi chung dưới một chiếc ô màu xanh, tiếng cười hòa cùng tiếng chuông dần tiến lại, hít sâu một hơi, tiến lên hai bước, nhưng ngẫm lại lại thấy rất phá hoại không khí nên bèn lui về, chỉ đứng từ xa trừng mắt nhìn Thôi Vĩnh Hà, dùng sức ho khan một tiếng.

Phúc Khang An có chút tiếc nuối, cúi đầu nhìn Thôi Vĩnh Hà: “ Xem ra nàng không cần đưa ta về nữa rồi.”

Thôi Vĩnh Hà làm một biểu tình bất đắc dĩ, vẻ mặt thập phần đáng yêu.

Phúc Khang An hít sâu một hơi, một lúc sau mới lưu luyến dời ánh mắt đi, xoay người rời khỏi.

Thôi Vĩnh Hà đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng của hắn, bỗng nhiên kêu lên một tiếng, lại nhấc chân đuổi theo.

Vận Nhu cắn răng, phần nộ kêu lên một tiếng: “ Tiểu thư!”

Phúc Khang An quay đầu nhìn về phía nàng.

Thôi Vĩnh Hà chỉ mặc vài món xiêm y đơn giản, vì đã ướt đầm nên đều dính chặt lên người, làm lộ ra dáng người mềm mại thướt tha. Nhưng nàng không thèm để ý, chỉ mỉm cười đưa chiếc ô của mình cho Phúc Khang An, thấp giọng nói: “ Quan trường nhiều phong vân, từ nay về sau chàng phải cẩn thận.”

Thanh âm mềm mại truyền thẳng vào tim khiến ánh mắt Phúc Khang An tràn ngập sự ôn nhu, ngưng định nhìn Thôi Vĩnh Hà, khó thể dời mắt.

Dường như đã là vận mệnh, Thôi Vĩnh Hà trước mặt Phúc Khang vẫn luôn lấy dáng vẻ không xinh đẹp cho lắm để xuất hiện, quần áo của nàng bẩn đầy bùn đất, son phấn đã bị mưa xối trôi, mái tóc tán loạn tung bay, duy chỉ có chiếc ô là vô cùng ổn định. Mà nàng vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, gò má khoe môi đều cười, ngay cả sâu trong đôi mắt, cũng tràn ngập ý cười ôn nhu.

Phúc Khang An, cả đời này chưa từng gặp qua nữ nhân nào xinh đẹp đến vậy, khiến hắn phải khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không thể quên.

Thật lâu sau, hắn chậm chạp đưa tay tiếp nhận chiếc ô trong tay nàng, bàn tay nàng vì dính mưa mà có chút lạnh lẽo. Tay hắn run lên, rất có một loại xúc động muốn nắm chặt đôi tay ấy, dùng toàn bộ tâm linh của mình để ủ ấm.

“Nàng về đi.” Phúc Khang An vui vẻ nhưng không muốn lộ ra trước mặt nàng, chỉ nói một câu đơn giản.

Thôi Vĩnh Hà cười khẽ lắc đầu, động tác nhu hòa, xinh đẹp và kiên tuyệt: “Ta nhìn chàng đi.”

Phúc Khang An im lặng nhìn thật sâu vào mắt nàng, cuối cùng chậm rãi xoay người, chạy thẳng vào màn mưa. Chiếc ô màu xanh lay động trong mưa, tiếng cười của Thôi Vĩnh Hà cùng tiếng chuông thanh thúy vẫn còn vang vọng.

7. Chương 7

Thôi Vĩnh Hà đứng ở chỗ cũ, lẳng lặng nhìn theo thân ảnh đang dần đi xa của Phúc Khang An.

Tuy độc hành trong mưa, nhưng cuối cùng nàng cũng không nhìn thấy cảm giác thê lương và cô tịch của hắn trong bữa tiệc rượu vừa rồi nữa, bóng dáng mỏng lung kia, dường như còn mang theo một niềm vui vô tận. Mưa vẫn rơi, gió vẫn thổi, hơi nước đọng lại trên mi mắt nàng, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi niềm vừa ngọt ngào lại mang chút đắng chát, thật lặng lẽ, từng giọt nước mắt hòa cùng nước mưa chảy xuống trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

“Tiểu thư, người đừng đứng ngẩn người nữa.” Vận Nhu nhanh chân kéo Thôi Vĩnh Hà đang ngơ ngác đứng trong mưa vào đại môn, “Lão gia và phu nhân đã hỏi người ở đâu hơn mười lần, hại ta cũng bị mắng hơn mười lần rồi.”

Thôi Vĩnh Hà yên lặng không đáp, cũng không định đi tìm họ, nàng vòng ra cửa sau, chọn đường vòng đi về Hà Tâm Lâu.

Nhưng còn chưa đến cửa hoa viên, vợ chồng Thôi Danh Đình đã biết tin, đứng đợi nàng ở đó từ lúc nào.

Đương nhiên, Thôi Vĩnh Hà cũng không chờ mong một sự hoan nghênh nhiệt tình, bước chân chậm lại, thân nhiên chào hỏi: “Phụ thân, mẫu thân.”

“Được, được lắm, con còn biết chúng ta là cha mẹ cơ đấy!” Sắc mặt Thôi Danh Đình xanh mét, hung hăng nhìn chằm chằm nữ nhi duy nhất của mình.

Thôi phu nhân giẫm chân nói lớn: “Vĩnh Hà, hôm nay con làm sao vậy, trước kia, mỗi lần Phúc Khang An đến nhà chúng ta, con không đánh chính là mừng, vậy mà hôm nay, chẳng những ôn tồn mời hắn rượu, còn không hề để ý đến lễ nghi của một tiểu thư khuê các, một mình đuổi theo hắn ra khỏi phủ, thể diện của Thôi gia còn đâu?”

“Trước kia con và Phúc Khang An đúng là có chút không hợp, nhưng hôm nay là ngày mừng thọ của phụ thân, con sao có thể gây chuyện được, nếu con thật sự làm như vậy, lúc đó thể diện mới không còn.” Thôi Vĩnh Hà bình đến tướng chặn, trấn định như thường.

“Vĩnh Hà!” Thôi Danh Đình quát lên một tiếng chói tai, “Ta vất vả lắm mới có thể cầu động được Gia Thân Vương, đổi lại chỉ có một yêu cầu duy nhất, chính là khiến Phúc Khang An phải chịu nhục trước mặt triều thần và hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Phó gia. Khách hôm nay đều là vì nể mặt Gia Thân Vương mà

đến, con chẳng những cố ý đối nghịch với ta, thậm chí còn nói những lời đả kích với tất cả quan viên, con muốn Thôi gia phải cùng Phó gia vạn kiếp bất phục sao?”

Thôi Danh Đình đã nói rõ, Thôi Vịnh Hà cũng không có ý định kiểm chế phần nộ trong lòng nữa.

“Phụ thân, con không biết Gia Thân Vương có thù hận gì với Phúc Khang An mà muốn mang nhục nhã đến cho chàng, nhưng Thôi gia chúng ta, đều do Phó gia chiếu ứng mới có được địa vị ngày hôm nay, không cần cha chịu chung hoạn nạn với Phó gia, nhưng làm sao có thể vì họ gặp hoạn nạn mà bỏ đá xuống giếng, lấy chuyện bán đứng họ làm vinh dự? Phụ thân, người nói nữ nhi của người đã đánh mất thể diện trước mặt triều thần, nhưng, người lấy oán trả ơn như vậy, nữ nhi của người về sao làm sao còn mặt mũi làm người?”

“Làm người? Làm người thì nên hiếu thuận với cha mẹ, tuân thủ theo lễ pháp mới đúng!” Thôi Danh Đình dùng ngữ khí dọa nạt, tức giận đến mức mặt đỏ bừng, “Không nghe lời cha mẹ chính là bất hiếu, tự tiện đuổi theo nam tử khác chính là bất trinh, nữ tử bất trinh bất hiếu, con còn có mặt mũi nói lý lẽ làm người?”

Thôi Vịnh Hà không chút nhân nhượng nhìn thẳng vào Thôi Danh Đình: “Nay Thánh Thượng sắp thoái vị, phụ thân vội vàng tỏ vẻ trung thành với hoàng tử, đó là bất trung; Thôi gia là người Hán, phụ thân lại lấy việc được trở thành người Mãn làm vinh dự, đó là bất hiếu; Thôi gia được Phó gia giúp đỡ, vậy mà khi Phó gia gặp nguy, Thôi gia liền khoanh tay đứng nhìn, đó là bất nhân; vì ham muốn mà độc ác, thậm chí còn không từ thủ đoạn bỏ đá xuống giếng, làm người khác phải chịu nhục nhã, đó là bất nghĩa. Bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, phụ thân, người có tư cách gì trách cứ con?”

Thôi phu nhân vừa tức vừa vội giơ tay lên định đánh Thôi Vịnh Hà: “Con điên rồi, dám nói ra những lời bất hiếu như vậy!”

Thôi Vịnh Hà ngẩng đầu lên, trong đôi mắt xinh đẹp lóe lên lệ quang, nhưng sắc mặt không hề có nửa điểm hối hận và e ngại.

Thôi phu nhân xưa nay vẫn biết nữ nhi của mình quật cường, nhìn ánh mắt kiên quyết của nàng lúc này, bàn tay đang giơ lên giữa không trung lại không thể đánh xuống được.

Sắc mặt Thôi Danh Đình trắng bệch, hữu khí vô lực cười cười: “Con chỉ biết nói nhân nghĩa đạo đức của con, nhưng con cũng biết, tại chốn quan trường, căn bản nhân nghĩa là thứ không đáng nói. Quan hệ giữa Thôi gia và Phó gia không bình thường, nếu Phó gia gặp chuyện, Thôi gia sẽ cùng phải chịu, muốn thoát thân, muốn giữ mạng, chỉ có một con đường này mà thôi. Hoàng Thượng sớm sẽ thiện vị, Gia Thân Vương là người có khả năng trở thành tân quân nhất, ta chỉ còn cách đi nhờ cậy hắn, cầu hắn nhận lấy lòng trung thành của ta. Bởi quan hệ giữa Thôi gia và Phó gia quá thân cận, nếu không thể tàn nhẫn cho Gia Thân Vương thấy được thái độ của ta, hắn sẽ không tin tưởng, không chấp nhận giúp đỡ. Con còn nhỏ, căn bản không hiểu được quan trường là nơi như thế nào. Ta chỉ hy vọng gia đình ta có thể bình an sống sót, vì thế, ta không thể không hi sinh Phúc Khang An.”

“Nhưng...” Thôi Vịnh Hà tiến lên vài bước, bộc trực nói, “Mặc kệ là nguyên nhân gì, chúng ta cũng không thể làm ra loại chuyện ti bỉ như vậy được! Phụ thân, người từng dạy con sách Thánh Hiền, đạo lý làm người, không vì uy vũ sở khuất, không vì phú quý sở dâm, tất cả đều là người dạy con. Mà người, người đã quên rồi sao?”

Bình tĩnh lắc đầu, thần sắc Thôi Danh Đình có chút bi thương: “Vịnh Hà, những gì trong sách Thánh Hiền chỉ là thứ viết trên giấy, nhớ cũng được, lúc này lấy ra nói cũng được, nhưng tuyệt đối, tuyệt đối không thể làm theo. Nếu không sẽ không có người bội phục con, cho rằng con chỉ biết mang đến đại họa, còn bị người thông minh cho rằng mình ngốc mà chê cười. Vịnh Hà, con đừng có ngốc.”

Thôi Vịnh Hà lắc đầu rồi lại lắc đầu, cố gắng giữ cho nước mắt không chảy xuống, kiên quyết không có cách nào thay đổi: “Cho dù tất cả mọi người đều không tin tưởng đạo lý trong sách, cho dù tất cả mọi người đều cho rằng con là một đứa ngốc, những chữ ngày đó phụ thân dạy con sẽ không bao giờ phai đi được. Vô luận thế nào, con sẽ không thay đổi nguyên tắc của bản thân, chốn quan trường dơ bẩn vô tình, chí ít, con phải giữ cho bản thân được sạch sẽ.”

“Còn dám nói những lời bất hiếu!” Thôi Danh Đình đột nhiên nâng tay, vừa nặng vừa ngoan độc tát một cái lên mặt Thôi Vịnh Hà.

Thôi Vịnh Hà không thể đứng vững, lão đảo lúi ra sau vài bước rồi ngã xuống một đám lá, biểu tình dần trở nên hờ hững: “Cảm ơn phụ thân đã giáo huấn.” Sau đó, nàng không hề nhìn đến mẫu thân mang thân sắc lo lắng và phụ thân sắc mặt phức tạp đang đứng đó, chậm rãi đứng dậy, quay đầu không nhanh không chậm đi thẳng về Hà Tâm Lâu.

“Tam gia!” Vương Cát Bảo hưng phấn một đường chạy đến tiền viện, nhưng ở đó không chỉ có Phúc Khang An mà còn có cả Phó Hằng và Phó phu nhân.

Phó Hằng hai mươi bảy năm làm quyền tướng khó có khi rảnh rỗi ngồi ở nhà như hôm nay, thấy vậy liền thông dong cười hỏi: “Chuyện gì, xem người mừng giống hệt hầu tử.” (Hầu tử: ý chỉ Tôn Ngộ Không lúc mới sinh ra từ tảng đá)

Thanh âm của Vương Cát Bảo lộ ra sự phấn chấn: “Đại nhân, có người muốn mời Tam gia ngày mai cùng đi xem diễn ở Tứ Hỉ Ban.”

Trong quá khứ, Phó phủ mỗi ngày đều không ngừng có người bái phỏng, vợ chồng Phó Hằng và Phúc Khang An mỗi ngày đều nhận được cả chục thiệp mời, vì điều này mà đau cả đầu.

Nhưng, Phúc Khang An đã hồi kinh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên có người chủ động mời hấn.

Ngay cả Phó Hằng cũng có chút động dung: “Vị đại nhân ấy?”

Vương Cát Bảo cười cười nhìn Phúc Khang An: “Là Thôi tiểu thư của Thôi phủ nhờ nha hoàn Vận Nhu của nàng mang lời nhắn đến.”

Phúc Khang An “a” một tiếng, kích động bật dậy từ trên ghế, bỗng ý thức được việc bản thân thất thố, ngưỡng ngáp ngồi trở lại. Trong lòng hấn không bình tĩnh được, bên tai dường như lại vang lên tiếng cười của Thôi Vịnh Hà trong mưa ngày hôm đó. Từ ngày đính hôn đến giờ, đây là lần đầu tiên Thôi Vịnh Hà chủ động mời hấn. Trước kia, con đường làm quan của hấn rộng mở, nàng quật cường không chịu lễ ngộ, không nhận lễ vật hấn mang đến, không chịu cho hấn một chút sắc mặt tốt nào. Mà này, khi hấn nghèo túng thế lương, nàng lại vẫn như thế, quật cường bảo vệ cho hấn, giúp đỡ hấn, làm bạn với hấn.

“Là nàng sao?” Phó Hằng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Những năm gần đây, các người luôn nói Thôi tiểu thư vô lễ thế này, không biết phân biệt thế nọ, ai ngờ, một phen đại nạn ập đến, lòng người lộ rõ, sĩ phu cả triều, người đọc sách, lại không có hiệp khí bằng một tiểu nữ tử như nàng.”

Phó phu nhân nhìn về phía con trai đang nóng ruột, phát hiện cả người hấn bừng sáng, tâm tình buồn bực cũng trở nên vui mừng: “Vịnh Hà là một nữ tử có tâm, biết gần đây Phó phủ vắng vẻ, con tất buồn rầu, thế lương, vì thế liền chủ động mời con đi.”

“Phu nhân, đứa con dâu này, nàng thật sự chọn đúng rồi.” Trong giọng nói của Phó Hằng khó giấu được sự sung sướng.

“Đương nhiên.” Phó phu nhân vui vẻ cười, “Ánh mắt của ta, sao có thể nhìn lầm.”

Nhìn mây đen bỗng nhiên kéo đến đầy trời, tất cả mọi người đều hiểu, lại một trận mưa to lại chuẩn bị ập xuống.

Phúc Khang An cười khổ lắc đầu, dường như ông trời cũng muốn đối nghịch với hấn. Lần đầu tiên chính thức tỏ lòng với Thôi Vịnh Hà, phong cảnh xung quanh cũng là mưa to như vậy.

Nhưng Thôi Vịnh Hà đang cười. Vì phải tránh phụ mẫu, nàng không trang điểm trịnh trọng, chỉ mặc một bộ váy tố sắc, nhưng lại khiến nàng càng trở nên thanh lệ hệt một đóa hoa sen trong nắng sớm.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt, nàng vừa chạy như bay vừa quay đầu gọi: “Mau mau mau, nhân lúc trời chưa mưa, chúng ta chạy đến Tứ Hỉ Ban trước.”

Phúc Khang An nhìn mây đen trên trời, trong lòng yên lặng phỏng đoán cơn mưa này hẳn sẽ lớn lắm, đang muốn gọi Thôi Vĩnh Hà lại đã thấy nàng chạy đi thật xa, vừa chạy vừa cười nói vọng lại: “ Mau tới đây, xem ai tới trước!”

Tiếng cười của nàng thanh thúy sang sảng, không kiêng nể gì thể hiện niềm vui của nàng, hoàn toàn không để ý đến lễ pháp.

Nhiều năm như vậy, lá gan làm loạn của nàng vẫn lớn như xưa.

Từ lễ thọ yến của Thôi Danh Đình, từ khi nàng dâng rượu hấn, đắc tội bao nhiêu quan viên triều đình, nụ cười của nàng vẫn sáng lạn mà xinh đẹp như thế. Mặc kệ mưa gió thế nào, nàng cũng chỉ tươi cười, không hề hối hận về những gì mình đã làm vì hấn.

Trong lòng Phúc Khang An chỉ còn sự vui mừng, không tìm lòng được đáp lại một tiếng, nhanh như gió đuổi theo.

Cả đời này, hấn cũng chỉ nguyện làm bạn với nàng, thay nàng chắn mưa chắn gió.

“ Vì sao không cho chúng ta vào?” Phía sau là mưa to đầy trời, phía trước là lão bản rạp hát cười ngăn lại, Thôi Vĩnh Hà cực kì mất hứng.

Lão bản của rạp hát cúi thấp người, cẩn thận nói: “ Công tử, tiểu thư, hôm nay tất cả ghế ngồi đều đã bị một vị quý nhân đặt hết. Hai vị tại sao không đi đến Tam Khánh Ban, Cùng Xuân Ban, hay là Xuân Đài Ban thử xem?”

Thôi Vĩnh Hà chỉ vào màn mưa: “ Người định để ta đi kiểu gì?”

Lão bản cười gượng một tiếng, không dám tiếp lời.

Phúc Khang An đứng bên cạnh mở miệng: “ Lão bản, người để cho chúng ta vào đi. Chúng ta sẽ chỉ ngồi trong góc, tuyệt không gây ồn ã cho các người.”

Lão bản này cũng là người có mắt, thấy nam tử trước mặt một thân tôn quý nên không dám đắc tội: “ Hai vị hãy bỏ qua cho tiểu nhân, bên trong là đại quan triều đình, nếu quấy nhiễu hấn xem diễn, tính mạng tiểu nhân sẽ không còn đâu.”

“ Chuyện gì vậy, cãi nhau?” Một tiếng quát hỏi vang lên từ bên trong, một tên thị vệ đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phúc Khang An, ngăn ra, sau đó bỗng nhiên nói lớn, “ Đại nhân, là Phúc Tam gia.”

“ Phúc Tam gia? Khó được khách quý, mau mời vào mau mời vào.” Bên trong vọng ra thanh âm nhiệt tình kêu gọi.

Phúc Khang An hơi nhíu mày.

Trong rạp hát đang diễn vở kịch “Tam Anh chiến Lữ Bố”, các diễn viên đều tinh thần vui vẻ, ra sức diễn xuất. Cả một rạp hát to như vậy lại chỉ có hai mươi người, thản nhiên ngồi, cũng chỉ có hai người.

Thanh âm vừa rồi kêu gọi mời Phúc Khang An vào vô cùng nhiệt tình, nhưng khi Phúc Khang An và Thôi Vĩnh Hà bước vào, hai người ngồi ở vị trí trung tâm chẳng những không đứng lên mà thậm chí vẫn còn nhìn thẳng lên sân khấu, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Thôi Vĩnh Hà trong vài ngày gần đây đã cảm nhận được sâu sắc sự vô tình trong chốn quan trường hiểm ác, dường như lập tức hiểu ra vấn đề. Nàng không chút nghĩ ngợi, trước mặt mọi người giữ chặt tay Phúc Khang An: “ Chúng ta đi thôi.”

“ Gặp nhau chính là có duyên, Tam gia vội vã rồi đi làm gì?” Theo tiếng cười ha ha, một vị đang ngồi đứng dậy quay đầu lại.

Người này tầm tuổi trung niên, thân hình hơi béo, đội chiếc mũ mới tinh, viên thủy tinh trên mũ rạn vỡ lóe sáng, mặc áo choàng bát măng ngũ trảo, áo khoác bạch hạc. Người nào có chút hiểu biết về quy tắc quan gia đều sẽ nhìn ra đây chính là đại quan nhất phẩm trong triều, tuy nụ cười trên mặt lão thập phần hiền lành, không hiểu sao lại khiến Thôi Vĩnh Hà cảm thấy chán ghét cực độ.

Sắc mặt của Phúc Khang An cũng không tốt, cúi người thi lễ: “ Bái kiến Cùng Tể Tướng.”

Thôi Vĩnh Hà hít sâu một hơi. Người này đúng là Cùng Khôn, một trong những người được Hoàng Đế sủng ái nhất trong triều. Lão là Tể Tướng, chức vị tương đương với Phó Hằng, cấp quan cao hơn Phúc Khang An. Mà người có thể thân nhiên ngồi xem diễn cùng lão kia, cuối cùng là nhân vật nào?

“ Đến đây đến đây, Phúc Tam gia, ta giới thiệu với người, đây là quản gia phủ Gia Thân Vương, Ô Nhân Thái.” Cùng Khôn thân thiết kéo cổ tay Phúc Khang An, dẫn hắn đến gần Ô Nhân Thái.

Ô Nhân Thái ngồi tại chỗ vẫn chưa đứng dậy, thậm chí mắt còn không đặt lên người Phúc Khang An: “ Nô tài thỉnh an Phúc Tam gia.”

Thôi Vĩnh Hà nhướn mày, sự khó hiểu và phẫn nộ xuất hiện trong đôi mắt xinh đẹp của nàng.

Theo quy tắc của người Mãn, hạ nhân trong phủ đều là nô tài cấp dưới, ngay cả quan gia có quyền trong tay cũng vẫn là hạ nhân, tại sao có thể khiến Tể Tướng đương triều phải bồi xem diễn? Làm sao có thể vô lễ như thế?

Nhưng, Phúc Khang An lại hiểu.

Thoạt nhìn, người tiếp theo tiếp nhận vị trí Hoàng Đế sẽ là Gia Thân Vương không thể nghi ngờ, nếu không sẽ không lấy được sự sủng ái của Cùng Khôn như thế, cũng sẽ không khiến lão phải cố gắng lấy lòng một quản gia.

Ô Nhân Thái tuy chức vị chỉ là quản gia, nhưng thật ra lại là nhũ huynh của Gia Thân Vương, chẳng khác nào người thân cận nhất, tiền đồ trong tương lai không cần bàn đến.

Cũng bởi vậy, mặc dù thân phận hiện tại của Ô Nhân Thái thấp, nhưng địa vị lại cực cao, là đối tượng mà cả triều đình phải nịnh bợ, vì thế mới khiến Cùng Khôn phải đến lấy lòng, bất chấp thân phận Tể Tướng tự mình bồi y xem diễn.

Chỉ là, tốt xấu gì lão cũng là đại tướng quân đương triều, hai thân phận chênh lệch, sao có thể vô lý như thế. Gia Thân Vương cũng thật sự mười phần oán hận Phúc Khang An, vì thế không chỉ có các triều thần bỏ mặc Phó gia chạy đi cầu vinh, mà ngay cả gia nô trong Vương phủ cũng hận không thể khiến hắn phải chịu nhục nhã.

Từ nhỏ hắn đã là ngọc quý kim tôn, thiên chi kiêu tử, sự suy sụp một tháng qua khó khăn lắm mới có thể ổn định được, nhưng nếu muốn hắn chịu đựng thêm bất kỳ sự vũ nhục nào nữa, đó tuyệt đối là giày vò.

Đối với xuất thân từ Tể Tướng phủ của hắn mà nói, sự cao quý và kiêu ngạo đã thấm vào mỗi một tấc da, mỗi một giọt máu. Cho dù bất hạnh chết, hắn cũng không cam lòng chịu nhục. Chỉ tiếc, phía sau hắn, không chỉ có tính mạng của hắn, mà còn có an nguy của toàn Phó gia, tính mạng của bao nhiêu nha hoàn gia nô, bao nhiêu tướng lĩnh được Phó gia đề bạt. Điều này khiến hắn không thể không nắm chặt hai tay thành quyền, toàn lực kiềm chế lửa giận trong lòng.

“ Không quấy rầy nhã hứng của hai vị, cáo từ.” Phúc Khang An khó khăn lắm mới có thể miễn cưỡng nói ra được một câu, mà điều này hắn khổ sở nhất là, Thôi Vĩnh Hà vẫn đang đứng bên cạnh hắn, xem hết trò hề này của hắn, nhìn hắn chịu khuất phục. Lòng hắn bị lửa giận thiêu thành tro tàn, sắc mặt trắng bệch như người chết.

Cùng Khôn vẫn cầm tay hắn, tuy cười nhưng lại đầy lãnh ý, nhìn Phúc Khang An đang cố gắng tự kiềm chế nhưng không thể hoàn toàn che giấu được sự đau khổ lại càng cười thân thiết, thanh âm vô cùng hiền lành, trong mắt lại tràn ngập ác ý: “ Làm gì mà khách khí như vậy, đến đây, mau ngồi xuống, muốn xem gì thì cứ bảo họ.”

Ô Nhân Thái vô cùng đắc ý thêm vào: “ Đúng vậy, Phúc Tam gia, ngài đại giá quang lâm, nô tài ngày thường sẽ không có phúc phận này đâu. Phúc Tam gia, ngài muốn xem diễn gì, à, không bằng xem ‘Bạch Môn Lâu’ đi. Lữ Bố tự cho rằng mình vũ dũng vô song, đáng tiếc lại bị chính sự kiên cường của mình làm hại, trước khi chết, cho dù có ôm chân Tào Tháo cầu xin cũng vô dụng, ngài nói xem... Á!”

Thôi Vĩnh Hà thấy ý mỉa mai trong câu nói của Ô Nhân Thái ngày càng rõ ràng, không biết có bao nhiêu khó nghe, lửa giận đang lên, cắn bản không hề nghĩ ngợi, tiến lên hai bước, vung tay tát một cái thật mạnh

lên mặt Ô Nhân Thái.

Ô Nhân Thái chưa từng phòng bị, bị đánh ngã thẳng xuống khỏi ghế, không khỏi cảm thấy kinh hãi và giận dữ, đau đớn hết lớn: “ Người...”

Thôi Vĩnh Hà căn bản không đợi hắn nói xong, tay trái lại vung lên, một cái tát thứ hai đánh xuống, đồng thời đá ra một cước làm đổ ghế dựa, Ô Nhân Thái lập tức ngã ngồi xuống đất.

Một chuỗi động tác mau lẹ vô cùng, trong nháy mắt, tất cả đều đã kết thúc.

Cùng Không chỉ kịp sợ hãi kêu lên một tiếng, đám hộ vệ xung quanh liền xông lên hai bước. Phúc Khang An cũng khiếp sợ như vậy, nhưng hắn mau chóng định thần, dùng tốc độ nhanh nhất kéo Thôi Vĩnh Hà ra sau lưng để bảo vệ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thôi Vĩnh Hà tràn đầy giận dữ, ra sức tránh khỏi sự bảo hộ của Phúc Khang An, chỉ vào mặt Ô Nhân Thái mà mắng: “ Người nghĩ người là ai, dám ngồi nói chuyện với Phúc Tam gia? Nô tài đi ra từ phủ Vương gia đều là những kẻ không biết quy củ như vậy sao?”

Ô Nhân Thái hiển nhiên đã bị hai cái tát bất thành linh này làm cho sững sốt, ngay cả việc gọi người cũng quên, chỉ có thể một tay ôm mặt, một tay chỉ vào Thôi Vĩnh Hà: “ Người...” Sự kích động và hoảng sợ khiến y không thể nói nên lời.

Thật ra Cùng Khôn có mang theo hộ vệ, nhưng lão đã tinh tường nhận ra biểu tình đột nhiên trở nên lạnh lùng và khí thế đáng sợ của Phúc Khang An. Uy thế này chỉ duy có vị tướng lĩnh trải qua trăm trận chiến mới có thể tạo ra, khiến lão sợ đến mức hít sâu một hơi, lặng lẽ ra hiệu cho hộ vệ phía sau tản đi.

Thôi Vĩnh Hà hừ một tiếng, tức giận còn chưa xả hết, hoàn toàn không chút thực nữ đưa chân lên, đá vào người Ô Nhân Thái một cái nữa.

Ô Nhân Thái kêu lên một tiếng, ngã lui về phía sau, chật vật lấp bắp mắng: “ Lớn mặt...”

“ Ta lớn mặt thì người cũng lớn mặt! Tổ chế của Đại Thanh thế nào, cho phép người dám ngồi trước mặt Phúc Tam gia mà nói chuyện như vậy sao? Được thì người đi tìm chủ tử của người cáo trạng đi, ta là nữ nhi của đại học sĩ đương triều, là thê tử tương lai của đại tướng quân Phúc Khang An, đánh một nô tài như người, chút khả năng đó ta vẫn có. Gia Thân Vương cứ việc tìm ta vẫn tội, ta cũng muốn hỏi Gia Thân Vương một chút, thân là hoàng tử, ngày thường hắn trị phủ thế nào, dạy dỗ nô tài thế nào.”

Lời mắng mỏ phần nộ của Thôi Vĩnh Hà như mưa rền gió dữ, khiến Ô Nhân Thái vừa tức vừa vội mà không thể phản bác được câu nào.

Quy củ phép tắc của Mãn Thanh từ khi lập quốc đến nay vẫn luôn vô cùng nghiêm khắc. Vương hầu công tử phạm vào quốc pháp tất sẽ bị lôi ra pháp trường, nô tài hạ nhân khi gặp tướng lĩnh quan viên đều phải quỳ xuống bái hạ, ngoan ngoãn làm đúng bốn phận của một nô tài.

Đây là phép tắc căn bản của Mãn Thanh, tuyệt đối không thể sửa đổi.

Chẳng qua, đến người gác cổng của Tể Tướng phủ còn là quan thất phẩm, huống chi y còn lai nhũ huynh của quân chủ tương lai, cho dù là hoàng thân quốc thích triều Mãn Thanh cũng không dám thách thức chủ tử của y trước mặt nhiều người như vậy. Y cây thế đã lâu, nhưng vạn lần chưa từng nghĩ đến việc sẽ bị một nữ tử dạy dỗ, lên tiếng phản bác: “ Ta là người thuộc Chính Hoàng Kỳ, cho dù có làm trái quốc pháp thì cũng không đến lượt người hỏi đến.”

Thôi Vĩnh Hà cười lạnh một tiếng: “ Bất kỳ nhất thể, đây là nguyên tắc mà Thái tổ Hoàng Đế đã từng tuyên bố. Người là nô tài thuộc Chính Hoàng Kỳ, Phó gia là người đứng đầu Tương Hoàng Kỳ, Chính Hoàng Kỳ quản chế bất lực, mặc cho nô tài là người làm cản trước mặt bề trên, ta thân là phu nhân tương lai của Tương Hoàng Kỳ chủ, thay Chính Hoàng Kỳ quản giáo người thì có gì sai, người còn dám lên tiếng tranh luận?”

Nàng rõ ràng chỉ là một nữ nhân, nhưng khí thế khi nổi giận dùng dằng lại dọa cho Ô Nhân Thái sợ hết hồn, hoang mang hô to về phía Phúc Khang An: “ Phúc Tam gia, ngài...”

Nhưng, một câu đang thốt ra dở lại bỗng nhiên không nói được nữa. Phúc Khang An từ khi bại trận hồi kinh, phải chịu đủ loại mắng mỏ chỉ trích mà vẫn duy trì tư thái nhường nhịn, ngay cả khóe mắt cũng không nhìn về phía y.

Ánh mắt của hắn vẫn gắt gao nhìn theo Thôi Vĩnh Hà, trong mắt là tình cảm khắc sâu, ngay cả biểu tình trên khuôn mặt cũng trở nên nhu hòa đặc biệt.

Không có kinh hoàng, không có trách cứ, càng không có tức giận, hắn cứ như vậy chuyên tâm ngắm nhìn Thôi Vĩnh Hà, nhìn nhất cử nhất động của nàng, nhìn mỗi một tiếng nói, một cái nhấc tay của nàng. Trên khuôn mặt của hắn lúc này, chỉ có sự tín nhiệm và dựa dẫm.

Hắn luôn luôn nhường nhịn, nhẫn nại, chịu đựng, Thôi Vĩnh Hà lại thay hắn lên tiếng, hoàn toàn đánh vỡ vỏ bọc bình tĩnh mà hắn đã tạo nên.

Cứ như vô luận nàng làm gì, hắn đều toàn tâm tin tưởng, toàn tâm duy trì, toàn ý ủng hộ. Hắn thần nhiên đứng nguyên chỗ cũ, tản mát một loại khí thế vô hình, áp chế tất cả những kẻ có khả năng làm tổn thương đến Thôi Vĩnh Hà.

Ô nhu và sắc bén, thâm tình và khí phách, hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng toát ra từ thân thể Phúc Khang An, chỉ cần nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể làm hắn dao động.

Ô Nhân Thái hít một ngụm khí lạnh, biết chuyện ngày hôm nay khó có thể tốt được nữa rồi.

Y nhìn về phía Cùng Khôn, thầy sắc mặt của Cùng Khôn cũng có chút trắng bệch.

Bốn phía đều là thủ vệ của Cùng phủ, nhưng Ô Nhân Thái lại cảm giác được, bản thân vô lực thế nào trước uy áp của nữ tử trước mặt.

Chuyện này nếu xé to ra, vô luận y có được sủng ái thế nào, Phúc Khang An nghèo túng thế nào, kẻ chịu trận cũng nhất định là y.

Thân là một nô tài lại vô lễ với Tương Hoàng Kỳ chủ, đây không phải chuyện quốc pháp Đại Thanh có khả năng dễ dàng tha thứ, nếu nữ nhân này dốc hết sức kiên trì truy cứu, cho dù là Gia Thân Vương, chỉ sợ cũng không giữ được cho y cái mạng nhỏ này.

Mồ hôi lạnh đã thấm đẫm xiêm y của y. Ô Nhân Thái cắn răng quỳ xuống, không ngừng dập đầu với Phúc Khang An: “ Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, Phúc Tam gia tha mạng!”

Thôi Vĩnh Hà thấy Ô Nhân Thái cuối cùng cũng chịu khuất phục, phần hận trong lòng chưa lắng xuống, lại quay đầu trừng mắt nhìn Cùng Khôn.

Cùng Khôn là Tể Tướng của một quốc gia, nhưng bị nữ tử này trừng một hồi cũng thấy chột dạ, không tự giác lui về phía sau vài bước.

Thôi Vĩnh Hà cười lạnh một tiếng nữa: “ Cùng đại nhân, ngài lui về phía sau làm gì, ngài đường đường là Tể Tướng, ta chỉ là một nữ tử nhỏ bé, nào có thể can phạm vương pháp, mạo phạm đến ngài. Chỉ là ta có chút không rõ, ngài là Tể Tướng lại ngồi cùng một tên gia nô, không biết đã đem lễ chế Đại Thanh đặt ở chỗ nào.”

Cùng Khôn cười gượng một tiếng: “ Tiểu thư không biết rồi, ta và Ô Nhân Thái là bạn cũ, cho nên...”

“ Cho nên...” Thôi Vĩnh Hà cười cười, đôi mắt sắc bén như dao, “ Cùng đại nhân thân là Tể Tướng, cư nhiên còn nhớ đến bạn cũ, thật làm người ta khâm phục. Nhưng nếu bàn về tư nghị, mặc y phục thường ngày thì không sao, nhưng nay ngài lại đang mặc quan bào, đại diện cho thân phận Tể Tướng đương triều, ngài làm việc như vậy, rõ ràng là vũ nhục quân vương, không thềm đem vương pháp lễ chế để vào trong mắt, không biết đây là đạo lý gì, Cùng đại nhân?”

Cùng Khôn cho dù đứng trên kim điện, bị quan viên đối địch tra hỏi cũng không quẫn bách như bây giờ, nữ tử này không hề biết nặng nhẹ, lời nói lại hoàn toàn có lý khiến lão và Ô Nhân Thái khó có thể phản bác. Mồ hôi lạnh từng giọt chảy xuống từ trên trán lão, lão miễn cưỡng nở một nụ cười gượng: “ Đa tạ tiểu thư nhắc nhở, bản quan quả đúng đã làm loạn lễ chế, ngày mai vào triều sẽ thỉnh tội với Hoàng Thượng.”

Thôi Vịnh Hà nhún vai, coi như đã nói xong, quay đầu thản nhiên cắt ngang vở diễn trên sân khấu, nói với đám diễn viên đang ngơ ngác: “ Diễn tiếp đi, chỉ là, ta không thích xem vở này, ta muốn xem vở ‘Đêm khuya thăm vấn’. Ta thật muốn biết, tiểu nhân khi vũ nhục bề trên cuối cùng sẽ có kết cục gì.”

Vẻ mặt nén giận cùng sự lạnh lùng của Thôi Vịnh Hà toát lên một vẻ uy nghiêm không nói được thành lời, diễn viên trên sân khấu sợ tới mức vàng vang dạ dạ liên tục, nhanh chóng chạy xuống khỏi sân khấu thay trang phục.

Ô Nhân Thái và Cùng Khôn liếc nhau một cái, trong lòng có cảm giác đứng ngồi không yên.

Thôi Vịnh Hà không thèm để ý nữa, đưa tay kéo Phúc Khang An ngồi xuống, hồn nhiên như đang ở nơi không người, nói: “ Chúng ta cùng nhau xem diễn đi, không thể để người ngoài làm hỏng nhã hứng của ta được.”

Phúc Khang An không nói một lời, ngồi xuống bên cạnh Thôi Vịnh Hà, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

Chỉ hấn mới có thể biết, bàn tay của nàng lạnh lẽo, không thể kiềm chế được liên tục run run.

Đó không phải sợ hãi, mà là tức giận. Hấn bị vũ nhục, vì thế nàng phần nộ đến mức toàn thân phát run, tức giận đến mức bàn tay trở nên lạnh lẽo. Cho đến bây giờ, sự ấm áp vẫn chưa thể hồi phục.

Hết thấy, chẳng qua là vì hấn bị người ta lạnh nhạt chế nhạo, nàng lại liễu lĩnh, đắc tội cùng một lúc với quyền tướng đương triều và tâm phúc của quân chủ tương lai.

Hấn theo bản năng nắm chặt tay nàng, muốn nói gì đó, bên tai lại truyền đến giọng nói khô khốc của Cùng Khôn: “ Hai vị chậm rãi xem kịch, chúng ta đi trước.”

Phúc Khang An vốn không thèm để ý, lại không vì nguyên nhân gì mà quay đầu, đám người Ô Nhân Thái và Cùng Khôn đã đi đến cửa rạp hạp, không có ý tốt nhìn hấn.

Toàn thân Phúc Khang An đột nhiên hơi chấn động, ánh mắt ngoan độc của Ô Nhân Thái và biểu tình âm lãnh của Cùng Khôn, hấn nhìn thấy rất rõ. Lòng hấn lập tức trùng xuống, một kẻ là quyền tướng đương triều, một kẻ là tâm phúc của tân quân, vô luận họ muốn đối phó với ai, đều ít nhất sẽ có mấy chục cách người người ta vạn kiếp bất phục, mà Thôi Vịnh Hà, vừa rồi nàng đã hoàn toàn đắc tội họ.

Trên sân khấu, vở kịch mới đã bắt đầu, nhưng dù có hay đến mấy cũng không thể hấp dẫn được sự chú ý của Phúc Khang An, lòng hấn đang không ngừng cồn cào, tối sầm như đang sống trong địa ngục.

“ Vì sao họ lại đối xử với chàng như vậy?” Ánh mắt của Thôi Vịnh Hà vẫn hướng lên sân khấu, nhưng thực ra cái gì cũng không thấy được, sự phần nộ mãnh liệt vẫn chưa bình ổn lại.

“ Gia Thân Vương luôn không thích ta, mà Cùng Khôn, trước kia đã từng có một lần ta nói hấn là quốc tặc lộ quỷ trước mặt Hoàng Thượng, hấn vẫn luôn ghi hận ta trong lòng.” Giọng nói của Phúc Khang An có chút chua xót, “ Thật ra, nàng không cần vì ta mà...”

Còn chưa nói hết câu, Phúc Khang An đã kinh ngạc nhìn giọt nước mắt đang từ từ chảy xuống trên khuôn mặt nàng.

Thôi Vịnh Hà đột nhiên quay đầu nhìn hấn: “ Vì sao? Vì sao họ lại phải đối xử như vậy với chàng? Vì sao chàng lại phải chịu đựng sự nhục nhã này? Vì sao?” Nước mắt chảy xuống không ngừng, một nữ tử quật cường như nàng, cho dù phải chịu tất cả ủy khuất cũng không chịu yếu thế, nhưng lúc này đây, lại vì hấn phải chịu nhục nhã mà phần nộ và đau lòng.

Phúc Khang An kích động, đột nhiên đưa tay ôm chặt nàng vào lòng, cố gắng sưởi ấm cho thân thể run rẩy của nàng, chỉ có thể lẩm bẩm: “ Ta xin lỗi, Vịnh Hà, xin lỗi...”

Nước mắt của Thôi Vịnh Hà không thể khống chế được mà rơi xuống, làm ướt đầm bả vai Phúc Khang An.

“ Người nên xin lỗi là ta, ta biết thật ra ta không giúp gì được cho chàng cả, ta sẽ khiến chàng phải chịu phiền toái. Nhưng... nhưng ta không có cách nào khống chế được. Ta biết, phải chịu sự nhục nhã như vậy, chàng còn khổ sở hơn so với chết, mà ta, thà chết cũng không muốn nhìn thấy chàng như vậy. Vô luận thế nào, ta cũng không thể chịu được, không thể nhìn chàng bị tiểu nhân vũ nhục mà coi như không biết, ta không thể chịu được, cũng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho họ!”

Thôi Vĩnh Hà đưa tay lên ôm lấy Phúc Khang An, nàng ôm rất chặt, giống như muốn xác định rằng hấn thật sự tồn tại, sẽ không bị thương tổn, sẽ không bị cướp đi, giống như muốn cố gắng dùng thân thể nhỏ nhắn mềm mại của mình và đôi tay không mạnh mẽ chút nào của mình vĩnh viễn ôm lấy hấn như vậy, bảo vệ cho hấn, không để hấn bị tiểu nhân vũ nhục.

Phúc Khang An thở lại, dùng hết toàn lực ôm nàng, sự bi thương trong mắt càng ngày càng đậm. Thế sự vô tình, quan trường hiểm ác, có ai có thể đối kháng với vận mệnh vô tình này?

Mấy ngày trước đây, trong lễ thọ yến, Thôi Vĩnh Hà đắc tội rất nhiều quan viên, mà hôm nay, nàng lại liên tiếp chọc giận hai kẻ có quyền lực nhất, không biết sẽ phải chịu bao nhiêu oán hận, mà tất cả, lại chỉ vì hấn. Vì không đành lòng nhìn hấn chịu nhục, không muốn hấn cô tịch, vì hấn mà bất bình, vì hấn mà bi phẫn, vì thế mới liều lĩnh, không ngại sinh tử.

Những kẻ đó, có kẻ nào không có lòng dạ hiểm độc, một khi kết thù kết oán, hậu quả sẽ không lường được.

Nhưng, hấn có thể làm gì bây giờ? Nay Phó gia còn vô lực, hấn rốt cục phải làm thế nào, mới có thể bảo vệ được Thôi Vĩnh Hà – cả thiên hạ của hấn không bị thương hại, không gặp nguy nan?

8. Chương 8: Chương 8

“Vận Nhu, ngươi làm sao vậy?” Thôi Vĩnh Hà kinh ngạc cực độ, một phen giữ chặt Vận Nhu, kinh hoàng nhìn lên khuôn mặt sưng vù của nàng.

“Không sao.” Vận Nhu thản nhiên cười cười.

“Là mẫu thân ta đánh ngươi sao?” Thôi Vĩnh Hà vừa sợ vừa giận, “Hấn là đã biết chuyện ta trốn ra ngoài gặp Phúc Khang An rồi.”

“Mới rồi, một vị tổng quản của Gia Thân Vương phủ đến đây, cả lão gia và phu nhân đều sợ hãi.” Về mặt của Vận Nhu vẫn thản nhiên như thường.

Thôi Vĩnh Hà không quá sợ hãi, nàng chỉ không ngờ sự trả thù lại đến nhanh như vậy. Mà hiện tại, nàng lại càng thêm để ý đến vết thương của Vận Nhu: “Vận Nhu, ngươi đi đi. Người chính là nữ nhi của vú nuôi ta, làm bạn với ta từ nhỏ, chưa từng ký vào khế ước bán mình, lúc nào ngươi cũng có thể đi được. Nếu ở lại, không biết cha mẹ ta sẽ còn đối xử thế nào với ngươi nữa.”

Vận Nhu bật cười: “Tiểu thư, người muốn đuổi ta đi sao? Ta còn đang chờ người được gả vào Tể Tướng phủ, tương lai có thể tìm cho ta một vị hôn phu anh tuấn nữa đây.”

Nghe Vận Nhu đùa cười tự nhiên như vậy, Thôi Vĩnh Hà cảm thấy trong lòng đau nhức, muốn tiếp tục khuyên nàng nhưng lại nhớ ra tính tình Vận Nhu xưa nay quật cường, một khi quyết định sẽ không dễ thay đổi, đành phải kéo nàng đi: “Chúng ta đi tìm phụ thân mẫu thân, ta sẽ không để họ tiếp tục đánh ngươi nữa.”

Vận Nhu giãy dụa nhưng không thoát được, đành thân bất do kỷ đi theo nàng.

Vừa đến tiền viện, Thôi Vĩnh Hà đã nhìn thấy vợ chồng Thôi Danh Đình đứng đó, vẻ mặt nghiêm nghị, giữa sân là một ngọn lửa lớn, đốt cháy một chồng sách cao.

Thôi Vĩnh Hà còn chưa kịp phản ứng, Vận Nhu đã đứng bên cạnh nói: “Ta đang muốn nói với người, vừa rồi phu nhân sai người mang hết sách trong Hà Tâm Lâu đi thiêu hủy, ta cũng là bị đánh lúc cố ngăn lại.” Vừa rồi khi nói chuyện với Thôi Vĩnh Hà, nàng không dám nói đến chuyện này, nàng hiểu Thôi Vĩnh Hà trân quý những cuốn sách này như thế nào, rất sợ tính tình của Thôi Vĩnh Hà phát tác.

Thôi phu nhân đã nhìn thấy hai người đi vào: “Con còn dám đọc tà thư, thiên lý nhân luân cũng không để ý, chẳng những ngỗ nghịch với cha mẹ, còn nơi nơi gây chuyện. Hỏa thiêu chúng đi, cũng chặt đứt tà căn của con.”

Thôi Vĩnh Hà không tức giận một cách thần kì, hơi ngẩng đầu lên, nhìn phụ thân và mẫu thân đang đứng trong đại sảnh: “ Phụ thân, mẫu thân, hai người thiêu hủy hết đồng sách này cũng vô dụng. Những đạo lý có trong sách, sớm đã ở trong này.” Nàng nhẹ nhàng nâng tay, đề lên ngực mình, “ Trừ phi con chết, nếu không chúng sẽ vĩnh viễn không thể biến mất.”

“ Trước kia chúng ta đã quá dung túng con, về sau không cho phép con tùy hứng làm bậy như vậy nữa.” Sắc mặt của Thôi Danh Đình vô cùng âm trầm, “ Ngày mai chúng ta sẽ đến Phó gia từ hôn, về sau không được qua lại với Phúc Khang An nữa.”

“ Không được!” Thôi Vĩnh Hà kêu lên thất thanh.

“ Trước kia không phải con nhất quyết không chịu gả cho Phúc Khang An, ngày nào cũng muốn từ hôn sao?” Thôi phu nhân vội vàng nói, “ Hiện tại không phải đã theo ý muốn của con rồi sao? Con cũng đừng làm loạn, có biết lần này người con đắc tội là ai không? Nếu không lập tức từ hôn với Phó phủ, họ chắc chắn không bỏ qua cho Thôi gia đâu.”

“ Nhưng phụ thân...” Thôi Vĩnh Hà tiếp tục cố gắng.

“ Câm miệng!” Thôi Danh Đình lạnh lùng quát một tiếng, “ Chuyện này đều do cha mẹ làm chủ, không tới phiên con cái nói nhiều! Từ giờ trở đi, không cho con ra khỏi phủ nữa bước, lập tức đi về Hà Tâm Lâu cho ta!”

Thôi Vĩnh Hà yên lặng nhìn phụ mẫu của mình, khuôn mặt trở nên tái nhợt, một câu cũng không nói thêm, cùng Vận Nhu rời khỏi.

Thôi phu nhân gạt nước mắt thở dài: “ Đứa nhỏ này, trước đây nghe lời cỡ nào, từ khi đính ước với Phó gia liền thay đổi hoàn toàn, tất cả đều do Phó gia làm hại.” Bà ta hiển nhiên một chút cũng không nhớ, nhiều năm trôi qua như vậy, vinh quang phú quý của Thôi gia có được bằng cách nào.

Thần sắc Thôi Danh Đình càng thêm ủ dột: “ Phân phó cho thị vệ, tuyệt đối không được để tiểu thư ra khỏi phủ nữa bước.”

Tóc tai bù xù, quần áo dính đầy bùn đất, trong bóng đêm chạy vội vàng, đó không phải là đáng vẽ mà một tiểu thư khuê gia nên có, cũng không phải hành động mà một thiên kim tiểu thư nên làm. Chỉ là, Thôi Vĩnh Hà căn bản không hề để ý đến chính mình, giờ phút này có bao nhiêu chật vật.

May mắn thay, sau năm nàng mười hai tuổi vẫn luôn cố gắng trở thành một cô nương không biết lễ nghĩa trước mặt Phúc Khang An, bản lĩnh trèo cây là nhất đẳng, nhờ đó mới có thể trong tình huống Thôi phủ được bảo vệ chặt chẽ, trèo cây nhảy ra ngoài.

Tuy nàng vì trèo cây nên quần áo dính bẩn, tay chân cũng không ít vết thương, nhưng nàng chỉ nhanh chóng chạy đi, không hề cảm giác đau đớn.

Ngày mai phụ thân sẽ đi từ hôn, nhất định phải tìm được Phúc Khang An trước, bảo hắn kiên quyết không thể đáp ứng.

Nhất định phải...

Chạy quá nhanh khiến nàng thở dốc mãnh liệt, nhưng cách đó không xa, một cảnh tượng dưới ngọn đèn leo lắt của Phó phủ rõ ràng đập vào mắt nàng.

Phía đó, một đoàn kiệu đang chuẩn bị vào phủ, người đi cạnh kiệu vô cùng quen mắt, đúng là Vương Cát Bảo vẫn luôn đi theo Phúc Khang An, như vậy, người trong kiệu...

Thôi Vĩnh Hà hít sâu một hơi, cố gắng chạy nhanh hơn, gọi lớn một tiếng: “ Phúc Khang An!”

Đoàn kiệu lập tức dừng lại, Vương Cát Bảo đưa tay, vén tấm rèm che trước kiệu lên.

Khoảng cách giữa Thôi Vĩnh Hà và chiếc kiệu chỉ còn vài chục bước, nhưng đang chạy vội, nàng bỗng nhiên dừng lại, không còn tiếp tục chạy nữa, nụ cười trên khuôn mặt lập tức cứng đờ.

Dưới ngọn đèn, tấm rèm được vén lên như mở ra cánh cửa xuống địa ngục, khiến nàng phải đối mặt với cơn ác mộng đáng sợ nhất trên đời.

Người trong kiệu đúng là Phúc Khang An, ánh mắt của hắn lạnh như băng, nhìn nàng như nhìn một người lạ, hắn ngồi trong kiệu, thậm chí không thèm động dấy chút nào. Quan trọng hơn là, trong kiệu còn có một người, cho dù ngọn đèn có mờ mịt thế nào đi chăng nữa, nàng vẫn nhận ra, đó là một nữ tử xinh đẹp.

Không gian của chiếc kiệu không lớn, vì thế, nữ tử kia trực tiếp ngồi trên người Phúc Khang An, sa y đỏ tươi, mái tóc buông nhẹ, dung mạo như tranh. Nàng ta cúi đầu xuống, cả người kề sát Phúc Khang An, nhẹ nhàng như đang khẽ thăm thì với hắn, tư thế thân mật kinh người.

Hai chân Thôi Vịnh Hà như đinh dính chặt trên mặt đất, khuôn mặt đỏ ửng, chỉ có thể thẳng tắp nhìn vào chiếc kiệu, đôi mắt mở to, trong đầu hỗn loạn vô cùng, căn bản không rõ mình vừa nhìn thấy điều gì nữa.

Một nụ cười như hoa bồng tràn đầy trên khuôn mặt nàng, nhưng không phải một nụ cười vui vẻ, mà là một nụ cười mang theo tức giận mà bị thương.

Nhưng, ánh mắt Phúc Khang An nhìn nàng vẫn lạnh lùng như trước, thậm chí còn có chút chán ghét: “Người tới đây làm gì?”

Đôi môi của Thôi Vịnh Hà run lên, thanh âm nào cũng không phát ra được.

Nữ tử ngồi trên người Phúc Khang An cười cười, mang theo phong tình quyến rũ vô tận, đánh giá Thôi Vịnh Hà từ trên xuống dưới: “Nàng ta chính là thê tử tương lai của Tam gia sao? Bộ dạng như vậy, thật làm mất thể diện của Tam gia.”

Thôi Vịnh Hà nhìn về phía nàng ta, nữ tử đó mặc một thân hồng y, không có nửa điểm tục khí, dung hoa xinh đẹp, tư thái tiên diễm, không như nàng hiện giờ, quần áo rối loạn, tóc tai bù xù, không phải ảm đạm thất sắc, mà căn bản ngay cả nhan sắc cũng không có.

“Chẳng những lỗ mãng làm càn, còn đi khắp nơi gây rắc rối.” Trong câu nói của Phúc Khang An có giận, có oán, có vô tình, “Không biết đã tìm thêm cho ta bao nhiêu kẻ thù. Bây giờ người còn chạy tới đây làm gì? Có phải nhất định phải lôi kéo ta đánh đến Gia Thân Vương phủ, gặp họa sát thân, người mới vừa lòng?”

Thân thể Thôi Vịnh Hà run rẩy như lá rụng trong gió thu, ánh mắt nhìn chằm chằm Phúc Khang An, nhưng một câu cũng không nói, chỉ liều mạng cắn môi thật chặt. Một dòng máu đỏ tươi, trong đêm tối lặng lẽ chảy xuống từ môi nàng.

Vương Cát Bảo lộ ra thần sắc không đành lòng. Nhưng hắn còn chưa kịp làm gì, hồng y nữ tử đã nhẹ nhàng nói một tiếng, Phúc Khang An ngay cả một ánh mắt cũng không cho nàng, buông tấm rèm xuống: “Đi!”

Không ai để ý đến nàng nữa, chiếc kiệu lập tức được nâng vào trong đại môn tối om của Phó phủ, đại môn nhanh chóng khép lại, ngăn cản ánh mắt thê tuyệt của Thôi Vịnh Hà.

Đương nhiên, Thôi Vịnh Hà không hề biết, đoàn kiệu vừa tiến vào phủ liền lập tức dừng lại, đám người theo kiệu lặng yên lui xuống.

Hồng y nữ tử nhẹ nhàng bước ra từ trong kiệu, nhưng Phúc Khang An một chút cũng không động dấy.

Hắn phải cố đè ép tinh thần, dùng toàn bộ ý chí không chế mỗi tác cơ bắp trên cơ thể, ngăn cản chính mình không nhìn được sẽ lao ra ngoài, ôm lấy thân thể run rẩy bất lực của Thôi Vịnh Hà trong đêm tối. Vì thế hiện tại, hắn vẫn đang ở trong trạng thái chết lặng, thậm chí ngay cả động tác xuống kiệu cũng không thể hoàn thành.

Vương Cát Bảo cẩn thận tiến lại gần, nhắc tấm rèm kiệu lên, nhìn thấy biểu tình còn thê thảm hơn so với chết trên mặt Phúc Khang An liền cảm thấy bị thương trong lòng, thấp giọng gọi: “Tam gia.”

Phúc Khang An hơi khép mắt lại: “Nàng vẫn còn ở ngoài sao?”

Vương Cát Bảo cúi đầu, không dám lên tiếng nói chuyện.

Thôi Vịnh Hà vẫn lẳng lặng đứng trong gió đêm, khiếp sợ cực độ khiến nàng thậm chí không thể cảm thấy bi ai, hai mắt vẫn mở to, ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi xuống được.

Nàng chỉ kinh ngạc đứng thẳng, nhìn về phía Phó phủ, đại môn vô tình đóng chặt, cao quải trước cửa đung đưa, đèn lồng lúc sáng lúc tối.

Nàng theo bản năng đưa tay lên ôm ngực, muốn tìm kiếm một sự ấm áp nhỏ nhoi trong gió đêm, nhưng toàn bộ thân thể nàng lại như bị tẩm trong nước đá, không có lấy một chút hơi ấm nào.

Nữ tử xinh đẹp như vậy, nàng ta là ai? Nàng ta là ai?

Vì sao, nàng cảm thấy hai người họ ngồi cùng nhau, tỏa sáng như mặt trời, hào quang chói mắt.

Có lẽ vì gió lạnh, khuôn mặt nàng đã trắng xanh không thấy huyết sắc, trong ngọn đèn lại càng trở nên tiêu tụy hơn, cho dù không có gương, Thôi Vịnh Hà cũng biết bản thân tóc tai bù xù, váy áo rối loạn, giờ phút này có bao nhiêu khó coi.

So sánh với nữ tử xinh đẹp kia, nàng là gì?

Nàng là gì trong mắt hắn? Nàng là gì?

Thôi Vịnh Hà vẫn gắt gao nhìn chằm chằm đại môn Phó phủ, nhưng thời gian trôi qua, lại không thấy nữ tử đó ngồi kiệu ra khỏi phủ.

Cũng không biết đã bao lâu, chân trời đã bắt đầu lóe lên ánh sáng bình minh, nhanh thôi, trên đường cái sẽ có vô số người qua lại. Thôi Vịnh Hà khẽ chuyển động thân thể cứng nhắc, cuối cùng quay người bước đi.

Cho đến lúc này, từng giọt nước mắt mới khẽ khàng rơi xuống.

Phúc Khang An, chàng cũng biết, thật ra ta cũng có thể xinh đẹp, thật ra ta cũng có thể ôn nhu.

Chàng có biết không?

Chàng có biết không?

Mười hai tuổi, từ năm mười hai tuổi, ta đã là thê tử tương lai của chàng, nhưng, nhiều năm như vậy, ta chưa từng xuất hiện trước mặt chàng với bộ dạng xinh đẹp.

Ta cố ý làm bản thân trở nên khó coi, không muốn hòa hảo với chàng, bị gió mưa xối ướt đến một thân chật vật, nhưng vì giấu cha mẹ nên không dám mời đại phụ, cố gắng tự mình chịu đựng.

Phúc Khang An, ta vốn nghĩ, về sau, về sau sẽ có rất nhiều cơ hội, cho chàng nhìn thấy ta trong bộ dạng xinh đẹp nhất, hóa ra, là ta đã sai rồi.

Nữ tử xinh đẹp như vậy, chắc là chàng sẽ không bao giờ để mắt đến người vừa khó coi vừa hay gây rắc rối như ta nữa đâu, đúng không?

Phúc Khang An, ta sai rồi sao? Ta thật sự sai rồi sao?

Ta không để chàng phải chịu nhục, ta không để người ngoài thương tổn chàng, vì thế ta sai rồi sao?

Ta thật sự đã khiến chàng phải chịu đại họa, làm chàng giận dữ? Ta sai rồi sao?

Phúc Khang An, ta sai rồi sao? Có phải hay không, ngay từ khi mới bắt đầu, ta đã hoàn toàn, triệt để mắc sai lầm rồi?

Phúc Khang An, ta yêu chàng, như thế là sai sao?

Canh bốn, ánh sáng bình minh khẽ hé lộ, kiệu của Thôi Danh Đình đã chờ trước Thôi phủ, chuẩn bị đưa lão gia vào triều.

Nhưng Thôi Danh Đình vừa ra khỏi phủ môn, liền nhìn thấy nữ nhi vốn đang phải ngủ yên trong Hà Tâm Lâu, y phục tán loạn, sắc mặt thê thảm như quỷ lở đờ bước đến gần.

Thôi Danh Đình giận đến tái mặt, gầm lên một tiếng: “Vịnh Hà, con vừa chạy đi đâu?”

Thôi Vịnh Hà nửa chữ cũng không nghe được, vẫn chậm chạp đi đến trước mặt Thôi Danh Đình, ngẩng đầu nhìn phụ thân, trong mắt là một màn sương, căn bản cái gì cũng không nhìn thấy. Nàng nở một nụ cười, xinh đẹp nhưng yếu ớt vô lực: “ Phụ thân, người không cần đi từ hôn nữa. Phúc Khang An, chàng không cần con.” Sau đó, nàng nhắm mắt, như một đóa hoa tươi nhanh chóng héo tàn, ngã xuống.

Thôi Danh Đình đỡ được thân thể vô lực của nàng, thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, mặt không còn chút máu, nhất thời cốt nhục động tình, tức giận phần nộ đều quên sạch, kêu lên thất thanh sợ hãi: “ Vịnh Hà!” Vừa kêu, Thôi Danh Đình vừa lay nàng, thấy nàng không phản ứng lại càng thêm gấp gáp, liền bất chấp chuyện triều đình ôm Thôi Vịnh Hà chạy vào phủ, nhanh chóng phân phó: “ Nhanh nhanh, mau mời đại phu!”

Thôi Danh Đình quá mức lo lắng và sốt ruột nên căn bản không nghe được, tại chỗ rẽ gần phủ, một thanh âm ho khan quen thuộc vang lên.

Trong mắt Vương Cát Bảo tràn đầy sầu lo, nhìn vị chủ nhân mà hắn đã đi theo từ nhỏ. Tam gia từ nhỏ đã luyện võ, thể trạng cường tráng, vốn chưa từng bị bệnh, tại sao có thể ho mạnh như vậy?

Phúc Khang An ho mạnh một lúc lâu mới ngừng, đưa khăn tay lên lau miệng, trên khăn tay trắng tinh nhanh chóng xuất hiện một búng máu đỏ tươi, khiến Vương Cát Bảo cả kinh nhảy dựng lên.

Phúc Khang An hồ hững đem khăn tay vứt bỏ. Như vậy cũng tốt, đau lòng cho nàng quá mức khiến hắn thổ huyết, nhưng không biết, hắn có thể đành lòng nhìn nàng phải chịu thương tổn đến bao giờ?

“ Tam gia, người tội gì phải làm khó chính mình như vậy? Người làm như vậy, về sau cũng sẽ không tìm thấy được một nữ tử khác hữu tình có nghĩa như Thôi tiểu thư đâu. Người giữ tất cả nỗi buồn trong lòng, như vậy sẽ càng hại thân.” Vương Cát Bảo như muốn khóc.

“ Đây là cách duy nhất ta có thể làm để cứu nàng. Đối với nữ nhân mà nói, không còn chuyện gì thống khổ hơn là việc bị nam nhân vứt bỏ. Cũng chỉ có như vậy, Gia Thân Vương và Cùng Khôn mới buông tha cho nàng, vì họ chỉ thích nhìn người khác thống khổ.” Sắc mặt Phúc Khang An trắng bệch như một tờ giấy, cố gắng bảo trì ngữ khí bình tĩnh, nhưng người thống khổ lúc này, cũng là chính hắn. Nói ra những lời nói thật như vậy đã làm hắn đau lòng không thôi, cổ họng lại có gì đó ngòn ngọt dâng lên. Hắn không kịp rút khăn tay, chỉ có thể lấy tay che miệng, một ngụm máu tươi phun đỏ đầy tay.

Tay hắn lạnh, vì thể máu nóng đỏ tươi lại càng rõ ràng hơn.

Nhưng đau đớn trong lòng, lại vẫn không thể giảm đi một phần nào cả.

Vịnh Hà, Vịnh Hà, ta có thể bù đắp cho nàng thế nào đây?

Ba ngày sau, tin tức Phúc Khang An cả ngày ở thanh lâu, luôn luôn ôm ấp tình cảm với danh kỹ Thanh Nhã, uống rượu tìm niềm vui đã truyền đi khắp kinh thành.

Hắn như một công hầu chi tử, một thiếu niên chưa bao giờ gặp phải suy sụp, một khi chịu thiệt tại chốn quan trường chỉ có thể dùng rượu và mỹ nhân để an ủi bản thân, đây là chuyện cực kì bình thường và hợp lý.

Vợ chồng Thôi Danh Đình sớm đã không còn muốn hôn sự này nữa, Phúc Khang An phóng đảng như vậy cũng chính là hợp ý họ, vì vậy không vội từ hôn, chỉ lo cho tâm tình và thân thể của Thôi Vịnh Hà, mỗi ngày đều phái bốn nha hoàn canh giữ bên cạnh nàng, dịu dàng an ủi.

Nhưng Thôi Vịnh Hà không hề khóc một tiếng nào, thậm chí biểu tình trên mặt cũng không có bao nhiêu bi ai, hoàn toàn bất đồng với trạng thái thê thảm lúc trước.

Trong Thôi gia, ngược lại, nàng lại là người có phản ứng bình thản nhất.

“ Như vậy cũng tốt, con không muốn gả cho hắn, nhưng khi hắn gặp rủi ro, thân là thê tử tương lai, con không thể không giúp đỡ hắn một tay, nay hắn có hồng nhan tri kỷ mới, ngược lại con có thể thanh thản, tự do tự tại rồi.”

Nàng nói vậy, thản nhiên như thường, vợ chồng Thôi Danh Đình rốt cục cũng yên tâm, không hề bảo nھا hoàn theo sau nàng nữa.

Người vẫn ở bên nàng không rời đi nửa bước, cũng chỉ còn lại Vận Nhu.

“Vận Nhu, nếu người còn có chuyện phải làm thì cứ làm đi, không cần để ý đến ta.” Sắc mặt Thôi Vĩnh Hà có chút tái nhợt, hơi nhếch miệng cười, “Người còn sợ ta sẽ gây chuyện sao?”

Vận Nhu chỉ cười, không nhiều lời, cũng không rời đi, trong ánh mắt không có đồng tình xót thương, chỉ có sự thấu hiểu.

Thôi Vĩnh Hà lắc đầu, thản nhiên thở dài một tiếng: “Vẫn là không thể gạt được người.” Nàng vẫn ngồi trên Hà Tâm Lâu nhìn xuống dưới như cũ, chỉ là, dưới lầu đã không còn nam tử phong nghi như ngọc, oai hùng như thần ngóng nhìn lên nữa.

“Ta thích chàng, từ năm mười hai tuổi đã thích chàng. Ta vẫn còn nhớ rõ, chàng ngồi trên bạch mã, nói chuyện với ta, thời khắc đó, dương quang đầy trời đều như vì phụ trợ cho chàng mà tồn tại, trong ánh mắt của ta chỉ có chàng. Ta chưa bao giờ biết, loài người lại có thể đẹp đến vậy, oai hùng đến vậy, chỉ cảm thấy, đó chính là thiên thần hạ giới.”

Nàng cúi đầu nói nhỏ, thanh âm không vui cũng không buồn, đều đều như đang tự thuật.

“Không biết tại sao sau khi đính ước, mỗi lần thấy chàng, ta không phải đánh chính là mắng. Sau đó, ta tự nói với chính mình, vì cha mẹ ta mỗi lần đứng trước mặt chàng liền trở nên rất hèn mọn, vì thế ta không cần phải ăn nói khép nép, nhưng, hiện tại ta mới hiểu được, hóa ra ta ích kỷ như vậy, không phải vì cha mẹ, không phải vì tự ti, không phải vì Thôi gia, mà là vì chính mình, ta sợ chàng vì cha mẹ mà khinh thường ta, vì thế luôn cố gắng giả bộ, giữ vững bộ dáng không đem chàng để vào mắt.”

“Nhiều năm như vậy, ta chưa từng xuất hiện trước mặt chàng trong bộ dáng xinh đẹp thực nữ, luôn hung hăng gây chuyện, vì thế chàng mới thích chọc ta tức giận, phân cao thấp với ta, chứ đương nhiên không hề thích ta, người nói có phải không?”

Vận Nhu không trả lời, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng như muốn an ủi, lại phát hiện, đôi vai mảnh mai đang run lên nhẹ nhẹ như muốn gãy dựa trong bi thương, đau khổ.

“Nữ tử tên Thanh Nhã kia thật sự rất đẹp, mặc xiêm y nào lên mình cũng xinh đẹp, nghe nói nàng còn là một tài nữ, thi từ ca phú không thứ gì không giỏi, Phúc Khang An thích nàng, cũng là chuyện có lý. Ta cho tới bây giờ vẫn chưa cho chàng biết, thật ra ta cũng có thể múa hát, có thể đánh đàn soạn nhạc, cho tới bây giờ ta vẫn chưa cho chàng biết.” Ánh mắt Thôi Vĩnh Hà đờ đẫn, hoàn toàn không tức giận, “Chàng đương nhiên sẽ không biết, ta luôn cố ý lỗ mãng như vậy trước mặt chàng, chàng làm sao có thể biết?”

Vận Nhu đau xót trong lòng, cơ hồ không nhận được muốn nói ra phỏng đoán của mình nhưng lại cố gắng nén lại, thở dài một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài, liền thấy vài nha hoàn đang hoang mang rối loạn ghé tai nhau nói gì đó trong hoa viên.

“Có chuyện gì?” Vận Nhu đứng trên Hà Tâm Lâu hỏi xuống.

Một nha hoàn chần chừ đáp: “Phúc Tam gia của phủ Phó Tể Tướng đến, hắn muốn từ hôn, nói muốn kết hôn với nữ nhân tên Thanh Nhã gì đó, lão gia và phu nhân đang nổi giận trong tiền viện.”

Vận Nhu cả kinh, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thôi Vĩnh Hà.

Nhưng, Thôi Vĩnh Hà ngay cả ánh mắt cũng không biến đổi, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy: “Ta muốn chải đầu, thay quần áo.”

Không nhìn đến biểu tình khiếp sợ của Vận Nhu, Thôi Vĩnh Hà đã ngồi xuống trước gương, chậm rãi bắt đầu chải tóc.

Thanh Nhã, người cuối cùng là một nữ tử thế nào?

Đêm hôm đó, dưới ngọn đèn, nàng ta xinh đẹp như trăng rằm tỏa sáng.

Thôi Vĩnh Hà từ từ vuốt mái tóc dài của mình.

Đêm hôm đó, nàng ta rực rỡ như minh châu, hào quang chói lọi.

Thôi Vịnh Hà đeo trâm hoa lên đầu, mái tóc nàng nhẹ nhẽu rủ xuống.

Đêm hôm đó, nàng ta hồng y như lửa, cướp đoạt ánh mắt người khác.

Thôi Vịnh Hà ôn nhu lên tiếng: “Vận Nhu, lấy cho ta bộ váy thêu hoa sen vàng đến đây.”

Phúc Khang An, chàng cũng biết, thật ra ta cũng có thể xinh đẹp, chỉ là, sự xinh đẹp ấy, chưa từng cho chàng thấy qua.

Phúc Khang An, ta sai rồi sao?

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng cười một tiếng, trong tiếng cười tràn đầy vẻ tự giễu.

Cổ nhân nói, nữ vi duyệt kỷ giả dung. (phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu)

Vịnh Hà, nay ngươi làm vậy, là vì ai?

Thanh Nhã kia một thân phong trần, khiến Phúc Khang An hạ quyết tâm cưới về làm chính thê, chàng yêu nàng ta sâu sắc như thế...

Vịnh Hà, ngươi còn định làm gì? Muốn làm bản thân xinh đẹp trước mặt chàng, ngươi có thấy nhục cười không?

Tiếng cười trầm thấp không dứt, đôi mắt đã ướm từ khi nào.

***

“Nữ nhi của ta có điểm nào không tốt, ngươi lại so sánh nàng với một kỹ nữ thanh lâu?”

“Lui ước hôn, cho dù là dân chúng bình thường cũng sẽ không làm vậy, ngươi đường đường là một đẳng anh hùng, sao có thể không tuân thủ tín nghĩa như thế?!”

Thôi Danh Đình quát mắng, Thôi phu nhân chỉ trích, âm thanh vang lên lớn kì lạ, hợp lý hợp tình dị thường, như thể họ chưa từng có ý định từ hôn, như thể họ là hai con người vô tội nhất.

Phúc Khang An lại nhú mày: “Vô luận thế nào, việc từ hôn này sẽ không thay đổi, mong hai vị đem vật đính ước của ngạch nương năm đó trả lại cho ta.”

“Phúc Tam gia.”

Một thanh âm mềm nhẹ vang lên cắt ngang cuộc tranh cãi, thân thể Phúc Khang An lập tức cứng đờ, dùng hết sức lực toàn thân mới có thể chậm rãi quay đầu, thậm chí còn có thể nghe rõ được tiếng thở đáng sợ của bản thân hắn.

Vốn tưởng rằng vì hắn đã tự tay phá hủy nên sẽ không đau lòng, sẽ không thấy đau khổ, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Thôi Vịnh Hà, hắn vẫn không nhận được toàn thân chấn động.

Phúc Khang An chưa từng thấy qua dáng vẻ hoa lệ, xinh đẹp thế này của Thôi Vịnh Hà, cũng chưa từng thấy qua... nàng mang vẻ mặt đáng sợ như vậy.

Đó là một loại xinh đẹp đến cực điểm, nhưng lại khiến người ta cảm thấy nàng như một con quỷ, một con quỷ diêm lệ, không có nửa điểm nhân khí, đẹp đến cực độ, vượt qua cả vẻ đẹp mà nhân gian nên có.

“Phúc Tam gia.” Khi gọi tên hắn lần thứ hai, Thôi Vịnh Hà đã bước đến bên cạnh Phúc Khang An.

Thanh âm quen thuộc, tên gọi xa lạ, Phúc Khang An trong nháy mắt nghĩ rằng đây chỉ là một giấc mộng, chỉ cần tỉnh mộng, tất cả đều sẽ quay lại như ban đầu.

Nữ nhân tùy hứng lớn mật này, làm sao có thể gọi hắn là Phúc Tam gia? Nàng phải thổ phỉ phỉ, trong mắt lóe lên hỏa diễm, khuôn mặt hồng hào, luôn miệng mắng mỗ “Phúc Khang An” mới đúng.

Thôi Vịnh Hà tiến đến trước mặt hắn, mỉm cười, nâng tay lên. Nàng cũng có chút giật mình với bản thân, vậy mà vẫn còn sức lực đi lại trước mặt hắn, còn có thể nói chuyện với hắn một cách bình tĩnh: “Trả lại cho chàng.”

Phúc Khang An sờ sờ cúi đầu, nhìn xuống bàn tay của Thôi Vịnh Hà. Trên tay nàng có một viên minh châu trong suốt sáng bóng, nhưng Phúc Khang An căn bản không nhận ra được nó là cái gì, vì hắn chỉ nhìn được bàn tay nhỏ bé của nàng.

Khi nàng nâng tay lên, tay áo màu vàng trượt xuống làm lộ ra cổ tay nõn nà như bạch ngọc, nhỏ nhắn mềm mại, tư thái xinh đẹp như vậy, không có nửa điểm tức giận, chỉ là, cho dù chỉ liếc một cái thôi cũng sẽ cảm nhận được, bàn tay ấy giờ khắc này nhất định là lạnh lẽo như băng.

“ Đông châu này là đỉnh vật ngày đó Phó phu nhân đưa cho mẫu thân ta, ta còn nhớ rõ điển cố về minh châu đỉnh ước mà Phó phu nhân kể, chỉ tiếc rằng bà không biết, kết cục của điển cố này, là ‘Hoàn quân minh châu song lệ thủy’. Hôm nay, cũng nên đến ngày hoàn quân rồi.” Thôi Vịnh Hà không rơi nước mắt, thậm chí ngay cả lời nói cũng không có ý bi thương. Chỉ là, giọng nói của nàng không rõ vui buồn như đang đeo một chiếc mặt nạ hồ hững, ngâm nga một câu nói không có chút quan hệ nào với mình.

(Hoàn quân minh châu song lệ thủy: Trả lại cho chàng hạt châu sáng, hai hàng nước mắt rờn rờn – ‘Tiết Phụ Ngâm’)

Phúc Khang An gian nan nâng tay, nhận lấy viên đông châu trong tay nàng, sau đó mới ngẩng đầu nhìn vợ chồng Thôi Danh Đình: “ Cáo từ.” Không hành lễ, cũng không chậm trễ, thậm chí còn không liếc mắt nhìn Thôi Vịnh Hà một cái, hắn xoay người nhanh chóng chạy đi, tốc độ cực nhanh như muốn trốn tránh cảnh tượng đáng sợ nhất thế giới.

Thôi Vịnh Hà không biến sắc, cũng không nhìn theo thân ảnh rời đi của Phúc Khang An, hồ hững quay người về phòng.

Vợ chồng Thôi Danh Đình tràn đầy quan tâm, nhưng nhìn đến sự lãnh đạm của nữ nhi liền không biết an ủi thế nào, chỉ có thể nhìn nhau thở dài.

Vô luận thế nào, chuyện này xem như đã kết thúc, hi vọng cuộc sống của Thôi gia về sau sẽ yên bình.

Phúc Khang An vừa ra khỏi đại môn của Thôi phủ liền kịch liệt chấn động, một danh tướng liên tiếp tung hoành sa trường như hắn, hiện tại dường như ngay cả đứng cũng không thể đứng vững, đưa tay bám vào tường mới miễn cưỡng có thể đứng thẳng.

Lòng đau như muốn rách toạc, hô hấp cũng biến thành chuyện vô cùng khó khăn, hắn vô lực động đậy, chỉ có thể cố gắng áp chế đau đớn cực điểm trong lòng mình.

“ Tam gia, Tam gia, người làm sao vậy? Người làm sao vậy?” Tiếng gọi quen thuộc vang lên bên tai nhưng tựa như truyền đến từ thế giới bên kia, hắn căn bản không để ý tới, cũng không muốn để ý tới.

“ Tam gia, tay người...” Vương Cát Bảo vốn dững mẫn như mẫn hổ, giờ phút này chỉ có thể kinh hoàng bất lực như một đứa trẻ đáng thương.

Phúc Khang An thông thả cúi đầu, có chút hồ hững nhìn xuống bàn tay của chính mình.

Màu đỏ yêu diễm thu hút ánh nhìn của hắn, nhưng vì sao, hắn chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt không rõ buồn vui, ánh mắt mờ mờ của Thôi Vịnh Hà mà thôi?

Vương Cát Bảo nhìn người đã chém qua không biết bao nhiêu địch nhân trên sa trường, nhìn qua bao nhiêu thi thể, nhưng hiện tại, sắc mặt hắn tái nhợt đến cực điểm, móng tay đâm sâu vào bàn tay khiến máu chảy đầm đìa nhưng lại dường như hoàn toàn không cảm nhận được. Tam gia, tội gì phải làm vậy, tội gì?

“ Không sao, chúng ta đi thôi.” Phúc Khang An nắm chặt viên đông châu trong tay, máu tươi nhuộm đỏ một mảng.

“ Nhưng vết thương của Tam gia...”

“ Không sao, cứ để nó lưu lại.” Phúc Khang An đột nhiên nở một nụ cười, một nụ cười không có bi thương, chỉ có tuyệt vọng đến tận xương tủy, “ Có lẽ, đến khi chỗ máu này chảy hết, tim sẽ không còn đau nữa.”

Trong kinh thành, người người hỏi hã qua lại, chỉ ba ngày nữa sẽ đến đại thọ sáu mươi của Hoàng Thượng, mọi người đều bận rộn, không ai chú ý đến một quý công tử tuần tú oai hùng nhưng lại tái nhợt, tiểu tụy dị thường, trên đường đi về phủ, máu tươi từng giọt, từng giọt nhỏ xuống đường.

Vết máu màu đỏ kéo dài, rất nhanh thôi, nó sẽ bị cát bụi che đi mất, sẽ không ai biết, máu từ trong lòng chảy ra, chính là đỏ như vậy, đẹp đẽ mà tuyệt vọng như vậy...

9. Chương 9: Chương 9

Thôi Vĩnh Hà cúi đầu, cẩn thận quan sát dấu vết trên đường. Máu đỏ đã mờ đi, bị bụi bặm phủ lên chỉ chừa lại một chút dấu vết, nếu muốn tìm kĩ sẽ rất vất vả, nhưng nàng vẫn tìm ra, đi theo vết máu, cuối cùng đến trước Hồng Trần Cư.

Hồng Trần Cư, một cái tên vô cùng lịch sự và tao nhã, cũng là kĩ viện nổi danh nhất kinh thành, Thanh Nhã chính là một mỹ nhân điên đảo chúng sinh của nơi này.

“Đi thôi.” Phía sau nàng truyền đến một thanh âm nhu hòa dịu dàng.

“Vận Nhu, người vẫn luôn biết, đúng không?”

“Cũng không phải vẫn luôn biết, chỉ là suy bụng ta ra bụng người, đoán mò suy nghĩ của hã.”

“Nhưng, người không nói cho ta biết?”

“Ta vẫn luôn do dự, bởi có lẽ, đây chính là cách để Phúc Tam gia bảo vệ người được an toàn.” Vận Nhu nhẹ nhàng thở dài, “Nhưng, để bảo vệ người, trong lòng chết lặng, như vậy thì có ích lợi gì? Chỉ là, người cũng không làm ta thất vọng, vẫn luôn dùng chính đôi mắt và trái tim mình để nhìn ra.”

Thanh Nhã vừa thở dài vừa đánh đàn, nhưng ngay cả tiếng đàn cũng hỗn loạn không chịu nổi, thật làm tổn hại thân phận danh kỹ số một của nàng.

Tài chơi đàn của Thanh Nhã cô nương, không biết có bao nhiêu người muốn thưởng thức, nay lại phải chơi trước mặt một con sâu rượu, sợ rằng chẳng nghe thấy gì hết.

Trong lòng hỗn loạn, tiếng đàn cũng loạn, đột nhiên vang lên một tiếng phụt, dây đàn đứt, cuối cùng, Thanh Nhã không nhịn được nữa, duỗi tay hất chiếc đàn xuống đất, đoạt lấy chén rượu trong tay Phúc Khang An: “Chàng muốn chết vì rượu thì về Tể Tướng phủ của chàng mà chết, đừng ở nơi này phá hư sinh ý của ta.”

Phúc Khang An cười ha ha ngẩng đầu, đôi mắt lơ đãng mông lung nhìn nàng, cũng không đoạt lại chén rượu mà trực tiếp cầm lấy bầu rượu trên bàn để đổ vào miệng.

Thanh Nhã vừa tức vừa vội: “Phúc Tam gia của ta ơi, chàng đã làm loạn đủ chưa? Mọi người đều nói Thanh Nhã ta phúc lớn, sắp được gả vào gia đình hầu môn làm phu nhân, nếu nói chàng mỗi ngày đều ngồi trong phòng ta, một bên uống rượu một bên nhớ đến nữ nhân khác, ả sẽ tin chứ!”

“Không ai tin, không phải tốt sao?” Phúc Khang An vứt bầu rượu đã hết đi, cầm lấy một bầu khác.

Thanh Nhã tức đến khó thở, nổi giận dùng dùng giật lấy bầu rượu trong tay Phúc Khang An, toàn bộ hất lên mặt hã.

Nhưng, Thanh Nhã bỗng ngẩn ra, lẳng lặng nhìn vào khuôn mặt anh tuấn the lương của hã, nàng cảm thấy, hình như, hã vừa rơi nước mắt.

Sự giật mình kinh ngạc đó chỉ thoáng ngủi trong một cái chớp mắt, Thanh Nhã mắng một tiếng trong lòng, kinh nghiệm phong trần của nàng cho biết nàng không thể mềm lòng, mềm lòng sẽ khiến nam tử đang đau khổ này phát điên mất. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu như muốn vứt bỏ thứ phiền não này ra khỏi đầu, có chút

tức giận liếc Phúc Khang An một cái, đang muốn mở miệng, chợt nghe bên ngoài có tiếng kêu: “ Cô nương, cô nương, người không thể vào.”

“ Mau ngăn nàng ta lại!”

“ Ta là nữ nhi của học sĩ Thôi Danh Đình, thiên kim của quan lớn triều đình, các người dám ngăn cản ta? Tiến thêm một bước nữa, ta cắt tay các người, cam đoan sẽ khiến các người sống không bằng chết!”

Lời uy hiếp đó rõ ràng rất có hiệu lực, âm thanh tranh cãi ầm ĩ bên ngoài liền dừng lại, chỉ còn lại tiếng bước chân dồn dập đến gần cùng tiếng kêu kinh hoàng của vài nữ nhân khác.

Thanh âm bên ngoài vừa truyền đến, Phúc Khang An đã giật bắn mình đứng dậy khỏi ghế, lật đổ cả bàn rượu, thần sắc kinh hoàng đến cực độ.

Thanh Nhã cười nhẹ một tiếng: “ Thiên kim tiểu thư lớn mật, dám chạy đến nơi này của ta để đe dọa.” Vốn chỉ muốn trêu đùa vài câu, nhưng nàng lại thấy Phúc Khang An vẫn đứng yên tại chỗ, thần sắc vừa kinh ngạc vừa buồn khổ, cuối cùng cũng có chút không đành lòng, hiểu rằng nếu ép hấn đối mặt với Thôi Vịnh Hà lúc này sợ rằng sẽ khiến hấn phát điên mất. Vì thế, nàng duỗi tay ra, mở cửa: “ Mau tránh đi, ta biết phải ứng phó với Thôi tiểu thư thế nào.”

Thôi Vịnh Hà một đường vọt vào Hồng Trần Cư. Kĩ viên đương nhiên không thiếu hạ nhân, nhưng thân phận thiên kim tiểu thư của nàng vẫn còn đó, xác thực cũng có chút tác dụng dọa người, khiến đám hạ nhân không dám cưỡng ép nàng, cứ như thế, nam nhân nữ nhân cả kĩ viện đều quay sang nhìn nàng. Hồng Trần Cư là đệ nhất kĩ viện của kinh thành, người lui tới đương nhiên đều là hiển quý quan lớn, trong đó cũng có không ít người từng gặp qua nàng trong thọ yến của Thôi Danh Đình, thấy vậy liền không khỏi bàn luận.

Phúc Khang An mê luyện danh kỹ Thanh Nhã.

Thôi Vịnh Hà xông vào Hồng Trần Cư.

Những người hiểu được đôi chút liên lập tức kết nối các sự kiện lại với nhau, chuyện đòi phong bại tục, tổn hại lễ pháp như vậy đương nhiên sẽ không ai bỏ qua, trong nháy mắt, có ít nhất có mười tám hạ nhân chạy ra khỏi Hồng Trần Cư.

Nhưng Thôi Vịnh Hà không để ý, cũng không thêm để ý.

Nàng lớn tiếng hỏi: “ Phòng của Thanh Nhã ở đâu?”

Người của Hồng Trần Cư không đáp, nhưng khách nhân đang bầu lại liền nhanh chóng chỉ phòng cho nàng.

Thôi Vịnh Hà liều mạng thoát khỏi sự ngăn cản của đám hạ nhân, vọt qua định gõ cửa, nhưng vừa đưa tay lên, cửa liền mở ra.

Thanh Nhã một thân hồng y, vẫn xinh đẹp như hôm nào khiến người ta lưu luyến không rời, cười khanh khách: “ Thôi tiểu thư đại giá, Thanh Nhã thật lấy làm vinh hạnh.”

Thôi Vịnh Hà vô cùng trấn định, một chút ý nghĩ muốn liều mạng tranh cãi giáo huấn hồ ly tinh này cũng không có, chỉ hơi gật đầu với Thanh Nhã, nhanh chóng đảo mắt, đi vào phòng: “ Phúc Khang An đâu?”

“ Phúc Tam gia sao, vừa rồi còn ân ái triền miên với ta, nghe được có khách quý đến đây, không muốn dây dưa cùng ai đó nên đi về trước rồi.” Thanh Nhã nhẹ nhàng đóng cửa phòng, có chút u oán nhìn Thôi Vịnh Hà.

“ Thế thì, để ta trực tiếp nói với người đi.” Thôi Vịnh Hà đối mặt với Thanh Nhã, nói rõ ràng, “ Ta mặc kệ các người đã làm giao dịch gì, không cần tiếp tục diễn nữa, nói với Phúc Khang An, hấn khinh thị ta, vũ nhục ta như vậy, ta sẽ không tha cho hấn, bút trưởng này, một ngày nào đó ta muốn tính toán rõ ràng với hấn.”

Cách một vách tường, Phúc Khang An không biết vì uống nhiều rượu hay vì nghe được câu nói này của nàng mà có chút đứng không vững, mặc cho thân thể của mình trượt xuống góc tường, bàn tay ôm chặt

ngực trái, nhắm mắt lại, cố gắng chịu đựng sự co rút đau đớn trong lòng: “Vĩnh Hà, nếu hận ta có thể khiến nàng không còn thống khổ, như vậy, hãy vĩnh viễn hận ta đi.”

Thanh Nhã đảo mắt, khuôn mặt mang theo phong tình động lòng người: “Thôi tiểu thư chữ giỏi lắm, xú nam nhân đó thật đáng hận, nhưng mà, Thanh Nhã chỉ là một nữ tử yếu đuối đáng thương, tiểu thư sẽ không làm Thanh Nhã khó xử chứ?”

Thôi Vĩnh Hà cúi đầu nhìn bàn rượu bị đổ, ánh mắt như vô tình đảo qua chiếc cửa nhỏ phía góc tường đối diện, thản nhiên nói: “Nếu không phải do Thanh Nhã cô nương, ta làm sao có thể biết được tên hỗn đản Phúc Khang An đó lại thích ta đến thế, cần gì phải làm khó cô nương?”

Thanh Nhã ngẩn ra: “Thôi tiểu thư!”

“Nếu không phải do quá thích ta, vì sao lại muốn vì cứu ta mà phí thật nhiều tâm sức như vậy? Vì sao có thể cam tâm tình nguyện chủ động từ hôn? Vì sao có thể tình nguyện bôi xấu bản thân, cả ngày qua lại thanh lâu?” Thôi Vĩnh Hà nhìn Thanh Nhã, ánh mắt có hào quang chói mắt bức người khiến Thanh Nhã không dám nhìn thẳng.

Thanh Nhã cười nói: “Thanh Nhã và Phúc Tam gia tình đầu ý hợp, đó chỉ là lời những người không hiểu chuyện nói ra, ta thấy Thôi tiểu thư đã suy nghĩ nhiều rồi.”

Thôi Vĩnh Hà mỉm cười tràn đầy tự tin: “Ta cho tới bây giờ cũng không biết Phúc Khang An có thích ta thật hay không, hắn chỉ nói thích ta duy nhất một lần, ta cũng không dám tin đó là sự thật. Trước kia, hắn luôn thích làm ta tức giận, sau đó lại lập tức rất tốt với ta, ta cũng hoài nghi đó chỉ là vì cảm kích tình nghĩa của ta mà thôi. Cho đến tối hôm đó, hắn và người đi cùng một kiệu, khi thấy ta ngay cả kiệu cũng không hạ, nói lời lạnh nhạt, hôm nay vội vàng vàng chạy đến nhà ta từ hôn, ta mới dám khẳng định, hắn là vì thực sự yêu thích ta, vì thế mới thà chết cũng không để ta phải chịu nguy hiểm, vì thế mới cam tâm chịu đựng tất cả oan khuất.”

Thanh âm của Thanh Nhã tuy ngạc nhiên nhưng vẫn ổn định: “Tiểu thư, vì sao lại nói vậy?”

“Vì hắn đã quá vội vã.” Thôi Vĩnh Hà cười cười, cả người tỏa ra một vầng hào quang chói mắt khiến Thanh Nhã vốn tự nhận mình xinh đẹp cũng không kim được mà lui về sau từng bước, “Ngay cả khi hắn chưa từng thích ta, hắn vẫn là một bậc chính nhân quân tử, sẽ không mặc kệ ta một mình run rẩy trong đêm, sẽ không nói những lời nói lạnh khốc vô tình, cũng sẽ không sót ruột đòi từ hôn mà ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói. Hắn không phải loại người như vậy, nhưng lại cố tình làm, nguyên nhân duy nhất, đó chính là hắn đang diễn kịch.”

Phúc Khang An đang ngồi sau vách tường sớm đã bị lời nói của Thôi Vĩnh Hà đả kích, toàn thân kịch liệt run rẩy, thiên toàn địa chuyển, vô cùng kích động.

Vĩnh Hà, Vĩnh Hà, tại sao nàng lại hiểu được? Tại sao nàng lại nhìn ra?

Không ngờ, nàng lại hiểu ta nhiều như vậy, tin ta sâu đậm như vậy.

Có một người hiểu ta như nàng, ta còn mong chờ gì nữa, chỉ là...

Nàng nhìn thấu hết thấy, tất sẽ vô tình đứng mũi chịu sào, gặp phải nguy hiểm. Còn ta, có cách nào có thể bảo vệ nàng đây?

Mừng như điên, lo âu, hân hoan, sầu buồn, trăm loại cảm xúc ngổn ngang trong lòng hắn, khiến hắn khó thể bình phục.

Vĩnh Hà, Vĩnh Hà...

Thôi Vĩnh Hà dường như nghe thấy những tiếng gọi cuồng liệt trong lòng hắn, từ từ dời mắt, nhìn về phía cửa sổ sát tường, đôi mắt khắc sâu tình cảm: “Tên hỗn đản này, lúc nào cũng tốt với ta, lúc nào cũng thay ta suy nghĩ, nhưng còn chưa hỏi xem ta có nguyện ý hay không, vui vẻ hay không. Hắn giả bộ tuyệt tình làm ta đau lòng, sau đó tự mình đối mặt với tất cả, hắn cho rằng ta là gì? Không thể cùng chịu chung hoạn nạn, chỉ có thể vì phú quý mà bỏ qua tất cả sao? Hắn tự cho mình là anh hùng, nghĩ người trên khắp thiên hạ này chỉ chờ hắn hi sinh, chờ hắn đến cứu sao? Rõ ràng là hắn đang vũ nhục ta...” Nàng vừa nói,

những giọt nước chảy dài, nhẹ nhàng xoay người lại cười với Thanh Nhã, “ Người hãy chuyển lời của ta đến hân, lời nói này, ta tin hân nhất định sẽ hiểu được.”

Nụ cười của nàng đẹp như mộng, Thanh Nhã nhìn mà không nén nổi một tiếng thở dài. Nàng có chút hoảng hốt, khi thanh tỉnh lại đã thấy Thôi Vịnh Hà mở cửa phòng bước ra ngoài, đến rồi đi đột nhiên như một cơn gió.

Khuôn mặt Thanh Nhã hiện lên vẻ khâm phục, tiến đến mở cửa nhỏ bên vách tường ra, nhú mào: “ Chàng còn không đuổi theo nàng!”

Phúc Khang An vẫn ngồi trên chiếu như cũ, ngẩng đầu chăm chú nhìn Thanh Nhã. Hiện tại, hân nhìn bất kì ai cũng mang theo vẻ mặt vô cùng kích động.

“ Mau đi đi, nàng không chỉ yêu chàng, mà còn càng thêm tin chàng. Nữ tử như vậy, chàng sẽ không thể tìm thấy người thứ hai, lạc mất nàng, chàng có dùng cả đời cũng không hết hối hận.” Thanh âm của Thanh Nhã dịu dàng dị thường, không hề có chút phong trần ngả ngớn, “ Ta vốn nghĩ, vô luận Phó gia có xuống dốc thế nào, ít nhất ta cũng có thể đổi đời, ngay cả khi tấm lòng của chàng không đặt lên ta, ta mang thân phận nữ tử thanh lâu, có thể trở thành thê tử được cưới hỏi đàng hoàng cũng không lỗ vốn. Chỉ là...”

Thanh Nhã ngừng lại một chút, bỗng nhiên không muốn nói thêm gì nữa, chỉ thản nhiên cười cười: “ Mau đi đi, lời nói của nàng, rõ ràng là nói cho chàng nghe, nếu không đi dỗ nàng, về sau nàng tính sổ với chàng, chàng không chịu nổi đâu.”

Phúc Khang An có nghe rõ lời khuyên của Thanh Nhã hay không, có chuẩn bị đi tìm Thôi Vịnh Hà hay không, không ai biết.

Vì trước khi hân kịp có thêm động tác gì, một thanh âm sợ hãi đã truyền đến.

“ Phúc Tam gia, Phúc Tam gia, cứu mạng, cứu mạng!”

Phúc Khang An nghe được đó là thanh âm của ai, nữ tử đó vẫn luôn ôn nhu trầm tĩnh, chưa từng thất thố kinh hô, mà thanh âm của nàng giờ phút này, lại tràn ngập kinh hoàng và lo lắng.

Sắc mặt Phúc Khang An trong nháy mắt liền trắng bệch, chạy nhanh ra ngoài.

“ Vận Nhu!”

Vận Nhu đang kinh hoàng, sau khi nghe thấy thanh âm lo lắng của Phúc Khang An liền không nhịn được nữa, nước mắt tuôn ra như mưa, vừa khóc vừa nói: “ Phúc Tam gia, tiểu thư... bị người của Gia Thân Vương phủ... mang đi rồi.”

Phúc Khang An hít thật sâu một hơi, vẻ mặt của hân tựa hồ cũng không có gì thay đổi, nhưng phàm là người đang đứng trong Hồng Trần Cư đều cảm nhận được, trong giây lát, hân dường như đã biến thành một người khác, toàn thân toát ra sát khí lạnh lẽo như muốn hủy diệt toàn bộ thế giới.

“ Người về trước đi, không cần lo lắng.” Tiếng phân phó của hân trầm thấp mà bình thản.

Vận Nhu vừa khóc vừa gật đầu: “ Được, Phúc Tam gia, người bảo ta về, ta sẽ về, người nói ta không cần lo lắng, ta sẽ không lo lắng, vô luận người làm gì, tiểu thư đều tín nhiệm người, vì thế, ta cũng sẽ tín nhiệm người, ta biết, bất luận là nơi hiểm ác nào, người đều có thể đưa tiểu thư trở về.”

Phúc Khang An thậm chí còn nhàn hạ cười với nàng một cái, sau đó mới ngẩng đầu bước ra khỏi cửa.

“ Phúc Tam gia!” Thanh Nhã kêu lớn một tiếng sợ hãi.

Phúc Khang An quay đầu: “ Thanh Nhã, là người bảo ta đuổi theo nàng. Người nói đúng, nàng không chỉ yêu ta, nàng còn tin tưởng ta hơn, nữ tử như vậy, chính là trân bảo cả đời của ta. Nàng không chỉ là thê tử tương lai của ta, còn là người hiểu ta nhất trên đời này, vô luận thế nào, ta cũng không có khả năng tìm được nàng thứ hai, vì thế, ta tuyệt không thể mất đi nàng. Ta thật gốc, luôn làm chuyện ngu xuẩn, phạm sai lầm như vậy. Nhưng hiện tại, ta sẽ sửa lại chúng.”

“ Nhưng, đó là Gia Thân Vương...” Khuôn mặt Thanh Nhã viết rõ hai chữ lo lắng, người đến Hồng Trần Cư đều là quan viên trong triều, vì vậy, phàm là người của Hồng Trần Cư đều hiểu, vô luận Phúc Khang An cường đại cỡ nào, bối cảnh hùng hậu cỡ nào, hắn cũng không thể chống đỡ được bậc đế vương tương lai.

“ Hơn một tháng nay, ngày của ta thật khó trôi qua.” Nụ cười của Phúc Khang An thậm chí còn trở nên vô cùng ôn nhu, “ So với tình trạng kiệt sức chém giết trên chiến trường, đối mặt với vô số quân địch, bên người không còn một người bằng hữu còn khó chịu hơn. Nhưng, ta vẫn cố gắng nhẫn nại, chỉ cần... điều này có thể bảo hộ Phó gia, cũng như tất cả những người cùng vui cùng buồn với Phó gia.” Hắn nâng mắt, nhìn mỗi quan viên đang ngồi trong Hồng Trần Cư tìm thú vui, “ Nhưng, Vĩnh Hà là một người đặc biệt, ta sẽ không cho phép nàng phải chịu bất kì thương tổn nào, không còn nàng, tất cả mọi thứ ta đang sở hữu đều không còn ý nghĩa, không cần nói Vĩnh Diễm có thể trở thành Hoàng Thượng, cho dù hiện tại hắn đã là Hoàng Thượng, ta cũng tuyệt không để hắn tùy ý động vào Vĩnh Hà.”

Hắn là vì cực độ phần nộ, lời nói của hắn vô cùng quyết tâm, thậm chí còn không để ý đến quốc lễ, gọi thẳng họ tên Gia Thân Vương, nhưng, ánh mắt của hắn, vẻ mặt của hắn, nụ cười của hắn, thậm chí là âm điệu của hắn, vẫn vô cùng ôn nhu và chan chứa tình cảm.

Dường như chỉ cần nói đến Vĩnh Hà, cả người hắn cũng có thể biến thành một làn gió ôn nhu, dòng nước mềm mại, mãi không thay đổi.

“ Gần đây, mỗi ngày đều có người nói bên tai ta về thiên kim tiểu thư của Thôi đại học sĩ, vị thê tử tương lai của Phúc Khang An, hóa ra cũng chỉ thế này mà thôi.” Gia Thân Vương Vĩnh Diễm thân mặc long bào, khuôn mặt tuần tú, khí chất vương giả mở lời, thanh âm lạnh như băng, tràn đầy ý vị chế giễu.

Thôi Vĩnh Hà cũng không hoảng loạn, tự mình tìm một cái ghế dựa thoải mái rồi ngồi xuống, tùy tay cầm một chén trà trên bàn lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

Thẳng đến khi biểu tình chế giễu của Vĩnh Diễm biến thành phần nộ, nàng mới dùng khẩu khí lạnh lùng tương tự, nói: “ Gần đây, mỗi ngày cũng đều có người nói bên tai ta về Gia Thân Vương, người có khả năng trở thành tân quân, hóa ra cũng chỉ thế này mà thôi.”

Ngữ khí của Thôi Vĩnh Hà chẳng những hết sức trào phúng, mà ánh mắt thậm chí còn chưa lúc nào đặt lên nam nhân rất nhanh nữa sẽ trở thành chí tôn thiên tử trước mặt này.

“ Thật lớn mật.” Ô Nhân Thái đứng bên cạnh tiến lên vài bước, vung tay lên định giáo huấn nàng.

Thôi Vĩnh Hà khoát tay, chén trà nóng hắt thẳng lên mặt hắn: “ Người dám làm càn?”

Rõ ràng đang ở trong Gia Thân Vương phủ, nhưng đôi mắt đang nén giận của Thôi Vĩnh Hà lại khiến Ô Nhân Thái nhớ lại sự sỉ nhục ngày đó trong rạp hát, bị nữ tử này trách mắng mà hoàn toàn vô sức phản kháng, trong lúc nhất thời trong lòng cả kinh, hoảng hốt sợ lịch sử tái diễn, chân không tự giác lui về phía sau vài bước.

Vĩnh Diễm từ khi ra đời đến nay chưa từng nhận được sự khinh thị nào như thế, vốn đã buồn bực mười phần, lại thấy Ô Nhân Thái yếu thế lùi xuống liền cảm thấy mất mặt vô cùng, hừ lạnh một tiếng.

Ô Nhân Thái lập tức lấy lại tinh thần, tiếp tục muốn ra oai lần nữa.

Thôi Vĩnh Hà ngồi bất động: “ Chủ tử của ngươi cũng không dám động đến ta đâu, ngươi lại muốn xằng bậy? Nếu ngươi không sợ sẽ hại chủ tử của ngươi, cứ việc đánh thử xem.”

Ô Nhân Thái ngẩn ra, Vĩnh Diễm bắt đầu cười lạnh: “ Hóa ra Thôi tiểu thư có thể phá hư khí thế bách quan triều đình, trước mặt mọi người sỉ nhục Tế Tướng cũng chỉ là một nữ nhân chỉ biết phô trương thanh thế mà thôi.”

Thôi Vĩnh Hà không lùi bước, mỉa mai đáp lại: “ Hóa ra Gia Thân Vương điện hạ, nhi tử mà Hoàng Thượng coi trọng nhất, có khả năng kế thừa thiên hạ nhất cũng chỉ là một tiểu tử không biết điều, mới ra oai được một chút đã đắc ý vênh váo, lòng dạ hẹp hòi, vì báo tư oán mà không tiếc phá hủy chi thân trụ cột của quốc gia mà thôi.”

“ Người...” Vĩnh Diễm chưa bao giờ bị người khác sỉ nhục như vậy, theo bản năng tiến lên trước vài bước, muốn bắt lấy tay Thôi Vĩnh Hà.

Thôi Vĩnh Hà biến sắc, cầm chén trà trong tay ném Vĩnh Diễm: “ Ta là người của Phúc Khang An, nếu ngài không mong ngôi vị hoàng đế tương lai khó giữ được, tốt nhất là không nên đụng vào ta.”

Vĩnh Diễm một tay bắt được chén trà, giận quá hóa cười: “ Chết tiệt, người dám uy hiếp ta?”

“ Vì sao không dám? Ta từ trước đến giờ nói chuyện chưa từng đuối lý, có gì phải sợ? Có gì ta không dám làm?” Thôi Vĩnh Hà hoàn toàn không đổi sắc nhìn hắn, “ Ta là nữ nhi của Thôi đại học sĩ, tương lai là con dâu của Phó Tể Tướng, không phải người bình thường có thể mặc ngài tùy ý khi dễ.”

Vĩnh Diễm cười to: “ Người có vẻ đã quên, ta là con trai thứ mười lăm của Thánh Thượng, đương kim Gia Thân Vương...”

“ Còn nghe nói sẽ là quốc quân tương lai đúng không?” Thôi Vĩnh Hà lạnh lùng ngắt lời hắn, “ Chỉ tiếc, chỉ là nghe nói mà thôi, ngài cũng chưa lên ngôi Hoàng Đế đâu.”

“ Người...” Sắc mặt Vĩnh Diễm cuối cùng thay đổi.

Thôi Vĩnh Hà cười cười: “ Chỉ cần Phúc Khang An đánh tới đây, xuất huyết án tại Gia Thân Vương phủ của ngài, mang sự tình ra ngoài ánh sáng, đường đường chỉ là một Gia Thân Vương nhưng lại tự cho mình là Hoàng Đế nên tùy ý làm bậy, đe dọa nữ nhi của đại thần, không chuyện gì không dám làm, không để ý đến thiên lý quốc pháp, không biết còn xứng làm Hoàng Đế nữa không? Không biết đương kim Thánh Thượng biết chuyện ngài đã làm có lo lắng ngài còn chưa lên ngôi đã hoành hành vô kỷ như vậy, nếu lên ngôi rồi sẽ có thể làm ra chuyện gì hay không? Nhóm hoàng huynh hoàng đệ của ngài có phải cũng sẽ thuận tiện suy nghĩ về thù riêng huynh đệ giữa họ và ngài, rồi cho rằng ngài không đủ tư cách làm Hoàng Đế trên đầu họ hay không?”

Khuôn mặt Vĩnh Diễm xanh mét, cười lớn một tiếng, nhưng tiếng cười vô cùng khó nghe như tiếng hai hàm răng nghiền chặt vào nhau: “ Phúc Khang An vứt bỏ người đi tìm tình yêu khác, người còn trông cậy hắn đến đây cứu người? Hơn một tháng nay, hắn phải nhận hết các lời lẽ không đâu cũng không dám phát tác, yếu đuối như vậy, người cho rằng, hắn lại dám vì người mà đắc tội bốn vương?”

“ Đương nhiên chàng dám.” Dường như chỉ cần nhắc tới Phúc Khang An, tâm tình của Thôi Vĩnh Hà liền tốt hơn rất nhiều, thậm chí còn vui vẻ nở một nụ cười thật tươi đầy tự tin, “ Vận Nhu chỉ cần nói với chàng một câu, chàng sẽ lập tức đến, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ ta. Đừng nói ngài là Vương gia, cho dù ngài là Hoàng Đế, chàng cũng nhất định sẽ đến cứu ta.” Thanh âm của nàng thanh thúy kiên định, không hề mang theo chút do dự.

Thời điểm nói đến Phúc Khang An, khuôn mặt của nàng nhất thời bừng sáng đến lóa mắt, khiến Vĩnh Diễm bỗng cảm thấy nao nao, hô hấp đột nhiên có chút dồn dập.

“ Người quá ngây thơ rồi, người dựa vào đâu mà xác định Phúc Khang An nhất định sẽ đến cứu người? Người dựa vào đâu?” Không biết vì sao, khẩu khí ép hỏi của Vĩnh Diễm dường như có chút vội vàng.

Thôi Vĩnh Hà nhìn Vĩnh Diễm, biểu tình đột nhiên có chút cổ quái, nhẹ nhàng lắc đầu: “ Không, là ngài rất ngu xuẩn, cũng rất đáng thương.”

“ Người dám nói bốn vương đáng thương?” Vĩnh Diễm có thể cảm thấy có một loại cảm xúc quái dị chưa từng có đang ảnh hưởng đến mình, cho dù giận dữ quát hỏi, thanh âm cũng trở nên thấp phần kì lạ.

“ Cả đời này của ngài, trừ bỏ quyền lợi, cái gì cũng không có, trừ bỏ quyền lợi, thứ gì cũng chưa từng theo đuổi qua. Ngài đã từng thật tình đối diện với người khác bao giờ chưa? Đã từng có người nào thật tình đối diện với ngài? Ngay cả khi cả thiên hạ đến lấy lòng ngài, nhưng, một khi ngài gặp chuyện, có thể tìm được một người tuyệt đối không rời bỏ, vĩnh viễn đi theo ngài không?” Thôi Vĩnh Hà kiêu ngạo nhìn hắn, “ Ta có thể chết vì Phúc Khang An, chàng cũng có thể chết vì ta, ngài có khả năng vì người khác mà trả giá hết thấy hay không? Có người nào có thể làm thế vì ngài không? Ngài như vậy, sao có thể hiểu được ta và Phúc Khang An? Ngài sao có thể hiểu được thứ gì gọi là sinh tử tương hứa, cùng chung hoạn nạn? Ngay cả khi ngài có cả thiên hạ, ngài lại không có được một chút thật tình, như thế mà còn không gọi là đáng thương sao?”

Vĩnh Diễm nhìn nàng chăm chăm, ngay cả khi bị phụ hoàng quát lớn không lâu trước đây, hấn cũng chưa từng phải chịu đả kích nào lớn như vậy. Nữ nhân này, nữ nhân này, nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử trẻ tuổi, sao có thể mạnh mẽ đến thế, lớn mật đến thế, thậm chí mỗi một câu chống đối, mỗi một phản biểu tình... đều có thể xinh đẹp chết người như thế! Một ý niệm kì lạ bỗng nhiên xuất hiện trong đầu hấn, cuối cùng cũng bị hấn cố gắng bỏ qua.

“ Cho dù tạm thời ta không muốn gây chuyện, thả người ra ngoài thì sao? Chỉ cần ta lên ngôi Hoàng Đế, ta sẽ có thể làm mọi chuyện, muốn giết Phúc Khang An còn phải khách khí? Hủy diệt Phò gia còn phải khách khí?” Vĩnh Diễm nhìn Thôi Vịnh Hà, ánh mắt kì dị, “ Nhưng, cũng không phải không thể buông tha cho hấn, chỉ cần người...”

“ Không có khả năng.” Thôi Vịnh Hà có bản năng của nữ tử, hoàn toàn hiểu được hết ý tứ của Vĩnh Diễm, thậm chí còn không kinh ngạc, cũng không suy nghĩ gì, lập tức từ chối, “ Ngài lên ngôi Hoàng Đế, muốn làm gì đều là chuyện của ngài, nhưng ta tuyệt đối không đáp ứng chuyện bán đứng chính mình.”

Vĩnh Diễm cười lạnh: “ Hóa ra cái gọi là có thể chết vì Phúc Khang An của người đều là nói dối, người căn bản không muốn hi sinh vì hấn, mặc hấn trong hoạn nạn...” Trong một khoảng thời gian ngắn, tâm tình của hấn cực kì phức tạp, không biết là vì Thôi Vịnh Hà không chịu hi sinh vì Phúc Khang An mà trấn an, hay vì Thôi Vịnh Hà cự tuyệt hấn mà thất vọng.

Thôi Vịnh Hà nhìn hấn bằng ánh mắt thương hại: “ Ngài vẫn không hiểu, người như ngài làm sao có thể hiểu. Ngài chỉ biết ti bỉ vô sỉ, chỉ biết dùng cường quyền ép người. Người như ngài, làm sao có thể hiểu được thế nào mới là nam tử hấn thật sự? Bị đoạt thê tử, đối với một nam nhân mà nói chính là đại vũ nhục. Bất luận là kẻ nào, chỉ cần có cốt khí, sẽ thà chết cũng không chấp nhận loại chuyện này. Huống chi, chàng còn là Phúc Khang An. Nếu ta tự cho mình là đúng mà đáp ứng ngài, tự cho rằng mình đã cứu chàng, đó mới chính là sự nhục nhã lớn nhất đối với chàng. Nếu ta tự cho rằng mình vĩ đại, dùng thân thể này thay chàng chắn bão, căn bản chính là không hiểu chàng, hoàn toàn không có tư cách trở thành thê tử của chàng.”

Từ đầu tới cuối, nàng trấn định dị thường, vô cùng dũng cảm, chưa từng có nửa điểm lùi bước, không chịu thỏa hiệp. Hào quang sáng lạn khác thường ánh trên lên khuôn mặt nàng, chiếu sáng toàn bộ trời đất, như một ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ ý chí chiến đấu của nam nhân trước mặt.

Vĩnh Diễm có chút thất thần ngắm nhìn nụ cười của nàng, chợt thấy có một sự phẫn nộ không gì sánh nổi nảy lên trong lòng: “ Được, người cứ việc quật cường, chỉ sợ Phúc Khang An không có suy nghĩ như người, đến lúc đó, ta sẽ khiến hấn một lần nữa vứt bỏ người.”

Thôi Vịnh Hà như một vị đại nhân khoan dung đối diện với một tiểu hài tử bốc đồng, cười như có như không: “ Vô dụng, bất luận ngài uy hiếp thế nào cũng không thành. Ta hiểu chàng hơn cả hiểu bản thân ta, chàng nhất định sẽ bảo vệ ta, sẽ không để kẻ nào làm tổn hại của ta một sợi tóc.” Trong mắt nàng đều là ý cười, hoàn toàn mặc kệ địch ý nồng đậm trong Gia Thân Vương phủ, khi nghĩ đến Phúc Khang An, nàng không có chút nào lo lắng.

Trong lòng của nàng có một nam tử, nàng đối với hấn toàn tâm toàn ý, không hề nề hà nhiệm vụ. Nàng tin rằng, hấn vì nàng, ngay cả làm đảo loạn nhật nguyệt, nghịch chuyển sông núi, hấn cũng đều có thể làm được.

Điều này khiến lửa giận trong lòng Vĩnh Diễm càng tăng lên.

Thôi Vịnh Hà từ từ mở miệng: “ Vương gia, chúng ta không ngại cùng nhau chết đâu.”

Phúc Khang An đã chuẩn bị tốt tinh thần đánh một đường vào Gia Thân Vương phủ, nhưng trên thực tế, Ô Nhân Thái đã chờ hấn trước cửa từ sớm, không chút gây khó dễ đưa hấn vào trong.

Phúc Khang An nhìn thẳng vào Vĩnh Diễm đang ngồi đó, thậm chí ngay cả lễ nghĩa cũng bỏ qua: “ Vương gia, xin hãy trả lại thê tử của ta cho ta.”

Hai chữ “thê tử” của hấn khiến Vĩnh Diễm cảm thấy lòng nhói lên như bị kim châm, có chút hung ác trừng mắt nhìn hấn một cái: “ Thôi Vịnh Hà hiện tại còn chưa phải thê tử của người.”

“Rất nhanh sẽ phải, vì thế nàng không thích hợp ở lại vương phủ, mong Vương gia hãy để ta đem nàng về.”
Vĩnh Diễm không trực tiếp đáp lại, chỉ khoát tay áo: “Mời ngồi.”

“Vương gia!”

“Yên tâm, Thôi tiểu thư là tiểu thư khuê các, bốn vương sẽ không làm nàng tổn thương.”

Phúc Khang An nhìn Vĩnh Diễm, thấy hần thân nhiên nhìn lại mới yên tâm ngồi xuống.

“Dâng trà.”

Ô Nhân Thái tự mình mang lên loại trà tốt nhất.

Phúc Khang An không có tâm tình thưởng trà, chỉ nhìn vị hoàng tử từ xưa đến nay chưa từng nhìn mình với sắc mặt hòa hoãn, nay lại đột nhiên khách khí nói chuyện.

“Phúc Khang An, chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, ta còn nhớ phụ hoàng đã nói qua, tương lai người tất sẽ là chi thần trụ cột, cố ý dẫn dò huynh đệ chúng ta phải yêu quý người, đúng không?” Thần sắc của Vĩnh Diễm thân nhiên, nhớ lại chuyện cũ.

Phúc Khang An hơi khom người: “Đều là vì Hoàng Thượng thương yêu.”

“Có muốn biết vì sao, trước đây chúng ta đều thích khi dễ người như vậy không?” Vĩnh Diễm cười có chút tối tăm, “Đó là bởi phụ hoàng đối với người thật sự quá tốt. Người thuộc sách, người cười vui vẻ hơn so với bất kì ai khác, người cười ngựa bắn tên tốt, người lại càng không tiếc lời khen người, mỗi lần thấy người sẽ luôn thưởng người này nọ, luôn nhớ kí công lao của người, tuy chúng ta là nhi tử thân sinh cũng chưa từng được chú ý như vậy. Từ nhỏ, chúng ta mỗi ngày đều vất vả đọc sách tập võ, học đạo thống trị thiên hạ, mỗi lần phạm sai lầm đều phải rước lấy quả trách trừng phạt. Lo lắng hết lòng, thật vất vả mới làm tốt được hết thảy, phụ hoàng nhiều nhất cũng chỉ ‘Ừ’ một tiếng, ngay cả khen ngợi cũng không nói một câu. Phúc Khang An, người vĩnh viễn cũng không thể hiểu, huynh đệ chúng ta lúc đó ghét người cỡ nào.”

Phúc Khang An có chút khiếp sợ nhìn Vĩnh Diễm, hần đương nhiên vạn lần không thể ngờ, vị hoàng tử tôn quý nhất thiên hạ, đối với mình lại có sự hâm mộ và đồ kỵ đến thế.

“Chúng ta không có lí do không chán ghét người, vì thế liền cố ý gây khó dễ cho người, sai sử người như nô tài. Nhưng, cũng vô dụng, người thể nhưng lại chưa bao giờ từng để ý tới. Ta còn nhớ khi chúng ta tỷ thí kiếm pháp, thập thất đệ cố ý muốn người thua, người lại khiến nó phải bại. Nó tức giận đến đá người một cước, người thể mà lại không chút lưu tình cho nó một quyền. Vài huynh đệ khác bùng nổ đứng lên hợp lực đánh người, lại đều bị người đánh cho mặt mũi bầm dập. Sau đó, Phó Tế Tướng đánh người, bắt người đến kim điện quỳ gối chịu tội. Nhưng, phụ hoàng ta chẳng những không trách người, ngược lại còn cười ha ha, nói người tính tình ngay thẳng, không sợ quyền thế, không bao giờ lùi bước, tương lai chắc chắn sẽ là trọng thần quốc gia, an ủi người rất nhiều, còn phạt huynh đệ chúng ta quỳ đến ba canh giờ. Phụ hoàng nói đúng, có thể không sợ quyền thế quân vương, dám nghịch long lân, đúng là trọng thần khó gặp. Nhưng một người, ngay cả sự kính sợ cơ bản đối với quân quyền cũng không có, hần chính là nghịch thần, huống chi, trong tay nghịch thần, còn nắm giữ quân quyền khổng lồ cường đại.” Thần sắc Vĩnh Diễm âm lãnh, “Người năm mươi ba tuổi đã là thị vệ vẻ vang, mười bốn tuổi đã lãnh binh đánh giặc, tay nắm giữ quyền lớn, đối với hoàng tử chúng ta thẳng đến mười tám tuổi mới có thể bắt tay làm việc, đương nhiên là hơn rất nhiều. Ngay cả khi chúng ta thành công cũng không thể đạt được vinh quang như của người. Chức vị của người đi lên nhanh chóng, các quan viên triển vọng đều bị người chiếm mất, cho dù chúng ta là hoàng tử, cũng không hề được ai chú ý đến. Phúc Khang An, có người nào mang trong mình sự khó chịu như vậy, mà chuyện gì cũng chưa từng làm hay không? Phúc Khang An, không phải lòng dạ ta hẹp hòi, mà là bất kì vị huynh đệ nào của ta cũng thế, nếu có thể đăng cơ, cũng sẽ không thể quên những đả kích và nhục nhã mà người đã từng gây ra cho chúng ta.”

Phúc Khang An im lặng đứng dậy, thi lễ thật sâu với Vĩnh Diễm: “Vi thần khi còn trẻ không hiểu chuyện, mạo phạm các hoàng tử, nguyện chịu tất cả trách phạt của Vương gia.”

Vĩnh Diễm thoáng cười to: “Phúc Khang An, cuối cùng người cũng xưng thần với ta, Phúc Tam gia lúc trước to gan lớn mật, dám đánh cả hoàng tử, hóa ra cũng có giờ khắc cúi đầu thế này.”

Phúc Khang An vẫn duy trì tư thế thi lễ: “ Vô luận Vương gia trách phạt thế nào, vì thần đều nguyện ý tiếp nhận, chỉ là, mong Vương gia hãy trả lại thể tử cho ta.”

Vĩnh Diễm âm lãnh nở một nụ cười: “ Phó Tể Tướng làm lưng vất vả nhiều năm vì quốc gia như vậy, cố Hiếu Hiền Hoàng Hậu cũng là mẫu thân của các hoàng tử, người đã nhận sai, ta cũng không ép người quá. Theo ta được biết, người đã từ hôn với Thôi gia, vì thế không cần đón Thôi tiểu thư về, ta sẽ giữ tiểu thư ở đây làm khách, xong chuyện sẽ giao nàng cho Thôi học sĩ.”

“ Không được!” Phúc Khang An đã đứng thẳng người, thần sắc không có vẻ quá kích động nhưng câu trả lời lại kiên định tuyệt đối.

“ Phúc Khang An, người chớ quên, Phó gia...”

“ Vương gia! Phó gia vì nước tận trung nhiều năm, cũng không để ý đến chuyện hi sinh vì nước, lại càng không vì một nữ tử mà trở mặt.” Phúc Khang An không hề yếu thế, trước mặt người sắp trở thành Hoàng Đế này, hấn ngưng lập như núi, phong nghi như tùng, tràn ngập một loại khôi lực có thể làm bất cứ nữ tử nào vừa nhìn tâm liền động, càng làm Vĩnh Diễm ghen ghét sâu sắc.

“ Vậy người sẽ không để ý đến tính mạng và an nguy của Thôi tiểu thư sao?”

Phúc Khang An hơi nhướn mày, có một loại kiêu ngạo và cao quý không nói nên lời: “ Đương nhiên ta phải để ý đến Vĩnh Hà, thà rằng ta chết cũng sẽ không để nàng phải chịu bất kì thương tổn nào. Nhưng, ta càng hiểu hơn, nàng thà chết cũng không mong nhìn thấy ta vì nàng mà đồng ý với những thỏa hiệp ngu xuẩn. Nếu ta vì cứu tính mạng của nàng mà thỏa hiệp với ngài, ta chẳng khác nào đang đẩy nàng vào địa ngục, khiến nàng sống không bằng chết. Sai lầm như vậy, ta đã phạm phải một lần, tuyệt đối sẽ không tái phạm.”

Sắc mặt của Vĩnh Diễm khó coi dị thường, cười gượng một tiếng: “ Vậy mà người còn nói người yêu nàng sao? Cho dù điều này không làm nàng thất vọng?”

Phúc Khang An khẽ lắc đầu, không biết có phải vì đang nhớ đến Thôi Vĩnh Hà hay không, giờ khắc này, thần sắc của hấn ôn nhu đến cực điểm: “ Vương gia, ngài có hiểu được thế nào là vợ chồng không? Đó là cả đời làm bạn, vô luận mưa gió đều cùng nhau đối mặt, cùng nhau gánh vác, vô luận chuyện gì phát sinh cũng không khiến đối phương lo lắng liên lụy, vì đã sớm tuy hai mà một, hai người là một người. Vì thế, Vương gia, ngài có thể giết chúng ta, nhưng không thể chia rẽ chúng ta.”

Vĩnh Diễm chưa từng có cảm giác vô lực như hiện tại, ngay cả khi hấn là hoàng tử, ngay cả khi hấn sẽ rất nhanh trở thành thiên địa chí tôn, nhưng vô luận thế nào, hấn đều không thể làm hai người họ khuất phục.

Nàng trầm đình tiệt thiết nói: “ Không có khả năng.”

Hấn hoàn toàn không hề do dự nói: “ Không được!”

Cưỡng bức lợi dụ, thậm chí lấy tính mạng lẫn nhau ra áp chế, nhưng cũng hoàn toàn vô dụng.

Tuyệt đối kiên định, hoàn toàn tín nhiệm như vậy, khiến Vĩnh Diễm ngay cả khí lực nói chuyện cũng như đã biến mất hết.

Một tiếng kêu vui vẻ vang lên, sau tiếng kêu là tiếng bước chân dồn dập.

Phúc Khang An ngăn người vài giây, ánh mắt bỗng sáng bừng. Thân hình hấn đột nhiên xoay lại, còn chưa nhìn thấy người chạy tới đã đưa hai tay ra.

Thôi Vĩnh Hà không chút kiềm nén nào nhào vào lòng hấn, lớn tiếng cười: “ Ta chỉ biết, ta chỉ biết, chàng nhất định sẽ đến, cũng nhất định không đáp ứng hấn.”

Phúc Khang An ôm nàng thật chặt, thân thể mềm mại mà ấm áp này không phải hư ảo, nàng đang vô cùng chân thật vui đùa trong ngực hấn, trong thế giới của hấn, mà hấn, vậy mà lại ngu xuẩn thiếu chút nữa đã làm mất nàng. Vui mừng cực độ khiến hấn không nói thành lời, chỉ có thể dùng toàn lực ôm lấy nàng thật chặt.

Tiểu thư khuê các sẽ không làm loại hành vi làm càn như vậy, Tam gia danh môn cũng sẽ không thể không để ý lễ nghĩa quy củ trước mặt người khác như vậy.

Nhưng hần và nàng, đã không cần gì nữa.

Sắc mặt Vĩnh Diễm sớm đã đại biến, tức giận đến mức ánh mắt cũng bắt đầu đỏ lên: “ Các người nghĩ đây là nơi nào?”

Phúc Khang An vẫn gắt gao ôm Thôi Vịnh Hà, căn bản không nghe thấy lời hần nói.

Thôi Vịnh Hà nghe thấy, nhưng cũng không có ý định rời khỏi vòng ôm của Phúc Khang An, chỉ khẽ nâng đầu nhìn hần: “ Vô luận đây là nơi nào, Vương gia, cá cược này, ngài đã thua rồi, theo ước định, chúng ta có thể đi.”

Phúc Khang An hoàn toàn không để ý đến chuyện họ đang nói gì, chỉ nghe được câu cuối cùng của nàng, mỉm cười: “ Được, chúng ta đi.” Cho dù có xoay người đi, hần vẫn gắt gao ôm chặt lấy Thôi Vịnh Hà.

Vĩnh Diễm giận dữ quát to một tiếng: “ Đứng lại.” Theo tiếng quát của hần, một chén trà rơi xuống đất vỡ tan, đồng thời, bên ngoài đại sảnh, không biết có bao nhiêu người đang đứng.

Ánh mắt của Thôi Vịnh Hà dính chặt vào Phúc Khang An, cũng không nhìn ra bên ngoài một chút.

Phúc Khang An tùy ý liếc qua, cười nói với Thôi Vịnh Hà: “ Nắm chặt tay ta, không phải sợ.”

“ Ta không sợ.” Thôi Vịnh Hà có chút tức nuối, “ Đáng tiếc nơi này không có trống, nếu không ta sẽ có thể đánh trống trợ uy cho chàng.”

Hai người vậy mà vẫn có thể nói cười, sắc mặt Vĩnh Diễm ngày càng khó coi: “ Phúc Khang An, người cho rằng người đã thật sự bách chiến bách thắng sao? Người cũng chỉ là một tên bại tướng mà thôi.”

“ Bại tướng.” Phúc Khang An cười một tiếng nhẹ nhàng, xoay người nhìn hần, “ Vương gia, ngài cũng chỉ vì ta thua trận mà cao hứng, cho tới bây giờ lại vẫn không nghiên cứu cẩn thận xem, trận vừa rồi ta bại thế nào sao?”

Vĩnh Diễm ngẩn ra.

“ Vương gia, ngài đã tính qua hay chưa, sau trận bại chiến này, quân đội trên tay ta tổn thất bao nhiêu người?”

Vĩnh Diễm như nhớ ra chuyện gì, sắc mặt đại biến, thất thanh nói: “ Không có khả năng!”

“ Không có tổn thất. Tướng quân bại chiến là ta, các quan binh dưới trướng không có tổn thương gì lớn.” Ánh mắt của Phúc Khang An trở nên sắc bén, “ Vương gia, ngài rất hận ta, rất muốn ta thất bại, một khi ta thất bại, ngài liền mừng rỡ, căn bản ngay cả vấn đề dễ hiểu nhất cũng không nghiên cứu kỹ càng. Mà điểm này, sợ rằng Hoàng Thượng sớm đã nhìn ra, vì thế, vị Hoàng Thượng luôn yêu thương ta của ta, mới có thể vì một trận đánh nhỏ mà hạ ba đạo chiếu thư nghiêm khắc quở trách.”

Vĩnh Diễm run run đưa tay lên, chỉ vào Phúc Khang An: “ Người... người dùng tự ô, mà phụ thân lại giúp người...”

Tự ô, đó chính là một phương pháp tự bảo vệ mình của các quyền thần có trí tuệ khi có nhiều quyền lực trong tay, quân chủ ghen ghét đồ kị sử dụng. Đầu tiên là phạm một sai lầm rõ ràng nhưng không rước tội quá lớn, từ đó chịu phạt, tự nhiên sẽ phải giao quyền vị ra. Dùng sai sót nhỏ hôm nay để bảo vệ bản thân khỏi khả năng về sau sẽ bị áp đặt tội lớn, bảo toàn tính mạng. Một loại thủ đoạn cực kỳ tinh vi. Chẳng qua, ngựa nhớ chuồng cũ, người quyền thế trong triều đình trước đây sử dụng tự ô quá ít, vì thế rất ít người nghĩ đến trường hợp này.

Không ai nghĩ đến chuyện Phúc Khang An có con đường làm quan rộng mở lại sử dụng tự ô, lại không ai nghĩ đến chuyện, đằng sau chiếu thư trách cứ nghiêm khắc của Hoàng Đế, lại ẩn chứa sự bảo vệ chu toàn.

Vĩnh Diễm vô cùng khiếp sợ.

“ Ta thậm chí còn cố ý để môn hạ tướng quân của Vương gia lập công lớn, cũng coi như trả lại cho Vương gia một nhân tình. Ta biết Vương gia không thích ta, vì thế ta nguyện ý buông bỏ quyền vị trước khi tân quân đăng cơ, không cản trở tầm mắt của Vương gia nữa. Hoàng Thượng cũng biết lòng ta, hạ chiếu mắng ta cũng chỉ vì hi vọng rằng cứ như vậy, uất ức trong lòng Vương gia sẽ có thể biến mất, tương lai sẽ

không khiến ta khó xử. Huống chi, Phó gia ta không có quyền lực sẽ không dễ dính vào chuyện thị phi, ngay cả khi Vương gia đăng cơ lên ngôi cũng sẽ khó có thể vô cớ định tội, chỉ là...” Ánh mắt của Phúc Khang An lãnh duệ như đao, “ Nếu Vương gia vẫn còn canh cánh trong lòng, không định buông tha cho Phó gia của ta, hừ, ta không ngại đối đầu với Vương gia đâu. Thiên hạ lúc này loạn lạc, tai họa chiến tranh, biến cố xảy ra liên tục, mà quân binh triều đình, đại đa số đều là người mà Phó gia huấn luyện, trọng thần triều đình, đều là do Phó gia ta đề bạt. Nếu Vương gia ngài muốn diệt trừ phụ tử ta, kết quả như ý nguyện, thì ngay cả khi Phó gia tiêu vong, chiến sự Tây Tạng, Hồi Bộ, Miêu Cương, Mông Cổ vẫn sẽ chưa dứt, Bạch Liên tà giáo trong nước nhiều lần sinh sự, không biết Vương gia có thể dùng kế sách thần kì gì để ứng phó. Nếu Vương gia trở thành hôn quân đầu tiên khiến nước mất nhà tan từ khi triều đại nhà Thanh thành lập, ta cũng không thể nói gì hơn.”

“ Người...” Vĩnh Diễm tức giận đến toàn thân phát run, nhưng kinh nghiệm từ nhỏ đã cho hắn biết, Phúc Khang An tuyệt đối không chỉ giương cung lên để dọa người, bất giác kinh hồn táng đảm, cực độ kinh sợ không nói nên lời.

Phúc Khang An nói xong cũng không nhìn hắn nữa, ôm Thôi Vịnh Hà sải bước ra ngoài.

Thôi Vịnh Hà ghé sát vào tai hắn, nhẹ nhàng hỏi: “ Những người này hình như rất lợi hại, chúng ta có thể ra ngoài nếu bị họ ngăn cản không?”

“ Không thể.” Thanh âm của Phúc Khang An cực kì ổn định và bình tĩnh.

Thôi Vịnh Hà cười cười, càng dùng sức ôm chặt hắn: “ Một mình chàng có thể lao ra, nhưng thêm ta vào sẽ không thể, đúng không?”

Phúc Khang An cúi đầu nhìn nàng thần nhiên đùa cợt, nhịn không được cũng mỉm cười: “ Đúng.”

Thôi Vịnh Hà vui vẻ vô cùng, càng thêm xinh đẹp động lòng người. Nghe câu trả lời như vậy của hắn, nàng chẳng những không tức giận, thậm chí còn không buông lỏng cánh tay đang ôm hắn ra chút nào, lớn tiếng nói như muốn cho cả thế giới nghe thấy: “ Thật tốt, chàng có thể nói với ta như thế mà không hề do dự, cũng không giấu diếm, ta thật cao hứng, hóa ra chàng thật sự nguyện ý muốn ta trở thành thê tử đồng sinh cộng tử của chàng.”

Hai người đã đi tới tận ngoài đại môn, thị vệ Gia Thân Vương phủ đang cầm đao kiếm mang theo sát khí. Ánh mắt của hắn có chút lưu luyến Thôi Vịnh Hà, lạnh lạnh quét qua đám cao thủ trước mặt, ngữ khí lại ôn hòa như gió xuân: “ Ta muốn kéo nàng cùng chết với ta, nhưng sẽ không nói xin lỗi.”

Đôi mắt của Thôi Vịnh Hà lóe sáng: “ Không thể đồng nguyệt đồng nhất sinh, nhưng có thể đồng nguyệt đồng nhất tử, ta cũng rất vui.”

Phúc Khang An nhịn không được cười lớn: “ Nữ nhân lớn mật, không biết sống chết này!” Vừa nói, hắn vừa cầm tay nàng ra ngoài.

Đám thị vệ xung quanh vẫn đang chờ mệnh lệnh, nhưng Vĩnh Diễm đã tức giận đến mức mặt không còn chút máu, một chữ cũng không thốt ra.

Phúc Khang An ôm Thôi Vịnh Hà, không hề gặp trở ngại bước ra khỏi Gia Thân Vương phủ.

Vĩnh Diễm cứ như vậy dùng ánh mắt phẫn hận nhìn theo, đến khi thân ảnh hai người biến mất, hắn mới chán nản ngồi sụp xuống ghế, bên tai không ngừng vang lên thanh âm mang theo sự khinh thường mà thương hại của Thôi Vịnh Hà –

“ Ngay cả khi ngài có cả thiên hạ, ngài lại không có được một chút thật tình.”

10. Chương 10: Chương 10

Mãi đến khi ra khỏi Gia Thân Vương phủ chừng hơn mười trượng, Thôi Vịnh Hà mới có chút tiếc nuối thở dài: “ Ai, vốn là một giai thoại thâm tình lừng lẫy đủ để truyền lưu thiên cổ, đáng tiếc lá gan của hần lại quá nhỏ...”

Phúc Khang An cười khỏ, chỉ có hần mới biết vừa rồi khi cùng Vĩnh Diễm giương thương múa kiếm, giằng có không chút nào thoái nhượng có bao nhiêu khắt trương, cũng chỉ có hần mới biết, khi đó thân thể có bao nhiêu căng thẳng, cho tới bây giờ, mồ hôi lạnh trên người hần vẫn còn tuôn ra không ngừng, mà nữ nhân này, dường như hoàn toàn không biết nguy hiểm là gì, còn đứng bên cạnh nói mát. Hần vừa tức giận vừa buồn cười, trừng nòng một cái: “ Nàng dùng yêu thuật gì, lại có thể khiến Vĩnh Diễm muốn lưu nàng lại?”

Thôi Vịnh Hà nghe ra trong giọng nói của hần có chút ghen tuông, càng thêm vui vẻ: “ Ta nghĩ, trên đời này chưa từng có nữ nhân nào dám chống đối hần như ta, vì thế mới khiến hần nảy sinh hứng thú. Chỉ là, vô luận có hứng thú với ta hay không, hần vẫn sẽ có hận thù với chàng, so ra còn kém hơn khát vọng muốn đoạt ngôi vị Hoàng Đế của hần nhiều lắm. Cho dù hần có thể giết chàng, nhưng như vậy sẽ tạo ra động tĩnh lớn, tuyệt đối không thể giấu diếm, sự sủng ái của Hoàng Thượng đối với chàng vẫn còn, sao hần có thể làm ra loại chuyện tự hủy đi tương lai của mình thế được.”

Trong khi đang nói chuyện, họ đã đi qua vài con phố, trong kinh thành, người qua người lại hết sức náo nhiệt. Đại Thanh chú ý nhất vẫn là lễ pháp quy củ, nhưng trước mắt nhiều người như vậy, Phúc Khang An vẫn chưa từng buông Thôi Vịnh Hà ra.

Ánh mắt cổ quái đầy đường đều hướng về phía họ, các tiếng bình phẩm khinh thường cũng không ngừng vang lên.

Nhưng, nàng và hần tuy đều nghe thấy, cũng không hề để ý họ đang nói gì.

Vô luận thế nào, nàng không muốn buông hần ra, mà hần, càng không thể nhịn được chuyện luôn phải chia lìa. Chân không ngừng nghĩ, hần đưa nàng thẳng về Phó phủ.

Đó là nhà của hần, cũng sẽ là nhà của nàng. Từ nay về sau, hần sẽ không để nàng rời đi, cũng sẽ không để nàng phải gặp nguy hiểm nữa.

Trước đại môn Phó phủ, Vương Cát Bảo dẫn theo mấy chục thị vệ, loạn như ruồi bọ không đầu, không biết nghe thấy ai kêu tên Phúc Khang An, sợ hãi kêu lên một tiếng: “ Tam gia!”

Tất cả những người khác đều lo lắng chạy đến, mỗi người đều có biểu tình vui vẻ, kích động và vui mừng đến mức thậm chí không thèm chú ý tới động tác ôm chặt Thôi Vịnh Hà của Phúc Khang An không thích hợp cỡ nào.

Phúc Khang An lập tức phát giác ra điểm kì lạ: “ Sao lại thế này?”

Wương Cát Bảo vội vàng giải thích: “ Thanh Nhã cô nương của Hồng Trần Cư báo tin đến, nói Thôi tiểu thư bị ép đến Gia Thân Vương phủ, Tam gia cũng đi theo. Phu nhân lo lắng cho an nguy của Tam gia, lúc ấy đã nói muốn vào cung gặp Thánh Thượng, đại nhân ngăn cản phu nhân, không biết đã nói gì, sau đó, hạ nhân chúng ta đều bị đuổi ra xa khỏi phòng, Tam gia, người mau đi xem một chút sao lại thế này đi.”

Phúc Khang An biến sắc, rốt cục cũng buông thân thể mềm mại của Thôi Vịnh Hà ra.

Thôi Vịnh Hà thấp giọng thúc giục: “ Đi nhanh nào!”

Phúc Khang An nhìn nàng: “ Được.” Khi nói đến chữ “được”, hần đã bắt đầu chạy, chỉ là, tay hần còn nắm lấy tay Thôi Vịnh Hà, kéo nàng cùng nhau chạy vội.

Thôi Vịnh Hà cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng đi theo, vô luận đi đến chân trời góc biển nào, chỉ cần hần kéo nàng, nàng sẽ đi theo không chút do dự.

“ Chàng không được ngăn cản ta, ta muốn tiến cung, ta muốn tiến cung!” Thanh âm của Phó phu nhân lo lắng đến cực điểm.

“ Nghe ta nói, để ta đến Gia Thân Vương phủ tìm Vĩnh Diễm, nàng không cần tiến cung, cũng không cần lo lắng. Dù sao Vĩnh Diễm cũng là nhi tử của Hoàng Thượng, chúng ta là ngoại thân khó nói, không thể nói, cũng không tiện nói.” Thanh âm của Phó Hằng mặc dù trấn định nhưng vẫn có chút hoảng sợ, hoàn toàn không còn sự trầm ổn của một vị Tể Tướng.

Phúc Khang An cảm thấy hổ thẹn, hấn lại làm cha mẹ lo lắng rồi. Đang định mở miệng lên tiếng, trong đại sảnh bỗng truyền đến một câu khiến tay chân hắn trở nên lạnh lẽo, toàn thân ngẩn ra.

“ Chẳng lẽ Khang An không phải nhi tử của Hoàng Thượng sao?”

Trời đất yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ ràng.

Thôi Vĩnh Hà run lên, bỗng nhiên dùng sức ôm lấy Phúc Khang An, dùng hết toàn lực để an ủi nam tử đang lặng lẽ run rẩy bên cạnh.

Sau một hồi yên lặng thật lâu, thanh âm của Phó phu nhân rốt cục cũng vang lên: “ Vì sao, vì sao chàng không nói gì? Vì sao chàng không hỏi? Chàng mắng ta đi, đánh ta đi, vì sao một câu cũng không nói?” Thanh âm của bà mang theo sự ghen ngào, bi phẫn vô hạn.

“ Nàng còn muốn ta nói gì?” Thanh âm của Phó Hằng có sự bất đắc dĩ nồng đậm, ừ ừ thật sâu.

“ Thật ra chàng đã sớm biết, đã sớm biết, đúng không? Nhưng chàng chưa bao giờ hỏi, chưa bao giờ hỏi!” Phó phu nhân khóc lớn, “ Ta vẫn luôn chờ chàng hỏi, mắng ta, đánh ta, thậm chí giết ta, nhưng chàng chưa bao giờ hỏi!”

“ Thật ra, ta cũng không chắc chắn, cho đến vài năm trước, khi nghe chuyện có người muốn Khang An cưới công chúa, nàng liền lập tức tìm một người để đính hôn cho nó, ta mới xác định.”

“ Được, được lắm, chàng đều biết, nhưng không truy cứu, trừ việc không đến phòng ta, chàng cái gì cũng không làm, chàng căn bản cái gì cũng không để ý, đúng hay không?” Phó phu nhân ôm nỗi hận ép hỏi, tê tâm liệt phế.

“ Ta để ý, đương nhiên ta để ý, nhưng để ý thì có ích gì?” Phó Hằng nói như hét lên, cũng mang theo sự đau đớn thấm vào ruột gan, “ Nàng là nữ tử xinh đẹp, đa tài, cao quý, Hoàng Thượng lại là bậc chí tôn anh tuấn tiêu sái. Đối với nữ nhân mà nói, gả cho Hoàng Thượng không phải là lựa chọn tốt nhất sao? Hoàng Thượng muốn thân cận với nữ tử nào, ai dám ngăn cản? Ta vẫn chờ, chờ nàng nói với ta, nhưng cái gì nàng cũng không nói. Nếu nàng không chịu nói, sao ta có thể quản nàng? Sao ta có thể hiểu lầm tiền đồ quý tộc của nàng? Nhưng, nhiều năm như vậy vẫn không hề có động tĩnh gì khác, Hiếu Hiền Hoàng Hậu qua đời, nàng cũng không tiến cung nữa. Có lẽ, rào cản của hai người là ta, nếu không phải do ta, nàng sớm đã được phong làm quý phi, nàng...”

Một tiếng “ba” thật lớn cắt ngang lời nói của Phó Hằng: “ Hóa ra chàng nghĩ ta như vậy, hóa ra chàng nghĩ ta là người như vậy! Ai muốn làm hoàng phi chứ, chàng nghĩ ta và chàng là loại người nào, nếu không phải chàng, nếu không phải vì chàng, ta sao có thể...”

“ Nàng, nàng là vì ta...” Thanh âm của Phó Hằng không ngừng run run.

“ Chàng đã quên, khi đó, chàng mới trúng tuyển vào triều đình, muốn vào quân xa, thần thái luôn vui vẻ, nói rằng để không phụ sự học cả đời, chàng nên vì nước vì dân, phải trở thành một danh thần thiên cổ. Thời điểm đó, hắn đến gây chuyện với ta, ta cự tuyệt, hắn liền tức giận, mắng sang cả chàng. Ta còn có thể làm gì? Ta chỉ biết, khi đó, ánh mắt của chàng vô cùng sáng rực, nhưng, nếu ta chọc giận hắn, ta sẽ không thể nhìn thấy ánh sáng trong mắt, nụ cười trên khuôn mặt chàng nữa. Nam nhân coi trọng nhất chính là công danh tiền đồ, nhưng nữ nhân thì sao? Chàng có thể lấy nhiều nữ nhân, nhưng cơ hội thăng quan tiến chức thì chỉ có một, ta sao có thể phá hủy công danh sự nghiệp, tiền đồ của chàng? Sao ta có thể khiến chàng mất đi cơ hội được lưu danh sử sách...”

“ Nữ nhân gốc nghiệt, vì sao nàng không nói, vì sao nàng không nói!” Tiếng kêu của Phó Hằng vô cùng đau khổ kích động, “ Nàng dùng chính bản thân nàng giữ cho ta công danh phú quý, nhưng cái gì cũng không nói với ta! Nàng, hơn hai mươi năm qua, nàng sống không bằng chết, ta lại sống vô cùng vui vẻ, đây là vì cái gì? Đây là vì cái gì? Công danh thì sao? Quan tước thì sao? Vì sao nàng lại gốc nghiệt như vậy, vì sao ta lại ngu xuẩn như vậy...”

Thanh âm trong đại sảnh dần dần nhỏ đi, chỉ còn lại tiếng khóc nghẹn ngào, một đôi vợ chồng quyền khuynh thiên hạ hơn hai mươi năm, khi đau khổ cũng hoàn toàn không khác dân chúng bình thường là mấy.

Thôi Vĩnh Hà vô thanh vô tức ôm chặt lấy Phúc Khang An, không khỏi cũng cảm thấy ảm đạm.

Nàng không biết nói gì để an ủi hắn, điều duy nhất có thể làm chính là toàn lực ôm hắn thật chặt, truyền tất cả hơi ấm của nàng cho hắn. Bỗng nhiên, trên bàn tay đang ôm Phúc Khang An của nàng, một giọt nước nóng rục rơi xuống.

Giọt lệ nóng bỏng rơi xuống tay nàng, khiến tim nàng đột nhiên đau xót.

Nàng mở miệng, nhưng lại cảm thấy khó có thể dùng lời nói nào để an ủi hắn, đành chỉ lén lút ghé sát vào hắn, mong rằng thân thể của nàng sẽ mang lại cho hắn chút ấm áp, truyền vào trong lòng hắn.

Phúc Khang An run run xoay người ôm lấy nàng, thanh âm cũng trở nên bất lực: “ Quyền lực rốt cuộc quan trọng đến thế nào? Quan chức là gì? Vì sao, vì sao lại bắt những con người yếu ớt phải trả giá lớn như vậy? Mà ta, mà ta lại luôn cho rằng mình đúng, làm ra một chuyện ngu xuẩn giống như vậy, Vĩnh Hà, Vĩnh Hà, ta cũng giống phụ thân tự cho rằng mình đúng hại ngạch nương, hại nàng.”

Thôi Vĩnh Hà dịu dàng đưa tay lên giúp hắn lau nước mắt, đau lòng nhăn mặt: “ Không sao, ít nhất cuối cùng chúng ta cũng không phạm sai lầm, chúng ta không thỏa hiệp với Vĩnh Diễm, về sau, chúng ta cũng sẽ tuyệt đối không phạm sai lầm như vậy nữa, ta vĩnh viễn sẽ không rời bỏ chàng, chàng cũng vĩnh viễn không được rời bỏ ta.”

“ Ai bên ngoài?” Phó Hằng lên tiếng, thanh âm mang theo một chút kích động và kinh sợ.

Thôi Vĩnh Hà “a” một tiếng, biết vừa rồi mình và Phúc Khang An nói chuyện có hơi lớn, làm kinh động đến người bên trong. Nàng hoảng hốt, không biết trốn đi đâu.

Phúc Khang An lại bỗng nhiên trấn định, kéo Thôi Vĩnh Hà bước vào: “ Phụ thân, ngạch nương, con về rồi.”

Phó phu nhân nghe được thanh âm của con mình, nửa mừng nửa lo lập tức tiến đến gần, đánh giá hắn từ trên xuống dưới một hồi, xác định hắn không có chút tổn hại nào mới nhẹ nhàng thở ra, không nhin được lại tiếp tục rơi lệ.

“ Ngạch nương, con không sao, một chút cũng không sao.” Phúc Khang An một bên cúi đầu khuyện, một bên ngẩng đầu nhìn ánh mắt vui sướng trấn an của Phó Hằng, trong lòng đau xót, nhin không được kêu lên, “ Phụ thân!”

Phó Hằng mỉm cười.

Phúc Khang An lại thì thào một tiếng: “ Phụ thân.”

Phó Hằng vẫn thản nhiên cười cười như cũ, phát giác ra giọt nước mắt chưa kịp lau động lại trên mặt Phúc Khang An, lại nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt của hắn và Thôi Vĩnh Hà, nhẹ nhàng lên tiếng: “ Thôi tiểu thư, ta đem đứa nhỏ này giao cho con.”

Khi ông nói ba chữ “đứa nhỏ này”, thanh âm của ông tràn đầy tình cảm sâu đậm.

Nước mắt của Thôi Vĩnh Hà không biết đã chảy xuống từ lúc nào, nàng dùng sức gạt đầu, lớn tiếng nói: “ Con sẽ ở bên chàng, vĩnh viễn không ruồng bỏ, tuyệt đối không chia lìa.”

Đại thọ sáu mươi của Càn Long đại đế cuối cùng cũng đến, đây là đại hỉ quốc gia, tiếng pháo nổ giòn tan vang khắp kinh thành.

Trong Tử Cấm Thành, yến hội bắt đầu, bách quan và gia quyến đều tới tham dự.

Càn Long đang xem kịch, tâm tình cao hứng dị thường, ngồi trên long ỷ, thần thái thập phần ôn hòa, tươi cười vui vẻ.

Đồ ăn Mãn – Hán lần lượt được đưa lên, cả thế giới dường như chỉ còn lại tiếng kịch vui vẻ, toàn bộ hoàng cung đều là tiếng ca công tụng đức, bỗng nhiên, một tiếng khóc vang lên đặc biệt chói tai, cũng đặc biệt thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Nụ cười trên khuôn mặt Càn Long bỗng nhiên chuyển lạnh, ánh mắt quét xuống vô số thủ hạ phía dưới.

Người bị hắt nhìn không ai là không xanh mặt, tay chân phát run nhưng vẫn cố duy trì nụ cười, liều mạng tỏ vẻ người đang khóc không phải là mình.

Tiếng khóc cũng không dừng lại, các quan viên nhanh chóng tản ra, rất nhanh, mọi ánh mắt đều tụ vào một nữ nhân đang ngồi trong một góc yển hội, không ngừng gạt lệ.

Vài người có bối phận cao quý nhận ra được nàng, toàn bộ đều biến sắc, Phúc Khang An chấn động định tiến đến, nhưng bị Phó Hằng giữ chặt.

Mà đôi vợ chồng ngồi bên cạnh nữ tử sớm đã mặt như màu đất, quỳ xuống đất không ngừng dập đầu.

Vĩnh Diễm hét lên một tiếng: “ Còn không mau kéo nữ tử đại nghịch này xuống!”

Thị vệ xung quanh nhanh chóng nhận lệnh, xông về phía trước.

Thôi Vĩnh Hà vừa khóc vừa nói: “ Nô tỳ làm Thánh Thượng mất vui, nguyện chịu tội chết.”

Tâm tình vui vẻ của Càn Long bị phá hư, trong lòng đã muốn đem nàng đi chặt chém vạn lần, lạnh lùng hỏi: “ Người quỳ tiến lên đây, nói cho trẫm, vì sao người khóc? Có phải do trẫm trị quốc thất đức, khiến người phải chịu oan khuất?”

Câu hỏi âm lãnh, sát khí vô hạn, vợ chồng Thôi Danh Đình toàn thân run rẩy, Phúc Khang An mặt cắt không còn chút máu nhìn Thôi Vĩnh Hà, chưa từng kinh hoàng sợ hãi như vậy trong đời. Một nửa số quan viên ở đây đều toát ra biểu tình thống khoái, cười khi người khác gặp họa.

Thôi Vĩnh Hà đứng dậy tiến lên, sau đó lại quỳ xuống: “ Nô tỳ hôm nay được gặp mặt Thánh Thượng đã là một đại ân, thánh đức long hậu, đối với thần dân thật sự là vô cùng quan tâm, nhưng cố tình lại có người lại hiểu lầm rằng bệ hạ bạc tình bạc nghĩa, thật sự coi Thánh Thượng là bạc quân vương vô tình, bởi vậy, nô tỳ chỉ có thể khóc.”

“ Ồ, người nào không nể mặt trẫm như vậy?” Ánh mắt của Càn Long từ từ quét xuống chúng thần, chư thần đều kinh hồn táng đảm, âm thầm sợ hãi, không biết nữ nhân gan lớn này muốn tố cáo người nào.

Thôi Vĩnh Hà chỉ tay về một hướng: “ Hắn!”

Tất cả đều vô cùng ngạc nhiên, khiếp sợ mở to mắt nhìn.

Đối tượng mà Thôi Vĩnh Hà liều chết ngửa tiền cáo trạng, vậy mà lại là... Phúc Khang An.

Chỉ có duy nhất Phúc Khang An hiểu được.

Sau khi tỉnh ngộ từ nỗi khiếp sợ, hắn kinh ngạc nhìn Thôi Vĩnh Hà, kích động đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nàng lại bảo vệ hắn.

Nàng lại dùng toàn bộ tính mạng của nàng, vì hắn mà lên tiếng.

Nàng lại mạo hiểm đâm đầu vào chỗ chết, vì tìm kiếm cho hắn một tương lai bình an.

Nhưng...

Thật sự quá lớn mật, quá hoang đường.

Thôi Vĩnh Hà, tại sao nàng luôn thích gặp rắc rối, luôn không biết sống chết như vậy?

Nàng luôn nghĩ đến ta, còn không để ta nghĩ cho nàng. Nhưng nàng cũng biết, mạo hiểm như vậy, tuyệt nhiên như vậy, sẽ khiến ta phải chịu tra tấn đúng không?

Thôi Vĩnh Hà, nữ nhân đáng giận này!

Ở ngoài nghiêng rằng phần hận, bên trong lại lo lắng đến tột cùng, hai mắt dính chặt vào Thôi Vĩnh Hà, một tắc cũng không rời. Cho dù trời đất có sụp đổ, ta sẽ là người cuối cùng ở bên nàng, sẽ nhớ kỹ dung nhan của nàng, cho đến kiếp sau.

Cần Long xưa nay luôn sủng ái Phúc Khang An, thấy Thôi Vĩnh Hà cáo trạng liền giận tím mặt, nhưng lại tỏ ra anh minh, không biểu hiện sự giận dữ, sát khí càng ngày càng thịnh, biểu tình càng ngày càng bình tĩnh: “ Vì sao ngươi cho rằng hần coi trẫm là quân vương vô tình?”

Thôi Vĩnh Hà dập đầu, nói: “ Thánh Thượng, nô tỳ là nữ nhi của Thôi đại học sĩ Thôi Danh Đình, đã sớm có hôn ước với Phúc Khang An, nhưng mấy ngày trước, Phúc Khang An đã tới cửa từ hôn...”

Cần Long càng thêm tức giận: “ Vì thế ngươi ghi hận trong lòng, muốn nói xấu đại thần?”

Thôi Vĩnh Hà ngẩng đầu lên, hoàn toàn không đổi sắc: “ Hoàng Thượng, tuy Vĩnh Hà là một nữ tử nhưng cũng biết bốn chữ trung hiếu tiết nghĩa, sao dám làm loại chuyện bất trung ấy. Nhưng nữ tử tiết liệt, một lời đã hứa, càng không nguyện dễ dàng từ hôn. Vì thế, khi nô tỳ một lần nữa truy hỏi nguyên nhân, Phúc Khang An mới nói cho nô tỳ biết, Thánh Thượng muốn nhường ngôi kế vị, tân quân sắp đăng cơ, các hoàng tử đều có khúc mắc, tâm tư riêng với Phó gia, vì thế bách quan trong triều đều có ý đả kích Phó gia để lấy lòng tân quân, Hoàng Thượng cũng muốn hi sinh Phó gia để làm an lòng hần. Phó gia chịu tiếng, đại họa diệt môn ở ngay trước mắt, vì thế không muốn làm nô tỳ phải chịu liên lụy.”

Cần Long hơi động dung, liếc mắt nhìn Phúc Khang An một cái, phát hiện cự tử mình luôn yêu thương đã tiêu tụy hơn rất nhiều.

“ Hoàng Thượng, Phúc Khang An nói như vậy, thật sự là rất buồn cười! Nô tỳ thân là nữ tử, đã đính hôn với hần, lại không có suy nghĩ muốn vừa lật cầu liền tự mình thoát thân, hần làm như vậy, chính là khinh thường Thôi Vĩnh Hà. Chỉ là, nô tỳ là một nữ tử, chịu ủy khuất cũng thôi đi, nhưng điều khó tha thứ nhất là, hần thế nhưng lại biến Hoàng Thượng trở thành một quân vương bạc tình bạc nghĩa. Hoàng Thượng nhân ái khoan dung độ lượng, đức chiếu tứ hải, luôn coi Phó Tể Tướng là cánh tay đắc lực, sao có thể có tâm tư đó! Hần sao có thể cho rằng, các triều thần bỏ đá xuống giếng là vì Thánh Thượng muốn vứt bỏ Phó gia? Hần sao có thể bởi vì các quan viên trong triều không coi hần là gì, thậm chí châm chọc khiêu khích, liền nghĩ đây là ý tứ của Hoàng Thượng? Hần sao có thể nói ra những lời ác độc với Gia Thân Vương, nghĩ rằng các hoàng tử đều là người có lòng dạ hẹp hòi?” Mỗi lần Thôi Vĩnh Hà dứt một câu, sắc mặt các quan viên lại trở nên khó coi thêm một phần, đến khi nàng nói đến câu cuối cùng, thần sắc Vĩnh Diễm cũng biến thành âm lãnh. Thôi Vĩnh Hà vẫn không chớp mắt, tiếp tục nói, “ Hần làm vậy, đối với Hoàng Thượng, đối với các hoàng tử, đối với triều đình, chính là đại bất kính. Vĩnh Hà liều chết tố giác, mong Hoàng Thượng giáng tội.”

Sắc mặt Cần Long không đổi, nhưng ánh mắt càng thêm thâm trầm, trong đó còn có lửa giận: “ Những lời ngươi nói, đều là sự thật? Đại thần trong triều đều là các sĩ phu đã đọc qua sách Thánh Hiền, sao có thể làm ra những chuyện như vậy?”

Thôi Vĩnh Hà ngẩng đầu nhìn Cần Long, rành mạch bẩm báo: “ Hoàng Thượng mặc dù thật là Nghiêu Thuấn nhân chủ, nhưng các đại thần hạ vị đều là người có tư tâm. Chỉ là, người đáng giận nhất vẫn là Phúc Khang An, ngay cả khi bị tiểu nhân hạ nhục, hần cũng không nên nghĩ rằng Thánh Thượng muốn vứt bỏ hần, không nên có tâm tư muốn chết.”

“ Tiểu nhân hạ nhục.”

“ Tâm tư muốn chết.”

Tám chữ này hoàn toàn khiến Cần Long đau lòng, Phúc Khang An là nhi tử của hần, cao ngất tú dật, văn võ toàn tài, tuyệt đối có tư cách làm một bậc quân vương, vậy mà lại không thể danh chính ngôn thuận. Điều này khiến hần càng thêm áy náy, càng yêu thương Phúc Khang An gấp bội. Rõ ràng hần biết các hoàng tử ghen ghét Phúc Khang An, vì thế mới hạ chiếu quở trách, hy vọng có thể mang lại cho đứa nhỏ này những ngày tháng an bình về sau, nhưng... lại khiến nó bị tiểu nhân hạ nhục, cứ thế muốn chết?

Ánh mắt của Cần Long mang theo lửa giận lôi đình nhìn về phía các đại thần, tất cả thấy vậy đều quỳ xuống, không ai dám ngẩng đầu.

Chỉ trừ bỏ Thôi Vịnh Hà vẫn nhìn Càn Long như cũ, và Phúc Khang An đang nhìn nàng.

Càn Long vô cùng phần nộ, thẳng đến khi chạm vào ánh mắt trong suốt của Thôi Vịnh Hà, hấn mới bình tĩnh lại.

Hấn tin tưởng lời nói của nữ tử này.

Nếu không, các đại thần sẽ không quỳ xuống run rẩy hết như vậy.

Phó Hằng là thủ lĩnh quân xa, đại thần bậc nhất đương triều, Phúc Khang An là đại tướng quân ngự mệnh, nhưng, những kẻ này dám khinh thị vũ nhục, chỉ là vài con kiến, vậy mà dám vô lễ với họ.

Bản thân vẫn còn tại vị, những kẻ này lại vội vàng lấy lòng quân chủ tương lai, bức bách hiền thần, nếu hấn thoái vị, kết quả sẽ thế nào?

Là phụ thân của Phúc Khang An, hấn muốn đem tất cả những kẻ này xử trảm, nhưng là một quân chủ, lý trí nói cho hấn biết, tuyệt đối không có khả năng này.

Phân nửa đại thần của triều đình đều có liên quan đến chuyện này, hấn không thể làm vậy.

Thân là Hoàng Đế, hấn so với bất kì kẻ nào còn hiểu hơn sự dơ bẩn và tàn nhẫn chốn quan trường.

Chỉ là, ánh mắt nữ tử trước mặt hấn, vậy mà lại sạch sẽ trong suốt đến như thế, không hề có nửa điểm dơ bẩn. Một nữ tử bé nhỏ, vậy mà lại có thể dùng dũng khí, trí tuệ của mình, ngự tiền nói lên những phần nộ, oan khuất mà Phó gia không tiện nói ra.

Ánh mắt nhu hòa của Càn Long nhìn Thôi Vịnh Hà như nhìn một đứa con dâu mà mình yêu mến: “ Người tên là Thôi Vịnh Hà?”

“ Vâng!”

Càn Long cười cười: “ Hoa sen là loài hoa xinh đẹp nhất, nở trong bùn, nhưng không nhiễm mùi bùn. Vịnh Hà, trầm làm chủ hôn cho người, về sau, nếu Phúc Khang An dám khi dễ người, người có thể tìm đến trẫm.”

Thôi Vịnh Hà còn chưa kịp trả lời, Phúc Khang An đã phục thân quỳ gối: “ Đa tạ long ân của Thánh Thượng.” Sự kính hãi giờ chỉ còn lại niềm vui tốt cùng, thanh âm của hấn run rẩy.

“ Được rồi được rồi, mọi người đều đứng dậy đi, hôm nay là thọ yến của trẫm, không cần để ý quy củ, chúng ta quân thần đồng nhạc.” Càn Long mỉm cười, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra, “ Vịnh Hà, người cứ đến đó ngồi cùng Phúc Khang An đi.”

Thôi Vịnh Hà lên tiếng cảm tạ, nhẹ nhàng đứng dậy, đi về phía Phúc Khang An.

Phúc Khang An khấn cấp đứng dậy, bất chấp quân tiền lễ nghi, thất thố nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng.

Nàng chỉ mỉm cười liếc hấn một cái, thản nhiên ngồi xuống.

Phúc Khang An tuy không hoàn toàn phát tác, nhưng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng, sự kính hoàng còn chưa biến mất. Hấn hạ giọng: “ Nàng điên rồi, có biết hay không, nếu vừa rồi nói sai một câu, nàng sẽ phải chết không nơi chôn cất.”

Cho đến lúc này, thanh âm của hấn vẫn còn hoảng sợ.

Thôi Vịnh Hà có thể cảm nhận rõ ràng vừa rồi hấn lo lắng cho nàng đến mức nào, ngượng ngùng cười xin lỗi: “ Hoàng Thượng yêu thương chàng, sẽ không làm tổn hại đến người chàng quan tâm đâu.”

Phúc Khang An ngẩng đầu nhìn người đang ngồi trên long ỷ, vẻ mặt có chút kì dị: “ Hoàng Thượng anh minh, yêu thương thần dân của mình là chuyện đương nhiên.”

Thôi Vịnh Hà nhìn hấn, cẩn thận đưa tay nắm chặt lấy tay hấn.

Có rất nhiều chuyện chỉ có thể cho rằng bản thân không biết, chẳng những không thể nói, ngay cả nghĩ cũng không thể nghĩ. Nàng ở bên hấn, sẽ vĩnh viễn không nhắc tới bí mật kinh thế vô tình nghe được một ngày kia.

Vô luận hần là ai, có địa vị thế nào, nàng không cần để ý. Nàng chỉ biết, hần là trượng phu của nàng, nàng là thê tử của hần.

Lúc này, Càn Long nhàn nhạt lên tiếng: “ Các khanh có thấy trăm đã già đi, xử lý quốc sự không tốt bằng trước đây?”

Mọi người hiểu rõ, Hoàng Thượng đang chuẩn bị tuyên bố chuyện nhường ngôi, đương nhiên đều nói —

“ Hoàng Thượng anh minh, càng hơn khi trước.”

Các hoàng tử cũng đứng lên: “ Phụ hoàng anh minh, Đại Thanh ngày càng hưng thịnh. Nhi thần chờ cung phụng thịnh thế, tam sinh chi hạnh.”

Càn Long cười ha ha: “ Ta vốn nghĩ bản thân đã già đi, muốn đem ngôi vị tặng cho đám người trẻ tuổi các ngươi, nhưng thấy các ngươi đều nói vậy, chắc là ta phải cố gắng vất vả thêm vài năm nữa thôi.” Ánh mắt mang theo ý cười lạnh lùng của hần quét qua đám quần thần đang cứng đờ phía, “ Ý kiến các ngươi thế nào?”

Sau một khoảng yên tĩnh, chúng thần lại kêu loạn, liên thanh nói —

“ Hoàng Thượng tuổi xuân tràn trề, các hoàng tử dục hoa mậu đức, quả là chuyện vui.”

Càn Long lại nhìn về các hoàng tử đang có sắc mặt khấn trương: “ Các ngươi không cần sốt ruột, trăm sớm muộn gì cũng sẽ thoái vị. Thánh Tổ tại vị hơn sáu mươi năm, thời gian trăm trị thế tuyệt sẽ không vượt quá Thánh Tổ. Các ngươi yên tâm.”

Sắc mặt các hoàng tử vô cùng khó coi, Vĩnh Diễm gần như giận quá hóa cuồng. Cho dù Càn Long muốn tại vị sau sáu mươi năm trị vì, hần ít nhất cũng phải chờ thêm hai mươi năm nữa.

Hai mươi năm hai mươi năm.

Đều vì nữ nhân kia cả gan làm loạn, hần sẽ phải đợi thêm hai mươi năm.

Tuy trong lòng hận đến cực điểm nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ, Vĩnh Diễm lập tức quỳ xuống: “ Phụ hoàng nguyện ý tiếp tục ân trạch vạn dân, đây là ân hạnh của đất nước, nhi thần muôn lần chết cũng sẽ không có ý kiến gì khác.”

Các hoàng tử khác cũng đồng loạt quỳ lạy, đồng thanh phụ họa.

Càn Long có chút cảm khái nhìn các nhi tử đang quỳ trên mặt đất: “ Các ngươi đều là hoàng tử, từ nhỏ đã có thân phận tôn quý, vì thế, nếu muốn trị vì đất nước tất phải trả giá, người thường vui vẻ thưởng nhạc, các ngươi lại không thể hưởng thụ. Triều Minh có bao nhiêu hôn quân, tất cả đều vì được cưng chiều quá mức, mặc các hoàng tử muốn làm gì thì làm, không dạy bảo đạo trị quốc. Ta lập ra Đại Thanh, học tập từ cha ông đời trước, quyết không cưng chiều các ngươi. Hoàng tử các ngươi sẽ không được nhận sự sủng ái của phụ hoàng, ngược lại ngày nào cũng phải vất vả học tập. Đây đều là bởi, tân quân sẽ nằm trong số các ngươi, muốn thống trị một quốc gia có vô vàn khó khăn vất vả, cho nên phải học tập rất nhiều, chịu muôn phần mệt mỏi, vĩnh viễn không thể thoải mái như những người khác.” Hần ngẩng đầu nhìn Phúc Khang An, “ Giống như Phúc Khang An, trăm biết hần có tài, vì thế chỉ bồi dưỡng cho hần khả năng dùng binh, hần chỉ cần đạt được thành tựu trong phương diện này, trăm đã rất vui vẻ, sẽ thưởng cho hần. Nhưng cho tới bây giờ, tuy rằng hần đã trở thành đại tướng quân, nhưng vẫn không thể tiến vào quân xa, quyền lực vẫn phải chịu hạn chế. Mà các ngươi, một khi trở thành quân vương sẽ phải quản lý đại sự trên khắp thiên hạ, các ngươi phải học rất nhiều, vì thế trăm chưa từng dám quá mức thân thiết với các ngươi, chỉ có thể uy nghiêm không dám lơ là. Trăm cho tới giờ chưa từng được Tiên Hoàng ôm vào lòng, nỗi khổ trong lòng các ngươi, trăm không biết sao? Nhưng đây chính là vận mệnh mà các hoàng tử Đại Thanh sở hữu. Đừng tưởng rằng trăm không yêu thương các ngươi, khi các ngươi còn nhỏ, trăm đã yêu thương che chở bao nhiêu, các ngươi không biết, khi các ngươi học thành tài, trăm có cơ nào kiêu ngạo, nhưng đều không thể thể hiện ra, ai bảo các ngươi là Vương gia chứ. Người trong Vương tộc chúng ta đều phải chịu đau khổ, để rồi tương lai mới có được một vị quân vương có thể anh minh trị quốc. Từ khi ta lập nên Đại Thanh đến nay, chưa từng có một hôn quân nào cũng vì lẽ đó, các ngươi đã hiểu chưa?”

Các hoàng tử cùng nhau dập đầu, đáp lại thật lớn.

Cần Long có chút bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Hắn không biết đám nhi tử của mình có thể nghe hiểu bao nhiêu, nhưng vô luận thế nào, hắn cũng đã tận lực.

“ Đứng lên đi thôi, hôm nay là đại thọ của trăm, mọi người không cần quá câu nệ.”

Các hoàng tử đều về chỗ, nhưng không có ai vui vẻ.

Cần Long cười cười đứng lên, chạm chén với Phó Hằng: “ Đến đây, Phó Hằng, trăm kính người một ly, tạ ơn người hai mươi năm qua đã vì trăm mà phân ưu vất vả. Thật ra trăm cũng có nhiều điều cần xin lỗi người, cả Phó gia đều có công với Đại Thanh, trăm sẽ vĩnh viễn, một ngày còn trăm, một ngày còn Phó gia.”

Không chỉ có Phó Hằng, tất cả Phó gia đều cùng nhau đứng lên, trong lòng đọng đầy cảm xúc.

Phó Hằng cười có chút đau xót, miễn cưỡng nâng chén: “ Phó gia chịu ân của Hoàng Thượng, quyết sẽ tận tâm tận lực, vì nước tận trung.”

Một chén rượu này, đại diện cho địa vị quyền quý bậc nhất của Phó gia, trong hai mươi năm tiếp theo tuyệt đối sẽ không dao động. Mà thời gian hai mươi năm, cũng đủ để phụ tử Phó gia an toàn lui bước khỏi chốn quan trường, bảo vệ toàn tộc.

Cần Long uống cạn chén rượu, ngồi trở lại long ỷ: “ Được rồi, mọi người dùng bữa đi. Đồ ăn tiếp theo là gì?”

Thái giám bên cạnh trả lời: “ Bẩm bệ hạ, là Xuất Thủy Liên Hoa.”

“ Xuất Thủy Liên Hoa, Xuất Thủy Liên Hoa.” Cần Long đọc lên hai lần, bỗng nhiên cười cười, chỉ tay một cái, “ Món ăn này chỉ có một mâm, ban cho Thôi Vịnh Hà đi, cũng chỉ có nàng, mới xứng đáng với món ăn này.”

“ Vâng.” Tuyên chỉ quan lên tiếng, lớn tiếng truyền chỉ, “ Hoàng Thượng có chỉ, ban thưởng cho Thôi Vịnh Hà cô nương Xuất Thủy Liên Hoa.”

Hoàng cung mệnh mông, thanh âm một tiếng lại một tiếng vang lên khắp thiên địa.

“ Hoàng Thượng có chỉ, ban thưởng cho Thôi Vịnh Hà cô nương Xuất Thủy Liên Hoa.”

Phúc Khang An nắm tay Thôi Vịnh Hà, ngưng mắt nhìn nàng, trong mắt là ý cười vô hạn.

Thôi Vịnh Hà có chút ngượng ngùng, hai má ửng đỏ, cười thản nhiên như bông hoa sen trong nắng, rực rỡ vô ngần.

11. Chương 11: Vĩ Thanh

“ Vịnh Hà, nàng có thể cư xử như một tiểu thư khuê các được không? Các tiểu thư hiểu lễ nghi đều biết, khăn voan phải do tân lang cởi bỏ.” Phúc Khang An vô cùng ảo não. Mất đi cơ hội ngắm nhìn biểu tình thẹn thùng của thê tử đêm tân hôn, đối với nam nhân nào cũng là tổn thất vô cùng to lớn.

Thôi Vịnh Hà một bên mặc bộ váy tân nương, một bên ngồi bên bàn ăn điểm tâm, oán thán: “ Đều tại chàng, đi tới đi lui bên ngoài mà mãi không tiến vào, ta chờ đến sắp chết đói rồi.”

“ Ai, nhiều khách khứa như vậy, không thể không tiếp đón mà. Dù sao cũng là hôn sự Hoàng Thượng chính miệng ban cho, quan viên trong triều tất cả đều đến đây.” Phúc Khang An cũng hữu khí vô lực, cười khổ trả lời.

Thôi Vịnh Hà nhăn mày, bộ dạng xinh đẹp đáng yêu: “ Sớm đã biết không nên liều mạng giúp chàng cáo trạng. Nếu không, chàng đã không còn chức quan, cũng sẽ không nhiều khách khứa như vậy.”

“ Nếu ta phải thôi chức, làm sao có thể tìm được món quà này cho phu nhân của ta?” Phúc Khang An cười cười, không biết rút từ đâu ra một quyển sách đưa tới trước mặt Thôi Vịnh Hà.

Thôi Vĩnh Hà liếc một cái, bĩu môi: “Chàng lại tìm được cuốn sách vợ vẫn này ở đâu? Ta không xem.”

“Vợ vẫn? Đây chính là Hồng Lôu Mộng thật sự, do chính tay Tào Tuyết Cần viết đấy.” Phúc Khang An oan uổng kêu lên.

Thôi Vĩnh Hà bán tín bán nghi cầm lấy, vừa lật xem, ánh mắt đã không thể rời đi được nữa.

Phúc Khang An tranh công: “Thật ra Hồng Lôu Mộng đã sớm được viết xong rồi, chỉ là Hoàng Thượng cảm thấy bốn mươi hồi sau không ổn, cho nên tìm người sửa lại, nhưng chính ngài lại thích Hồng Lôu Mộng, bản đầy đủ duy nhất bị giấu trong cung. Ta vất vả lắm mới nghe ngóng được, mua chuộc thái giám quản thư, sao lại một phần để mang ra. Chỉ là nàng phải nhớ kỹ, nhiều nhất cũng chỉ có thể cho Vận Nhu xem cùng, không thể để lộ ra bên ngoài, nếu không Hoàng Thượng truy cứu ra, mất đầu như chơi đấy.”

Thôi Vĩnh Hà căn bản không thèm nghe lời dăn dò của hắn, càng đọc càng kích động, nhin không được nhảy dựng lên, vui vẻ cười lớn: “Hồng Lôu Mộng, thật là Hồng Lôu Mộng toàn văn! Vận Nhu Vận Nhu, mau đến đây, ta có Hồng Lôu Mộng toàn văn!” Nàng vừa kêu vừa nhanh nhẹn mở cửa, định chạy ra ngoài tìm Vận Nhu.

Phúc Khang An giữ nàng lại: “Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.”

Thôi Vĩnh Hà mặc kệ hắn, chạy nhanh ra khỏi phòng: “Nhưng trong tay ta có Hồng Lôu Mộng, nhất định phải cùng Vận Nhu đọc trước đã, một tên vũ phu như chàng, sao có thể hiểu được giá trị của sách.”

Phúc Khang An tức đến hộc máu, đưa tay lên ép nàng nhìn mình: “Nàng nói đi, ta quan trọng, hay Hồng Lôu Mộng quan trọng?”

“Đương nhiên là Hồng Lôu Mộng quan trọng rồi.” Thôi Vĩnh Hà không chút lo lắng trả lời, một cước đem hắn đá văng ra, chạy biến.

Nhận ra mình đã làm một chuyện ngu xuẩn thế nào, Phúc Khang An tức đến đứt ruột, mặt cắt không còn một hột máu, nghiến răng nghiến lợi đuổi theo: “Nàng quay về đây cho ta!”

- Hoàn chính văn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-sen-nuoc-chay>